

От автора

Написвайки този втори том от „Животът и учението на Учителите от далечния Изток“, умишлено пропускам имената на хора и места.

Мисля, че имам право да не споменавам имената и географското положение на местата, оставяйки на читателя привилегията да приеме като факт или фикция, както той смята за целесъобразно, описанието тук. Отбелязвам само, че фактите понякога са по-изумителни от фикцията.

По времето, когато започнахме работата, бе решено нищо да не бъде публикувано официално, докато работите не напреднат до степен да се достигне до някакво заключение относно живота и учението на тези хора.

Като излагам горното, аз предлагам на вниманието на читателите „Животът и учението на Учителите от далечния Изток“, том втори.

С това аз искрено и с цялото си уважение им напомням, че колкото човек е по-възприемчив, толкова повече получава.

Берт Т. Спалдинг

ГЛАВА ПЪРВА

Сутринта на първи януари ни завари станали рано с предчувствието, че ще се случи нещо, което ще направи миналите ни опитности да изглеждат само като трамплин към следващите.

Като се събрахме около масата за закуска, в малкото село, в което бяхме спрели по пътя, нашият приятел, когото бяхме срещнали на покрива на къщата на Емил, се присъедини към нас. Ще си спомните за него — той изтълкува моето видение. След като си разменихме поздравите, той каза: „Вие бяхте с нас до април или май, дойдох да ви поканя да отидем в храма на Великия Тао Крос, който видяхте изсечен в скалата точно извън селото.“

По-късно научихме, че стаите в този храм са били изсечени в скала, която образуваше перпендикулярна стена, висока около 600 фута (183 метра). Отворите, които образуваша стаите, бяха издълбани дълбоко навътре в скалите. Помещенията бяха изцяло от камък. Като необходими прозорци, за да влиза светлина и въздух, имаше изсечени отвори през външните стени на южната скала. Отворите на прозорците бяха квадратни и големи 8 фута (2.44 метра). Всяка стая имаше по два отвора, освен първата на долния етаж. Тя имаше само един отвор, който гледаше към голяма пропаст, образувана в скалата, точно на Изток от храма. Когато стаите на храма били изсечени в скалата, тази стая имала отвор само за входа, който бил издълбан като тунел, завършващ до споменатата бездна. Отворът за прозорец бил направен по-късно. Входът на тунела беше скрит зад голям кръгъл камък, който бе паднал отгоре от самата стена и попаднал на тази каменна площадка. Той беше така нагласен, че можеше да закрива отвора на коридора. Когато камъкът е поставен, не може да бъде преместен отвън. Единственият начин да се стигне до площадката беше да се постави стълба дълга 15.25 метра (50 фута), която да се спуска отгоре или да се издърпва отстрани.

Отворите, които служеха за прозорци, бяха запълнени с големи гладки камъни, които при основата си влизаха в жлеб. Така можеше да се повдигат и да се отварят и затварят отворите. Докато бяха върху отвора, самият отвор не се забелязваше от селото. Казаха ни, че тази конструкция е била приложена за предпазване от мародерските групи, които тормозят страната на север. Тези банди понякога идват толкова на юг, че достигат чак до селото. То било разрушавано много пъти, но хората оцелявали, защото се укривали в храма. Този храм не е съграден от нашите приятели, но им бил даден от селяните, за да го използват като място за съхраняване на многобройните ценни ръкописи. Когато нашите приятели получили храма, нападателите спрели своите набези, селото повече не било обезпокоявано и селяните заживели в мир. Някои защитават тезата, че някои ръкописи датират от времето, когато човекът е дошъл в тези земи.

Ръкописите показват, че прадедите на местните хора са били автори на древните Веди и на най-старите сведения върху астрономията. В ръкописите се смята, че астрономията е от преди 25 000 години, но древните Веди казват, че е отпреди 45 000 години. Няма претенции всички те да са оригинални, тъй като някои са копия и са били донесени тук, за да бъдат запазени. Претендира се, че те са били копия от самите оригинали, от които са взети ръкописите на Вавилон. Претендира се също, че оригиналите, от които са копирани, са Озириски и Атлантски ръкописи. Стаите на този храм са били построени една над друга на седем етажа и връзката между тях е била серия от каменни стъпала, изсечени в масивната скала. Отворът за достъп към

стълбите бе в ъгъла на стаята и се свързваше направо със стълбите, които се издигаха под ъгъл 45 градуса, докато стигнеха скална площадка с площ 2.44 метра (8 фута). Таванът на най-горната стая на седмия етаж завършваше на 3.66 метра (12 фута) от дъното на пропастта. Стълба водеше от тази стая нагоре към отвор, който я свързваше с централната част от пет стаи, издълбани в стената на издатината и подредени по две от всяка страна на централната. Това, всъщност, беше храмът Тао Крос.

Горните стаи бяха така разположени, че една площадка представляваше балкон, а входовете бяха откъм площадката. Скалата беше от мек едрозърнест гранит. Цялата тази работа изглежда е била извършена с груби ръчни инструменти и са били необходими много години.

Говори се, че нито едно парче дърво не е било употребено в конструкцията на храма. След като е станал притежание на нашите приятели, те сложили дървен материал и всичките стаи станали много уютни, особено през слънчевите дни.

Научихме, че откакто храмът станал техен, прозорците никога не били затваряни, нито входът забранен. Въпреки това много малко е бил посещаван, освен, когато са го забелязвали отдалеч и са знаели нещо за истинското духовно просветление.

Приятелят ни продължи: „Този ден е начало на нова година, защото старата отмина вече от живота ви и никога повече няма да се върне, освен може би в мислите ви като спомен за удоволствията, за мъките и грижите. Тя е забравена, отминала. За вас тя е вече откъснатата страница от годишната книга на живота ви. Ние гледаме на това като на период на достижения и триумф, достигане до брега, който ни води към по-славно развитие и постижения, време на по-високи обещания и просветление, време, когато можем да бъдем по-полезни, по-млади, по-силни, по-любящи с всяко следващо изживяване. Ще попитате „Защо?“ Отговорът ни е: За да извлечете собствено заключение и да изберете собствения си живот.“

Без помисъл за натрапване, ръководителят ни каза: „Ние искаме да видим и да знаем.“

Нашият приятел продължи: „Отсега нататък има определени уроци за тези, които не виждат и не знаят или не долавят пълното значение на идеята за живота, изживян добре. Това не значи живот на аскетизъм и суровост, равнодушие и тъга. Това значи живот, изпълнен с радост, където всяка мъка и болка са забравени завинаги.“

След това в по-нежнo и по-особено настроение, той каза: „Вие изказахте желание да видите и да знаете. Още неизказано желанието вече е изпълнено. Докато ви гледах събрани тук, се сетих за един стих от вашата Библия: „Където двама или трима са събрани в Мое име, там ще бъда и аз!“ Колко често на тази истина е гледано, като на игра на думи, вместо да бъде използвана и да бъде превърната в действителност.

Голяма грешка, която сте сторили с учението на Исуса, е, че сте гледали на това учение като на някакво мъгляво минало или на нещо, което може да се придобие след смъртта, вместо да проумеете, че то може да се използва в ежедневиия живот на всеки един точно тук и то веднага, стига само да пожелаете.

Бихме желали да се разберем, че не претендираме, че Исус като Христос представя поле или условия за живот в собствено разбиране, което не е било създадено в по-голяма или по-малка степен от ясновидци и пророци от други времена и народи. Ние желаем да подчертаем Неговия живот, защото Него вие ще разберете по-добре. Специфичното отношение към Неговия живот може да има само едно значение и смисъл — вярата, че собственият Му живот и опитност са показани в Неговото учение. Спекулативната догма за изкуплението на чужда вина — един християнски предразсъдък през вековете — не може да се припише на автора на проповедта на

планината или притчата за блудния син.

Водачите на християнската мисъл отклоняваха последователите на Христа и на учението Му от практическото му приложение и изучаването на Божията сила. Те ги учеха да гледат на Неговото учение, като на опитности на Апостолите, живели след Него, вместо истината, че законът, върху който това учение е основано е тъкмо науката, която може да бъде разбрана и приложена в живота на всеки човек. Ориенталците са направили научната фаза на своята религия върховен предмет за изучаване и достигане. С това те са отишли в друга крайност. Но и едните, и другите са поверили своите религии на царството на чудесата и свръхестественото. Едните са били погълнати само от етичната, а другите — само от научната страна. Така — са пренебрегнали истински духовното.

Монашеският живот на усамотение, аскетизъм и оттегляне от света в будистките и християнските манастири нито е необходим, нито е правилен начин за получаване на духовно просветление, нито е път за постигане на съвършен живот, на мъдрост и сила, каквито е постигнал Исус.

Тези монашески системи са съществували хиляди години преди това, но те не са постигнали толкова за издигането на обикновените хора, колкото постигна учението на Исуса през няколкото кратки години от Неговото съществуване тука на земята.

Много добре се знае, че Той е обхванал всичките учения, преминавайки-през посвещенията и изучавайки така наречените свещени мистерии, обредните форми и церемонии, докато се стигне до учението на Озирис. То му било разяснено от жрец, който се е държал настрана от всички обредни, манастирски и материалистични форми на обожаване.

Този жрец бил последовател на цар Тот от първата династия на египетските царе. Когато Тот обявил Египет за империя, той го сторил със силата на диктата и узурпирал народната воля. Столетия преди това този народ е изграждал и поддържал прославена цивилизация на единство и братство под водачеството и ръководството на Озирис и последователите му. Тези хора били от чиста бяла раса, известни като израилтяни. Древната еврейска раса е техен клон. Тот царувал мъдро и се е опитвал да поддържа учението на Озирис. След него, обаче се промъква тъмното материалистическо схващане чрез египтяните или невежите орди от юг, които го довеждат на власт и спечелват влияние. Следващите династии отпадат от учението на Озирис, постепенно приемат невежите разбирания на невежата раса и най-сетне започват да практикуват само черна магия. Царството им скоро пада, както всички подобни царства.

След като Исус изслушва внимателно този жрец и учението му, разбира неговото дълбоко вътрешно значение. Той вижда чрез вътрешно просветление, получено от будисткото учение, че в основата и на двете има голяма прилика. Тогава решава да отиде в Индия по стария път, който тогава се обслужвал от кервани.

Там, в Индия, Той изучава Будисткото учение, което е било запазено чисто. Той е видял, въпреки обредните форми и догми, наложени от човека, че религията има само един източник и това е вътрешният Бог, Когото Той, Исус призна за свой Баща и Баща на всички хора. Тогава Той захвърли всички празни форми и отиде направо при Бога, направо към сърцето на Своя любим Баща. Когато направи това, Той стигна до прекрасни постижения. Скоро Той откри, че това не отнема дълги години, изпълнени с тежки догми, обреди, вероизповедни правила и посвещения, които духовенството е наложило на хората, за да ги държи в невежество и подчинение. Той разбра, че това, което е търсил се намира вътре в самия Него. Той знаел, че за да бъде Христос, трябва

да обяви, че е Христос, защото с чист подтик за живот, мисъл, слово и дело, трябва да живее живота, който е търсил и да ги съедини в собственото си физическо тяло. След като осъзна това, Той има куража да го обяви на целия свят.

Нямаше значение от кого и от къде е получил осъзнаването. Обикновените хора, чиято кауза Той защитаваше, Го слушаха с радост. Той не взаимствува своите наставления от Индия, Персия или Египет. Тяхното учение беше само външното, което Го накара да види и да обяви Своята собствена божественост и Христа. Неговият образ се намираше във всеки, не в неколцина, а във всеки един.

Озирис бе роден в Атлантида преди повече от тридесет и шест хиляди години. Хронистите след Него дълго го наричаха Бог, заради прекрасните Му работи. Той бе пряк потомък на онези същества с висша мисъл в Майката-Родина, които поддържаха чистите схващания.

Така беше с по-голяма част от всички митологични личности, стигнали до нас. Тяхната дейност и характер са били изопачени от повторения и превеждане на легендите относно техните личности. На тяхната дейност и постижения се гледало, като на свръхестествени от тези, които не намирали време и разум да навлязат по-дълбоко и да открият, че да бъде божествен е естествено за човека, който наистина е овладял себе си.

Летописците боготворяха Озирис, после те започнаха да рисуват неговите образи. Тези образи даваха представа за това, какъв е бил Той някога. После постепенно образите се затвърдяваха в паметта, идеалът беше забравен, оставя само празният идол.

Буда е бил другият, който бе обоготворен от летописците. Забележете неговите образи, които бяха въздигнати. Резултатът беше, че образът остана божествен, вместо идеала. Остана празният идол. Същото е и със знаците и символите.

Обучението, което Буда получи, дойде от същият извор, от който дойде и учението на Озирис, но по друг път. Учението, което Буда възприе дойде направо от Майката — Родина, в Бурма, донесено от Насалците или Светите Братя, както бяха наричани. Прадедите на Озирис са живели в Майката — Родина и когато Той бил млад отишъл там да учи. След като завършил учението си, той се завърнал у дома си, станал водач на атлантите и върнал хората към култа на Бога в самия човек, но те постепенно се изплъзвали назад към невежото схващане под влиянието на расите, живеещи в съседство.

Мойсей бе друг водач, чиито последователи и летописци обожествиха след Неговото проявление на Земята. Той бе израилтянин и възприе ръкописите на вавилонците, получавайки обучението си от тях. Тези ръкописи са част от Вашата Библия. Това, което Мойсей видя и научи от тях, бе написано от него в точен вид и с точни думи. фактите, които той записа, бяха изопачени от по-късните преводачи. Мога да припомня още неща.

Исус видя и възприе всичките им учения с характерния Си маниер стигна до същността на всички тях. Той отиде една стъпка по-нататък, от когото и да било от тях, като прослави тялото си дотолкова, че позволи то да бъде разпънато и Го пресъздаде чрез едно триумфално Възкресение.

Изучавайки ученията на Озирис, Буда и Исус, вие ще намерите много общи неща. Понякога дори ще откриете употребени едни и същи думи, като че ли някой ги е копирал.

Ученията им показваха пътя от външното към вътрешното. След това те трябва да са изоставили всички учения, защото може би е трябвало да отидат отвъд всичко това.

Ако някой от тях само е преписвал или изучавал това, което другите са казали, той не би бил способен да види, че всичко е от Бога вътре в него, и неговият живот и опитности не биха се запомнили. Всички те минават през една и съща опитност в това учение. Последователите им искат да ги възцарят във временни царства, но за това те не искат даже и да чуят, и всеки от тях го изразяваше с почти едни и същи думи: „Моето царство не е материално, то е духовно. "С Озирис се е стигнало до там, че по-късните летописци го представяха за египетски цар."

Тук разговорът спря и ние тръгнахме към храма. Като стигнахме в долната стая, приятелят ни отново започна своя разказ: „Като се изкачвате от стая в стая в този храм, помнете, че никой човек не може да подарява своите права на друг. Като развиете постепенно вашето разбиране, ще осъзнаете, че сте равни на всеки един от тези, които се опитват да ви дадат своите права или това, което имат.

Човек може да посочи пътя на своя брат, така че той да може да разшири своя кръгзор, за да приеме доброто. Но той не може да му подари онази добродетел, която той сам има."

Стигаме във втората стая, където вече се намират четирима наши познати от селото. Няколко минути говорихме за обикновени неща, след това седнахме и нашият Учител продължи: „В цялата Ви история няма друга личност, която да изпъква като личността на Исус. Вие брите вашето летоброене преди и след *Неговото* раждане. Той е своеобразен идол за повечето хора и тук именно те грешат. Вместо идол, той трябва да е идеал. Вместо да бъде изобразяван в мрачен образ, Той трябва да е истински жив за вас, защото Той действително живее днес в същото тяло, в което е бил разпнат. Той живее и може да ви говори също, както преди тази случка. Голяма е грешката дето се смята, че животът Му свършва в скръб и смърт на кръста, забравяйки напълно, че по-голямата част от живота Му е тази след Възкресението. Той може да учи и изцелява другите и днес много повече отколкото преди. Вие може всякога да дойдете при Него, стига да пожелаете. Ако го търсите, ще го намерите. Той не е цар, който ви натрапва присъствието Си, но е велик брат, който е готов винаги да помогне на вас и на света. Когато живя на Земята, Той можа да стигне само до някои. Днес Той може да стигне до всички, които Го търсят.

Не каза ли Той: „Където съм Аз, там сте и вие." Означава ли това, че Той е далеч от мястото наречено небе? Означава ли, че трябва да умрете, за да го достигнете? Той е там, където сте и вие и е в състояние да дойде и да говори с вас. Повдигнете погледа си малко по-високо и го разпрострете на по-широк хоризонт и, ако сърцето и мисълта ви към Него са искрени, ще Го видите.

Можете да вървите и да разговаряте с Него. Ако Го погледнете отблизо, ще намерите белезите от кръста, копието и гвоздеите, всички зараснали, всички премахнати и с чиста любов и щастие около Него ще ви се каже, че всички те са забравени и опростени."

Приятелят ни спря да говори. За около пет минути настъпи дълбоко мълчание.

Тогава стаята бе огряна от великолепно светлина, каквато не бяхме виждали преди.

Чухме глас. Отначало се чуваше много отдалеч и неясно. След като вниманието ни бе привлечено от Него, мислите се обърнаха също към Него, гласът стана много ясен и прозвуча като камбанен звън.

Един от нашата група попита: „Кой говори?"

Ръководителят ни отговори: „Мълчете! Нашият скъп Учител Исус говори."

Тогава Той каза: „Аз съм пътят, истината и животът. Нямах намерение да внушавам на

човечеството мисълта, че Аз съм единствената светлина. Всички, които са били водени от Духа на Бога, са синове Божи. Когато казах: „Аз съм съвършеният син, единственият рожден син на Бога, от когото Бащата е много доволен“. Аз имах намерение да предам на цялото човечество мисълта, че едно от Божиите деца видя, разбра и Претендира за своята божественост. Видя, че то живя, движи се и цялото му същество бе в Бога, Великия Баща — Майка, първопричината на всички неща. Виждайки това, то изрече, че е Христос, единственият рожден син на Бога и с искрено сърце и непоколебим ум в живота, стана такъв, какъвто казваше, че е. С очи съсредоточени в този идеал, то изпълни с Него цялото си тяло и търсената цел беше постигната.

Причината, заради която толкова дълго време не са Ме виждали е тази, че са Ме поставяли върху олтар и са Ме издигнали до непостижимото. Те Ме бяха заобиколили с чудеса и мистерии. И още, те Ме поставиха далече от обикновените хора, които обичам много. Обичам ги с неизказана любов. Аз не съм се оттеглил от тях, те се оттеглиха от Мене. Те сложиха завеси, стени и прегради, посредници и изображения — Мои и на онези, които са много близки и скъпи за мен. Те Ме заобиколиха с мит и бяха отстранени толкова далеч, че не знаеха как да се доближат до Мен. Те се молят на скъпата ми Майка и на тези, които Ме заобикалят, и по този начин ни държат в човешката си мисъл. Ахо наистина ни бяха познали каквито сме, биха искали и биха могли да се ръкуват с нас, така както вие говорите сега. Искаме много целият свят да знае това. Никога не сме били по-различни от това, както ни виждате.

Толкова дълго време Ни Заобикаляхте с тайнственост, че хората започнаха да стават все по-недоверчиви и да се съмняват в нас. Колкото повече творите образи и идоли и Ни заобикаляте със смърт, толкова повече ни правите недостижими чрез тях, толкова по-дълбоко ще бъде съмнението и сянката и все по-трудно те ще могат да бъдат преодолени. Ако смело стиснете ръцете Ни и кажете: „Аз ви познавам“, тогава всички бихте Ни видели и познали, както се виждате и познавате помежду си. Никаква тайнственост не Ни заобикаля, нито пък онези, които обичаме, защото обичаме целия свят.

Мнозина виждат само тази част от моя живот, която завърши на кръста, като забравят, че по-голяма част е, какъвто съм сега. Забравят напълно, че човек продължава да живее дори след това, което изглежда като насилствена смърт. Животът не може да бъде унищожен. Той продължава. Живот, изживян добре, никога не се изражда, не преминава. Дори плътта може да бъде обезсмъртена така, че никога да не се промени. В скъпия Пилат, който си изми ръцете и каза: „Махнете го и го разпнете сами“, Аз не виждам никаква вина. Колко малко знаеше той за историята, която правеше или предсказанията, които изпълняваше. Той заедно с тълпата страда много повече, отколкото аз страдах. Всичко това е минало, забравено и простено и вие можете да ни видите тук заедно на едно място."

Две фигури излязоха напред, Исус Ги прегърна и като постави ръка на рамото на единия, каза: „Този скъп брат беше през целия път с Мене. Докато този, (сочейки втория), мина по много повече пътеки, преди да се отворят очите му. Но когато съвсем се отвори, той дойде бързо. Той също е тук и Ние го обичаме със същата обич, с която обичаме всички останали."

Тогава една фигура излезе бавно и за минута застана пред нас. Исус простря към нея ръце и каза:

„Скъпи, Пилате!" — нямаше грешка, последва другарска прегръдка.

"Тогава Пилат каза: „Аз се мъчих и страдах. Преживях много тежки години след присъдата, която произнесох толкова леко онзи ден, когато отхвърлих от себе си отговорността. Малцина от нас, докато сме в живота, осъзнаваме ненужния товар, който стоварваме върху другите, опитвайки се да отхвърлим отговорността от себе си. Само, когато очите ни се отворят, разбираме, че колкото повече се опитваме да отхвърлим от себе си нашия товар и го стоварваме върху другите, толкова по-тежък става той върху самите нас. Минаха много тежки години, докато очите ми се отвориха за тази истина, но как съм се радвал само в деня на отварянето им!"

Тогава есна песента на невидим хор и мелодията ѝ надмина всичко, което би могло да бъде описано.

В една от паузите Исус излезе напред и каза: „Учудва ли ви, че аз отдавна съм простил на тези, които ме приковаха на кръста? Защо тогава всички не прощават, както аз простих? Аз простих напълно, когато казах: „Свършено е!" Защо не ме виждате такъв, какъвто съм, не разпнат на кръста, а издигнал се над всичко смъртно?"

Невидимият хор продължи: „Привет на всички, привет вам, синове Божи! Привет, привет и славете Го! Царството Му продължава вечно между хората. Виж, Бог е винаги с тебе!"

Докато невидимите хористи пееха, думите изпъкнаха в релефни букви върху стените на стаята. Това не беше далечна, мъглива, почти невидима картина, нито се изпълняваше на сцена, далече от нас. Всичко ставаше в стаята, ние говорехме с тях и ги фотографирахме. Те бяха между нас и ние около тях. Единствената разлика, която бихме могли да установим между тях и себе си, бе особената светлина около тях и това бе източникът на светлина в стаята. Нямаше никакви сенки. Струваше ни се, че плътта им беше от особено полупрозрачно естество, защото докато се докосвахме до тях или стискахме ръцете им, тя изглеждаше като алабастр. Тя излъчваше топлина и тази топлина проникваше във всичко, което беше наоколо. Дори, когато излязоха, стаята запази същата светлина и топлина. Всеки, влязъл след това в тази стая, го забелязваше.

Един ден, скоро след това, групата ни се беше събрала в стаята. Разговоряхме за атмосферата от вечерта, която се беше съхранила в нея. Тогава ръководителят ни отбеляза: „Грандиозно е!" Той изрази чувствата на всички ни и повече за това не говорехме.

Когато същата есен се върнахме в храма, стаята изглеждаше като светилище и ние прекарахме много часове в нея. Онази вечер групата ни изчака, докато гостите излязоха от стаята. Когато Пилат тръгваше, даде знак на нашия ръководител да се присъединим към него и заслизахме един по един по стълбата към долната стая, през коридора към цепнатината. Отидохме в селото, в дома, където живеехме и всички говорихме до полунощ. В края на вечерта се разотидохме спокойно, както всеки път преди сън, сякаш тази среща бе съвсем обикновена. След като гостите си отидоха, ние се събрахме около нашата домакиня и всеки поотделно ѝ стисна ръка, за да ѝ благодари за забележителната вечер, която изживяхме. Един от групата, рече: „Единственият начин да изкажа мислите и чувствата си е да кажа, че моят обикновен човешки възглед бе напълно разклатен." Изглежда, че той натисна ключа, който трябваше да задействува мислите на всички ни. Аз се стараех да не издавам на глас мислите и чувствата си, дори когато се опитвах да ги запиша. Интерпретацията на събитията оставям на читателя. След като домакинята се оттегли не продумахме нито дума. Всеки от нас изглежда чувствуваше, че пред него се е открил свършено нов

СВЯТ.

ГЛАВА ВТОРА

На следващата сутрин, на закуска, запитахме нашата домакиня и узнахме, че е обикновен случай Исус да дойде по този начин. Тя каза, че Той идвал често и се присъединявал към тяхната работа, когато изцелявали. След закуската разбрахме, че тя с още две жени ще ни придружи до храма. Когато тръгнахме към групата се присъединиха двама мъже. Единият каза на хазяйката ни, че има болно дете в селото и то пита за нея. Ние последвахме мъжете в дома, където беше детето. Заварихме го в тежко състояние. Нашата домакиня мина напред и простря ръцете си. Майката постави детето в ръцете ѝ, моментално лицето му се проясни. За миг то се сгуши и след няколко минути заспа дълбоко. Нашата домакиня върна детето на майката и ние продължихме към храма. По пътя тя отбеляза: „За тези мили хора щеше да е по-добре да вършеха тази работа сами, отколкото да разчитат на нас. Те ни викат едва, когато се случи нещо неочаквано лошо. Добре е, че ни викат, но това ги прави неуверени в себе си. Ние бихме предпочели да ги видим самоуверени, но те всеки път са като деца.“

В това време стигнахме началото на стълбата. Изкачихме я и влязохме в тунела. Двамата мъже ни придружиха. Тъй като минаваше през скала, естествено беше да предположим, че ще бъде тъмно. Той обаче беше достатъчно осветен, за да можем да видим предметите на достатъчно голямо разстояние пред нас. Светлината като че ли ни заобикаляше, нямаше сенки. Това забелязахме и предишния ден, но никой не каза нищо. Попитахме и ни се каза, че светлината е около нас, точно, както ни изглеждаше и когато няма никого, в тунела е тъмно.

Ние минахме през него по стълбите до третата стая. Тя беше по-голяма от долните две. В нея имаше много скрижали, сложени до двете стени. Точно зад тази стая открихме друга, по-голяма и пълна с подобни скрижали. Те бяха червеникаво-кафяви на цвят и много гланцирани. Някои бяха с размери 30/60, и дебелина 5 см., всеки един от тях тежеше 5-6 килограма. Имаше и по-големи. Изразихме учудването си, как са пренесени през планината. Отговорено ни бе, че са донесени не през планината, а от страната Гоби, когато тя била плодородна и гъсто населена, още преди да се издигнат планините. Много по-късно, когато планинската верига се издигнала, скрижалите били пренесени на това място, за да се запазят от унищожение.

Предполага се, че преди да се издигнат планините, грамадна пясъчна вълна е заляла страната, напълно я опустошила и унищожила голяма част от населението. Оцелелите останали откъснати от света, без средства за преживяване. Превърнали се в скитнически, разбойнически банди, които тормозели Гоби по онова време. Говори се също, че Великата Уйгурска империя е съществувала там, където днес са Хималаите и Гоби, че е имало големи градове с високо развита култура и цивилизация. Движещият се пясък запълнил развалините, след като градовете били разрушени от водата. По-нататък получихме описанията, както ни бяха преведени от скрижалите и можехме да намерим три от тези градове. И ние вярваме, че някой ден, когато се извършат разкопки, те ще потвърдят достоверността на ръкописите и това, което се предполага, че те представляват.

Тези ръкописи определят началото на цивилизацията от преди стотици хиляди години.

Тъй като това не е трактат за научно изследване, смятам, че съм се отклонил. Бяха ни показани различни стаи. По време на общия ни разговор се разбира, че един от мъжете, който се присъедини сутринта към нашата група, е потомък на човека, когото срещнахме в селото, в което Йоан Кръстител е живял и когото наричахме „нашият приятел от ръкописите“. Този мъж изглеждаше в напреднала възраст и ни учудваше.

Когато се връщаме към първата стая, нашият ръководител попита дали едно желание може да бъде изпълнено, щом като се изкаже. Домакинята отговори, че ако желанието е изказано правилно, ще бъде изпълнено. Тя продължи да разказва, че желанието не е нищо друго, освен начин и форма на молитва и че Исус е употребявал правилен начин и форма на молитва, след като на молитвата Му е отговорено. Молитвата, на която винаги се отговаря, е истинската молитва и следователно трябва да бъде научена, да е съгласувана с определен закон.

Тя продължи: „Законът е: Бъдете уверени, че молитвата ви е приета и каквото желаете, имайте вяра, че ще го получите и наистина ще го получите. Ако напълно сте уверени, че каквото сте поискали, е вече ваше, трябва да знаете, че работите в съгласие със закона. Ако желанието е изпълнено, ще знаете, че и законът е изпълнен. Ако желанието не е изпълнено, това означава, че сме искали погрешно, а това ще рече, че грешката е наша, а не на Бога. Тогава инструкциите са : Ти трябва да обичаш Бога, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си разум и с всичката си сила. Сега влез дълбоко в собствената си душа, не с лошо предчувствие, страх и неверие, а с радостно, свободно сърце, като знаеш, че това, от което се нуждаеш вече е твое.

Тайната е в намиране на изкуплението, в осъзнаването на това, после трябва здраво да го задържим и никога да не се отклоняваме от него, дори целият свят да му се противопостави. „Сам Аз нищо не мога да сторя“, казва Исус. „Отец, който живее в мене, Той върши всичко.“ Имайте вяра в Бога. Имайте вяра и не се съмнявайте. Имайте вяра и не се страхувайте. Сега помнете: няма граници на Божията сила — всички неща са възможни. Употребявайте положителни думи, когато изказвате вашата молба. Нищо друго не се иска, освен съвършени условия. Сега искайте да сте здрави, а не да се изцелите от болест. Да се изрази хармонията и да се получи изобилие, а не само да се освободите от нехармоничното, мизерията и ограниченията. Изхвърлете ги, както бихте изхвърлили стара дреха. Те са стари и ненужни неща, имате интерес да ги захвърлите с радост. Дори не се обръщайте да ги погледнете. Те са забравени. Те са се върнали към прахта, от която са били създадени. Те са нищо.

Запълнете празните места около вас с мисълта за Бога, Безкрайната Доброта. После помнете, че думата "Бог" е семе. То трябва да порасне. Оставете въпросите как, кога и къде на Бога. Вашата работа е само да изкажете желанието си и да благодарите, тъй като знаете, че в момента, когато сте поискали, вече сте получили.

Всички подробности по това даване са работа на Отца. Той върши работата. Свършете честно вашата част от работата, оставете и поверете Божията част Нему.

Искайте уверено. Обърнете се към Бога за това, което ви е необходимо и ще получите от Него изпълнение на желанията си.

Дръжте винаги в ума си мисълта за Божето изобилие. Ако Ви дойде друга мисъл, заместете я с тази за Божието изобилие и благословете това изобилие. Отдавайте благодарност непрекъснато, ако сте в нужда, за да се свърши работата. Не се връщайте да искате отново. Само благословете и благодарете, че работата е свършена,

че Бог работи във Вас, че получавате, каквото сте пожелали, защото желаете само добро, за да го раздадете на всички. Нека това бъде в мълчание и тайна. Молете се на Вашия Отец в тайна и Той, Който вижда тайната на душата ви, ще ви награди явно. Когато всичко е завършено, ще погледнете назад във времето отдадено във вяра, като на едно от най-големите ви съкровища. Вие ще докажете закона и ще разберете силата на вашата дума, изразена с вяра и благословия. Помнете, че Бог е изливал и непрекъснато излива щедро и с обич над вас всички хубави и много добри неща, които можем да пожелаем. Той отново казва: „Опитай и виж дали няма да отворя прозорците на Небето и да излея толкова благодат, за която няма да има място да се побере.“

С ЦЯЛОТО СИ СЪРЦЕ

„С цялото си сърце, с цялото си същество, Отче, аз съм единствено с Теб и Те считам като Баща на всичко. Ти Си Дух — Вездесъщ, Всемогъщ, Всезнаещ, Ти Си Мъдрост, Любов и Истина — силата, материята и интелигентността, от които и чрез които всички неща са създадени. Ти Си началото и краят, красотата, всичкото добро, което мога да изразя. Желанието на моята мисъл, което е насадено в душата ми, е стимулирано от Твоя живот и чрез закона на вярата. Зная, че доброто, което желаем, вече съществува, защото е Дух в невидима форма и само чака да се изпълни законът, за да стане видимо и зная, че вече го притежавам.“

С ЦЯЛАТА СИ ДУША

„Думите, които сега изричам, показват, Татко мой, това, което желая. Като семе е посадено то в душата ми и поклъва в нея чрез примера на Твоя живот. То трябва да се прояви. Позволявам само на Твоя Дух—Мъдрост, Любов и Истина да движи душата ми. Желая само това, което е добро за всички и сега Те моля, Татко, да Го създадеш.“

Татко мой, аз се моля в мен самия да намерят израз Любовта, Мъдростта, Силата и Вечната Младост. Аз моля да позная хармонията, щастието и всестранното преуспяване тъй, че да мога да имам направо от Теб по метода на създаване от Всемирната Материя, това което би задоволило всяко добро желание. Това не е заради самия мене, Татко мой, а за да мога да бъда в услуга и помощ на всичките Ти деца.“

С ВСИЧКИЯ СИ УМ

„Това, което желая, е вече във видима форма. Оформям в ума си само това, което желая. Както семето започва своя растеж под земята, в тъмнина и тишина, така и моето желание сега добива форма в мълчаливото невидимо царство на душата ми. Аз влизам в моята стаичка и затварям вратите. Тихичко и уверено сега държа желанието си в своя ум като вече изпълнено. Татко, Татко, в самия мен, благодаря Ти, че сега невидимото моето желание е вече изпълнено и зная, че Ти Си излял с обич и щедрост за всички изобилието на Твоето съкровище. Ти Си изпълнил всяко добро желание в моя живот и мога да споделя Твоето изобилие, мога да разбера моето единство с Тебе и всичките Ти деца могат да разберат това. Каквото имам, мога да го дам, за да помогна на всичките Ти деца. Всичко което имам, давам Ти го, Отче мой.“

С ВСИЧКАТА СИ СИЛА

„Никое мое действие или мисъл не ще отрече, че вече съм получил в дух изпълнението на моето желание и то сега е добило свършена видимост. В Дух, душа, ум и тяло аз съм верен на своето желание. Аз възприех моето благо в Дух. Прецених го като свършена идея и дадох вярна мисловна форма на моето желание. Сега довеждам до

видим образ и истинска изява свършеното си желание.

Благодаря Ти, Татко, за това, че сега в мен има Любов, Мисъл и Разбиране, Живот, Здраве, Сила и Вечна Младост, Хармония, Щастие, всестранно преуспяване и начинът за създаване от Всемирната Материя, това, което ще задоволи всяко добро желание."

„Не ти ли казах, че ако би вярвал, ти би видял Славата на Бога?"

Когато нашата домакиня замълча, за момент настъпи дълбоко мълчание. Тогава тя продължи: „Разберете, че ако не е завършено и желанието ви сега не е видимо, грешката е в самите вас, а не в Бога. Не се връщайте да искате, но като Илия настоявайте, протегнете вашата чаша, докато се напълни. Отдайте благословия и благодарност за даденото ви сега, въпреки грешните човешки мисли, които ви обграждат. Вървете, вървете, то е тук сега и вярвайте ми, вярата ви е възнаградена, вярата ви ще става знание.

Да предположим, че желаете лед. Ще започнете ли да произнасяте думата „лед", като се въртите объркано наоколо? Ако направите това, ще разпръснете силата си по всички посоки и нищо няма да се получи. Най-напред трябва мислено да оформите картината на желаното нещо и да го държите в мисълта си достатъчно дълго време, за да получите образа. След това да оставите образа и да погледнете към Всемирната Божия Субстанция. Помнете, че тази Субстанция е част от Бога и следователно част от самите вас. Тази Субстанция има всичко, от което се нуждаете. Бог ви предава тази Субстанция толкова бързо, колкото можете да я използвате, така че вие никога не можете да изчерпите запаса. Помнете още, че всеки, който е създал този запас, го е създал от тази Субстанция, независимо дали го е направил съзнателно или несъзнателно. Сега с вашата мисъл и поглед съсредоточен върху един централен атом -Бога, задръжте този атом докато отпечатате желанието си върху него, след това понижавате вибрациите на атома, докато се получи лед. Тогава всички частици, които заобикалят този атом, ще бързат да изпълнят желанията ви. Техните вибрации ще се понижат, докато се приближат до централната частичка и в един миг ще имате лед. Дори няма да ви е нужна вода, защото се нуждаете само от идеал."

Отново настъпи дълбоко мълчание. На стената се появи светлина. Забелязахме фигури. Отначало те бяха неподвижни и не им обърнахме внимание. Но, когато фигурите започнаха да се движат, вниманието ни веднага се съсредоточи. Тогава домакинята ни каза: „Тази картина представлява сцена, която се е случила много отдавна във времето, когато Уйгурската империя е била в апогея си. Можете да видите, колко са хубави хората и местността е топла, и слънчева. Можете да видите как клоните на дърветата се наклоняват от вятъра, виждат се дори цветовете. Тогава нямаше големи бури, които да безпокоят страната и нейните жители. Ако сте по-внимателни, ще чуете хората да говорят и ако разбирате езика им, ще знаете за какво си приказват. Можете дори да видите играта на мускулите по телата, когато те се движат."

Домакинята се спря да говори, но картините продължаваха. Сцените се сменяха през две минути. Създаваше се усещането, че бяхме част от тази картина, толкова близки бяха образите. Неочаквано се появи сцена, на която присъствуваха трима от нашата група. Нямаше грешка. Дори можехме да чуем гласовете им. Разбрахме за какво си говорят. Оказа се, че това беше инцидент, станал в Южна Америка преди около 10 години.

Тогава нашата домакиня продължи: „Ние сме в състояние да направляваме мисловните вибрации в атмосферата, които се свързват с мисловните вибрации на тези, които са отминали. Нашите вибрации събират вибрациите на мислите от миналото и ги

фокусира в една точка. По този начин сега вие виждате тези сцени - репродуцирани точно такива, каквито са били тогава, когато се е случило събитието. Това може да ви изглежда фантастично, но не е далеч времето, когато вашите хора ще произведат картини, подобни на тези, които видяхте. Единствената разлика е, че те ще бъдат фотографски и механични, докато нашите не са нито едното нито другото. Разказващата предсказва кинематографските образи, още в 1894 г. преди те да бъдат създадени в цивилизования свят. (Бел. пр.)

Лидерите на християнската мисъл са били толкова заети в междусектантски пререкания, всеки стремящ се да попречи на другите да успеят, че са забравили какво е истински духовен живот.

Източните духовни водачи съсредоточени върху езотеричната, окултната и научната страна на тяхната философия също пропуснаха духовното. Ще дойде време, когато някой от тези, които разработват картини по механичен начин, ще достигнат до най-високата степен на съвършенство и първи ще открият истинското духовно средство, образователното му значение, ползата от него и възможните приложения. Едва тогава тези неколцина ще имат куража да покажат приложенията на картините, създадени от тях. Ще се види, че тези уреди и хора, които са ги открили, смятани сега за най-големите материалисти, ще станат най-голямата сила, създадена и усъвършенствувана от вашите хора, издигайки истинския духовен идеал. Така ще бъде съдено за тези, които изглеждат най-големи материалисти, от най-великата материалистическа раса, да създадат истински духовното. Вашите хора продължават и ще създадат истински духовното. Вашите хора продължават и ще създадат уред, който ще възпроизвежда гласовете на тези, които са отминали, по-точно отколкото сега възпроизвеждат гласовете на живите. Вие ще продължите и ще достигнете до възможността да вършите механично онова, което ние сега вършим със силата на мисълта. Тук вие в бъдещето развитие ще надминете целия свят.

Откриването на Америка изобразява връщането на бялата раса, тъй като тази страна е техният предишен дом и едно от местата, където е било дадено великото древно духовно просветление. Това е страната, в която ще стане най-великото духовно пробуждане. За кратко време ще изпреварите целия свят в механическо и физическо развитие. Вие ще усъвършенствувате материалните и механичните агрегати до такава степен, че ще видите, че има само още една крачка до духовното. Когато това време дойде, ще имате кураж да направите тази крачка. Във вашата страна има поговорка, която казва че необходимостта е майка на откритието. Необходимостта ви постави в положение, в което бяхте длъжни да направите това, което изглеждаше невъзможно. Вашият начин за реализиране на всичко това, ви направи много материалистична нация. При вашия начин на живот това беше необходимо, за да оцелеете. Когато вие като народ достигнете духовното царство, големите крачки, които сте направили в материалното, ще изглеждат като детска игра. Със силните физически тела и бързото възприемане, което сте развили, вашата раса ще стане светлина за всички народи. Тогава вие ще поглеждате назад и ще се учудвате, когато виждате, че прадедите ви са употребявали дилижанси и лоени свещи, докато навсякъде около тях е имало пара и електричество, както и сега около вас. Ако се бяха придържали към закона, биха получили и ползвали това, което вие имате и ще имате.

Вие ще разберете, че духовното ви заобикаля и то е над материалното. Ще видите, че духовното има по-висши закони и когато се придържате към тях ще имате изгода, защото духовното е над и около механичното, материалното. Ще видите, че има не

повече мистерия в духовното отколкото в механичното и материалното. Нещата, които сега ви изглеждат трудни, ще станат прости и вие ще ги превъзмогнете също така леко, както сега превъзможват термалните и механичните."

В това време възрастният господин, за когото споменах, донесе един от скрижалите (ръкописите) и го постави на близко стоящия статив.

Домакинята ни продължи: „Голямата грешка, която много хора правят е тази, че те не гледат на обучението, като на средство за постигане на дадена цел. Те не схващат, че когато тази цел е напълно постигната обучението трябва да се изостави и да се следват постиженията. Така, че ако все още искат да продължат, те могат да спрат за момент и да поставят това, което са създали в своя умствен склад (понякога наричан подсъзнание). След тази стъпка, обучението, излиза на преден план до следващото достижение, към което се стремим да приемем. Когато целта бъде постигната, обучението отново трябва да се изостави. По такъв начин трябва да се продължава крачка по крачка до най-висшето достижение. Вие ще видите, че обучението е само стъпало от стълбата и ако се опитате да носите със себе си всички стъпала, които сте използвали, за да стигнете върха, товарът скоро ще ви смачка. Освен това, няма да останат стъпала за вашия брат, който иска да ви последва. За това оставете стъпалата за него, да ги използва, ако реши. Те ви помогнаха да стигнете върха, не се нуждаете повече от тях. Можете да спрете за малко, да си поемете дъх или за ново вдъхновение и тогава да продължите. В момента, в който дойде това вдъхновение, можете да поставите крака си на следващото стъпало и отново да сложите реализираното в склада. Оставете всичките учаци, които ви заведоха до там и тогава нищо няма да ви затрудни и задържи. Но ако гледате назад да кажете: „Постигнаха ли моите прадеди нещо по начина, по който аз постигам? Когато погледна много назад, мога да кажа, че са, но когато погледна в близкото бъдеще, казвам, че не са." Това е така, защото те са достигнали само нещата от своя кръгзор, докато вие използвате собствената си, дадена от Бога сила. Ако погледнете назад към прадедите си, преди да го осъзнаете, ще започнете да ни боготворите. Благодарение на вашата съзидателна способност вие ще сте стигнали по-напред от целта си. Ще заживеете с техните стандарти. Ще започнете да гледате на света като тях, но няма да постигнете това, което те са постигнали. Ще започнете да изоставате, защото ако живеете с идеала на другите, няма да постигнете това, което е постигнал този, който е осъзнал идеала. Трябва или да продължите, или да се върнете. Няма средно положение. Боготворенето на дедите е една от преките причини за деградацията на една нация. Вие нямате прадеди, които да боготворите и поради това ние виждаме във вас велико бъдеще.

На първо място, вие много малко се гордеете с вашите прадеди. Вие нямате прадеди, които да обожавате и друга основа, освен тази която сами си създадохте. Идеалът ви бе свободна страна и вие го постигнахте. Страната, която придобихте бе свободна от цар или управляващ. За вас не беше важно как працядо ви е достигнал постиженията си, за вас беше важно какво вие смятате да постигнете. Тогава се обединихте с още много други, за да постигнете една и съща цел и личното „Аз" във вас, творческата сила, която ръководи живота ви - Бог, ви държи във връзка с вашата духовна творческа сила. След това с поглед фиксиран непоколебимо върху целта вие отивате към постигането на вашия идеал."

Домакинята се обърна към скрижала (ръкописа) и продължи: „На този скрижал е документирано, че Бог е бил наричан Ръководящ Източник (Първопричина, Глава, Разум) и бе символизиран със знак като вашата буква М, наричан Моо. Преведено на

вашия език това означава Управител или строител.

Тази първопричина бе над всичко и ръководеше всичко. Първото същество, което бе създадено бе наречено „Изображение на Първопричината" и бе с форма също като Източника, тъй като Източникът нямаше друга форма, освен собствената си. Това, което Първопричината сътвори, бе външен израз на самия Източник. То, съществото бе сътворено по подобие на Първоизточника, тъй като Той нямаше друг модел, който да следва. Той даде на своето копие всички свои качества и това създание имаше достъп до всичко, до което имаше Източникът. Дадено му бе господство над всяка външна форма. То имаше вида и качествата на своя Създател и силата да изразява всичко това в съвършен вид, както Създателят го изразяваше, докато създанието беше във връзка с Източника. Никое от качествата на сътвореното същество не бяха развити. Имайки предвид на съвършения план, който неговото създание трябваше да постигне, постави своето творение в идеална и съвършена обстановка, където всички качества могат да се създадат, изразят или изявят външно. Така Създателят не постави създанието си на Земята, докато всичките условия на съвършеното му развитие не бяха завършени. Когато тези условия бяха създадени напълно, това същество беше поставено сред тях и бе наречено „Господар — Бог" и мястото, където беше поставено, бе наречено Моон или Ми. По-късно беше познато като люлка или майка.

Моля да отбележите, че казвам това на вашия език, за да го разберете. Когато се научите сами да четете и превеждате скрижалите, ще узнаете подробностите. Искам да изтъкна тези особености, за да бъдат те основа, по която ще работим, когато превеждаме документите. Не искам да мислите, че се опитвам да променя заключенията, които вие сте оформили по друг начин или чрез други мисли и проучвания. Моля ви само временно да ги оставите настрана. Когато навлезете по-дълбоко в изучаването, сте свободни да приемете, ако желаете другите проучвания. Не желая да ви влияя по този начин. Всички наставления не са нищо друго, освен външен начин за достигане до заключения. Ако не се стигне до заключения и не се постигне целта, наставленията стават като отнесени от водата дървета, допълнителен товар и нищо повече.

ГЛАВА ТРЕТА

Ден след ден, в продължение на два месеца, със стария човек като инструктор, ние отдадохме цялото си внимание на една серия скрижали, които се отнасяха само до личности, символи и техните местонахождения, проекти и значения.

Една ранна утрин през март отидохме в стаята на храма, както обикновено и намерихме стария господин да лежи на кушетката, като заспал. Един от нашата група го доближи и сложи ръка на рамото му, за да го събуди, но изведнъж се отдръпна и извика: „Той не диша, мисля, че е умрял." Всички се събрахме около кушетката. Бяхме толкова погълнати от мисълта за смъртта на този човек, че не бяхме чули някой да влиза. Дойдохме на себе си от унеса, едва когато чухме глас, който каза: „Добро утро". Обърнахме се към врата - там стоеше Емил. Всички бяхме стреснати. Стояхме като онемели. Предполагахме, че Емил се намира на хиляди мили разстояние от нас и внезапната му поява ни уплаши. Преди да дойдем на себе си, той се приближи и се ръкува с всеки от нас.

След минута той се доближи до кушетката, на която лежеше възрастният човек.

Поставяйки ръце на челото му, той каза: „Тук лежи един скъп наш брат, който напусна този свят, но не успя да завърши работата си между нас. Както един от вашите поети беше казал: „...той се загърна с наметалото и легна за приятни сънища.“ С други думи, вие го признахте за умрял. Първата ви мисъл бе да намерите гробар и ковчег, за да скриете човека, частта от него, която ще се разпадне.

Скъпи приятели, моля да помислите за момент. На кого говореше Исус, когато каза: „Отче, благодаря Ти, че ме чу.“ Той не говореше на външното Аз, на черупката. Той призоваваше и възхваляваше вътрешното Аз, Безкрая, Всичкочувашия, Всичкознаещия, Всичковиждащия, Великия, Вездесъщ и Могъщ Бог. Не видяхте ли накъде бяха обърнати очите на Христа, когато стоеше до гроба на Лазара? Погледна ли Той като вас в гроба и видя ли умрелия, разлагащ се Лазар? Докато вашият поглед беше върху умрелия, Той държеше зора си върху живия, единствено създадения от Бога. Погледът Му бе насочен върху непроменяемия, вечния, вездесъщия Живот. Този Живот превишава всичко. Сега с нашия взор, отправен непоколебимо към вечно присъстващия Бог, ние можем да видим завършената Му работа.

Тук лежи скъп брат, който никога не разчиташе напълно на Бога, а продължаваше със собствени сили, докато стигна до такова състояние, че стори грешката, която толкова много хора правят днес — грешката, която днес виждате като смърт. Тази мила душа не беше в състояние да изостави всички съмнения и страх. Тя се осланияше на собствената си сила и не успя да завърши работата, която започна. Ако го оставим така, тялото му ще се разложи и той отново ще бъде изпратен да довърши човешката си задача, която е почти завършена. Остава толкова малко, че ние можем да му помогнем да я завърши и смятаме това за голяма привилегия.

Вие попитахте, дали той може отново да бъде събуден в пълно съзнание. Да, може, както и всички други, които заминаха като него. Въпреки, че е заминал, както го виждате, ние които сме споделяли част от неговия живот, можем да му помогнем и той ще бъде в състояние бързо да разбере как да задържи своето тяло със себе си. Не е необходимо да се остави тялото на така наречената „смърт“ и разлагане, дори когато видимо е сторил голяма грешка."

Тук говорещият спря и за момент изглеждаше потънал в дълбок размисъл. В стаята бързо влязоха четирима от нашите приятели от селото. Те застанаха в мълчание, изпаднали сякаш също в дълбок размисъл. Двама от тях простряха ръцете си и ни дадоха знак да се присъединим. Ние пристъпихме близо до тях и двамата хванаха за ръце двама от нашата група. След това всички ние се хванахме за ръце, докато кръгът се затвори. Така обградихме лежащата фигура на заминалия. Докато стояхме в мълчание, светлината в стаята стана по-силна. Обърнахме се - Исус и Пилат стояха на няколко крачки. Те приближиха и се присъединиха към нас.

Отново настъпи дълбока тишина. Тогава Исус пристъпи към кушетката, простря двете си ръце и каза: „Скъпи мои, ще прекрачите ли през воала на смъртта за момент, заедно с мен? Тя не е забранена зона, както си мислите. Ако само прекрачите, както ние го сторихме и погледнете от другата страна, ще видите, че тя съществува само в мислите ви. Там има живот, който не се различава от този тук."

Той за момент застана с протегнати ръце: „Скъпи приятелю и брат, ти си с нас и ние с тебе, и всички сме едно с Бога. Възвишената чистота, спокойствие и хармония на Бога заобикаля, обгръща и обогатява всички ни. Това съвършенство се демонстрира пред тебе, скъпи ми, тъй че можеш да станеш и бъдеш приет от твоя Бог. Ти виждаш и знаеш, че Той не е прах от прахта и пепел от пепелта, но Той е Живот, чист Живот,

вечен Живот. Не е необходимо тялото ти да бъде оставено да гние. Ти сега съзнаваш славата на Царството, от което идваш. Сега можеш да станеш и да отидеш при твоя Отец."

Чу се възглас: „Здравей, здравей, новородений, възкръсналий Боже, Христос между човеците."

Скъпи читателю, думите са само пародия, когато простосмъртният се опитва да опише красотата и чистотата на светлината, която изпълни стаята. Когато лежащата до този момент фигура стана, светлината сякаш проникна във всеки предмет, без да хвърля сянка. Стените се отдалечиха и станаха прозрачни, сякаш гледахме в безкрайното пространство — красота, която не може да се опише. В този момент знаехме, че не стоим пред смъртта, а напротив — пред Вечния Живот. Живот неописуемо величествен, който никога не изчезва и продължава вечно.

Какво можахме да сторим ние смъртните, освен да стоим изумени. Докато изтичаха тези няколко минути, временно бяхме отнесени далече зад жизнерадостната представа за небето и красотата на видяното. Не, това не беше сън, а действителност. Тази действителност може да бъде по-велика, отколкото всеки сън. Имахме привилегията да погледнем през и зад завесата.

Красотата и спокойствието на картината и голямата вяра, която вече имахме в нашите приятели, ни пренесе този ден лесно през преградата и днес тази преграда ни е съвсем ясна. При това по друг начин ни беше пояснено, че всеки за себе си първо трябва да преодолее преградите, за да види красотата зад тях.

Белезите на старостта бяха изчезнали от нашия приятел, а за нас той бе възкръснал от мъртвите. След минута започна да говори. Словата му бяха като към приятели. В спомените ми те изпъкват като златни букви върху скрижал (ръкопис). Гласът му беше звучен, тембърът ясен, а дълбочината на тона вдъхваше искреност и сила.

Той каза: „Скъпи мои, не знаете радостта, спокойствието, великото блаженство, които ми дадохте като ме пробудихте. Само преди миг стоях в тъмнина, обгръщаше ме мрак, страхувах се да вървя напред, но не можех да се върна и назад. Като че ли бях погълнат от великата тъмнина. Изведнъж се пробудих и сега отново съм с вас."

Тук лицето му стана толкова лъчезарно, че не можахме да не повярваме на искреността му. Тогава той се обърна към нас и каза: „Скъпи мои, много обичам да мисля за нашето общуване. Никога не ще узнаете радостта, която изпитах, когато ми дадохте да стисна ръцете ви. Голяма радост е за мен да видя, разбера и почувствам доверието, с което вие, скъпи спасители приехте това, което сега мога да нарека божествено. Ако можехте да погледнете през моите очи в този момент щяхте да познаете блаженството, което изпитвам. Най-голямата от всички радости за мен е да зная с такава сигурност, че някой ден всеки от вас ще стане като мен и ще знае, както аз зная неща, които сега са ви непонятни. Вие ще познаете тази радост само, когато бъдете на моето място. Мога да кажа, че си заслужава да си живял цял живот, заради радостта от един момент като този. Вие предполагате, че вече мога да виждам вечността разкрита. Ще се учудите ли, ако ви кажа, че моите очи са почти слепи и че съм изумен от откритието? Ще се учудите ли от огромното ми желание да разкрия това видение не само на вас, но и на всеки брат и сестра по цялата Божествена Вселена. Скъпи братя, ако мога да сложа преобразяваща ръка върху вас и ви повдигна до нивото, на което аз стоя сега, радостта ми ще е увеличена многократно. От мен се изисква да не върша това. Подказано ми е, че самите вие ще трябва да протегнете тази ръка и когато я протегнете, ще срещнете Божията ръка готова да стиснете

вашата. Ще можете ли да вървите и говорите с Него?! Бог ще ви благослови, както Той го прави за всички. Посочено ми бе най-великата от всички радости, че няма значение каква е кащата, вероизповеданието или църквата — всички сте добре дошли."

В този момент той избледня и изчезна от погледите ни.

Дали това не беше видение? Другарите ми решиха, че не е, тъй като двама от тях бяха стиснали ръката на този човек. Оставям на читателя да гадае.

Един от нашите приятели от селото се обърна към нас и каза: „Зная, че се съмнявате, но ще разберете ли, че това не беше специално представление за вас? Това е само една непредвиденост в живота и когато се случва, ние сме в състояние да я преодолеем. Този скъп човек не бе способен със собствени сили да превъзмогне преградата, както я наричате. Всъщност, както виждате, той беше заминал. Душата изостави тялото, но един толкова просветен човек може в критичен момент да бъде подпомогнат така, че душата да се върне в тялото да завърши своето усъвършенстване. Тогава то може да бъде взето отвъд. Този брат горещо копнееше да замине и остави тялото си докато, само още няколко крачки, както и стана, помогнаха да бъде преодоляна преградата и усъвършенстването да бъде завършено. Оказаната помощ за нас е най-голяма привилегия."

Бавно отдръпнахме ръцете си и стояхме цяла минута в абсолютно мълчание. Един от групата прекъсна мълчанието с думите: „Боже мой, Боже мой!" Колкото до мен, не ми се говореше никак. Необходимо ми беше да осмисля видяното.

Всички седяхме, някои добили отново способността да говорят, разговаряха тихичко. Това продължи около 15 или 20 минути. Всеки беше зает в обикновен разговор, когато един от групата приближи до прозореца. Той се обърна и каза, че изглежда в селото са пристигнали чужденци. Слязохме да ги посрещнем, тъй като това беше много рядко явление — чужденци да посетят селото през този сезон на годината (посред зимата), и то пеша.

Оказа се, че това беше група от едно по-малко село, на около тридесет мили в долината. Те носеха премръзнал човек загубил пътя си в бурята преди три дни. Приятелите му го бяха донесли на носилка през снега. Исус го доближи, сложи ръката си върху главата му и остана така за момент. Почти на часа човекът отхвърли завивките и стана на крака. Като видяха това другарите му, втренчиха очи в него и избягаха ужасени от мястото. Не можахме да ги убедим да се върнат. Човекът изглеждаше зашеметен и несигурен. Двама от приятелите ни го накараха да отиде с тях в дома им, докато нашата група, придружена, от Исус се върна в квартирата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

След като се настанихме удобно, Исус продължи: „Когато станем едно с Всемирната Интелигентност и се осъзнаем като действителна част от тази Интелигентност и сме убедени, че това е Великият Първоизточник - Бог - скоро ще осъзнаем факта, че цялата интелигентност на космичната Вселена работи с нас.

Също така скоро ще схванем, че интелигентността на всички велики гении, също както и незначителната мисловна способност на единичната клетка в тялото работят с нас в съвършена хармония и съгласуваност. Това е Велик, Интелигентен, Космичен Разум, с който е сигурно, че сме свързани. И наистина, ние сме този същия Разум, ние сме самосъзнанието на Вселената. В момента, в който почувстваме това, нищо не може да

ни задържи настрана от Бога.

От това съзнание на Вселената ние можем да черпим всички познания. Знаем, че можем да знаем всичко, без да изучаваме, без процеса на разсъждение и без да преминаваме от един урок на друг, нито от една точка на друга. Уроците са необходими само, за да ни заведат до позицията, от която можем да се приближим до тази мисъл. Тогава ставаме възприемчиви и включваме цялата мисъл. Създава се завършен поток от мотивиращи мисли, на които не може да се устои и знаем, че нищо не може да ни отклони от истинското постижение. Ние сме с цялото. Ние вървим неповратно напред, заедно с цялото. Невъзможно е, която и да е причина да попречи на нашите постижения. Капката вода, носена от океана, взета сама, е слаба — върнете я в него и тя е могъща като целия океан. Не е важно дали това ни харесва и дали го вярваме. Това е мъдър закон и ние сме част от него.

Сборът от всички истини е Великият Първоизточник — Бог, всичко от вечността до вечността, независимо дали мислим, че е велика истина или малка истина. Всяка праведна дума, мислена или изказана, е част от Великата Истина, едно Велико Всичко, една Вселенска Истина и ние сме част от това Нещо. Когато осъзнаем тази Единност и заставам твърдо на страната на Истината, ние имаме зад гърба си Цялата Истина и нашата инициатива се увеличава. Това е силата на океана зад вълната, който дава на вълната своята мощ. Това е само част от Божията Мощ, част от която е и човекът.

Сборът от цялата Любов е Великият Първоизточник - Бог, това е сборът от всяка привързаност, всяко пламенно чувство, всяка нежна мисъл, поглед, дума или дело. Всяка предизвикана любов, велика или малка, възвишена или не, прави безкрайната любов да изпъкне и за нас няма по-велико от нея. Когато обичаме неогоистично с нас е целият океан от Космична Любов. Това, за което се мисли, че е най-велико, тъй като то се докосва до абсолютното съвършенство, така и цялата Вселенска Любов съзнателно и с нас. Няма по-велика сила на земята и на небето от чистата Любов. Земята става небе, дете е истинският дом на човечеството.

Най-сетне сборът от всяко условие, всяка форма, всяко същество е Едничкият, Безграничен, Космичен, Първоизточник - Бог, безразлично дали те са личности, светове, планети, звезди, атоми, електрони или най-малките частички. Всички заедно образуват едно безкрайно Цяло, чието тяло е Вселената, Разумът, Космичната Интелигентност, а Душата — Космическата Любов. Преплетени в едно цяло, телата, умовете и душите се държат заедно, благодарение на скрепителната сила на Любовта. При това всяко едно от тях функционира във вечната си индивидуална идентичност, свободно движейки се в индивидуалната си орбита и октава, но привлечено и задържано в Цялото от Любовта на тази Вселена от хармония. Ние образуваме Великото Същество, на което нищо не може да попречи, То е съставено от всеки човек взет, като отделна единица, както и от всеки друг елемент на Вселената. Ако една част или един елемент от Цялото се самоизключи, то е безразлично за Първоизточника-Същество, но разликата за елемента е голяма. Океанът не усеща завръщането на капката вода, но капката много добре съзнава разликата, когато се върне и влее отново в него.

За нас не е достатъчно да кажем, че сме близо до Великия Космичен Първоизточник - Бог. Сигурно е, че трябва да знаем, че сме едно с Него, напълно амалгамни с Него - Първоизточника и че не можем да бъдем отделени настрана от Бога - Първоизточник. По този начин ние работим с Първоизточника на сила, който е цялата сила. Законът е, че живеем в Първоизточника, движим се и съществуваме с Него така, че когато

пожелаем да влезем в контакт с Бога, ние не мислим за Него като за нещо далечно от нас и мъчно постижимо. Всичко, което трябва да знаем е, че Бог е тук, както всичко останало около нас, че изцяло сме включени в Бога, и Бог присъствува в нас и ние присъствуваме в Него и в заповедите Му с пълна сила. И така, ние не трябва да спираме, не трябва да разсъждаваме, ние тръгваме направо по пътя към Бога в нас. Тук Христос стои непоколебимо и възвишено, и с Бога ние продължаваме навеки.

По този начин, когато сме мъртви, се събуждаме чрез живота ни в Бога и този живот ни възкресява от смъртта. Ние се връщаме към живота безсмъртни и непроменени. Ние сме убедени в живота и в правото си да изживеем този живот пълно и съвършено. Христос, Който е в нас, казва: „Аз идвам, за да можете да имате пълен живот и да живеете този живот по-богато". Това трябва да бъде истинското възкресение в нашето съзнание - издигане на мъртвите ни чувства до по-висши вибрации на Живот, Истина и Любов. Тъй както цялата природа се събужда около нас, нека и ние сами да се пробудим и видим изгрева на идващия ден. Така ние ставаме и излизаме от нашите тежки дрехи вън от всяко чувство на ограничение, с което сме обвили телата си. Ние изтъргуваме встрани камъка на материалното, притискащ нашето съзнание. Тази голяма тежест от мисли, която разделя живота вътре в нас от живота вън от нас, която обрича на смърт живата форма и ѝ отказваше живот, защото ние не познаваме правото ѝ на живот. Нека станем и напуснем смъртта - това е то възкресението. Това е пробуждането за пълно разбиране на живота тук и сега - живот вездесъщ, всемогъщ, всезнаещ, живот, не познаващ липсата, безпомощността и несъзнателността, а живот пълен със сила, изобилие, свобода и славни постъпки. Когато сърцата ни запламтят с тази мисъл и цялото ни същество засвети с този вътрешен живот, ние с готовност протягаме ръка и казваме: „Лазаре, излез от гроба, ти не принадлежиш на смъртта! Ела в живота! Събуди се от своята заблуда! Събуди се, сега и тук!" Така сме пробудени за Господаря - Съзнание и ние ще плачем заради мнозината, които очакват пробуждането. Хиляди години са били дадени на човечеството за това пробуждане! Но мнозина още спят. Тяхното спане обаче не ни оправдава и ние да спим. Защото това, което извършим ще стане причина човечеството да се пробуди и да получи законното си наследство.

Когато се пробудим за законното си наследство, ще се пробудим за красотата и чистотата на вечната, вековна вест, че телата ни са вечно красиви, чисти и съвършени. Те са винаги прекрасни, чисти, духовни тела, великолепно и божествени, истински храм на Бога. Това пробуждане ни уверява, че нашите тела никога не са слизали от това високо състояние. Ние виждаме, че слизането (падането) е - само една човешка представа. Колкото по-скоро се освободим от тази мисъл, толкова по-скоро нашето тяло ще бъде освободено за истинското си наследство - божествеността. Тогава уханието на топлата лятна вечер залива цялата природа и телата поемат това великолепие.

Скоро чисти лъчи на бяла светлина изпълва чистата атмосфера около нас като златисто бяла пара. Тази светлина се увеличава, докато покрие и проникне във всичко около нас. Окъпани в тази лъчезарност, където струи кристално бяла светлина, зашеметяваща, искряща, по-лъчезарна от най-честия брилянт, тя еманира от нашите тела и те блещат с чиста светлина, искрящи и прекрасни. Тук ние стоим на Светата планина на Преображението, с тела светещи, лъчезарни и прекрасни, потопени изцяло в Божествения живот. Човешкият син стана Божия Христос и Божието Царство е отново между човеците, но пожизнено, защото те са приели и създали Царството в пълно свое

влееене. Светлината на Божето Царство се увеличава още повече поради това възприемане. Това е истинското тяло, което човечеството винаги е имало и което всички имат и днес. Подобно тяло винаги е съществувало и винаги ще съществува. Това тяло е така осветено, че никакъв зародиш на старост или разложение не може да намери местопребиваване в него. То е толкова жизнено, че не може да умре. Такова тяло може да бъде разпънато хиляди пъти и вследствие на такова разпятие да се завърне още по-триумфално. Такова тяло се изявява като Божествен Господар във всички случаи. Такова тяло е вечно възкръснало.

Това е нова епохална вест за вас, същата, която е изглеждала нова и епохална и преди две хиляди години. Днес тя е същата, каквато е била и тогава. Това е само възкресението на старата вест. Тази вест бе изказана преди хиляди столетия на език толкова прост, че бебетата биха могли да го разберат. Вестта е, че човек по своя собствена воля ще напусне съграденото от човека царство и ще постигне Божието Царство. Синът на човека ще разбере своята божественост, ще я открие в своето тяло и делата си и ще стане Божия Христос в Божието Царство: „Не знаете ли, че сте богове?" Вътре в себе си знайте, че това Божие Царство е най-естественото нещо на света. Вие само не сте преразгледали факта, че ако човек е Христос, то той е ново създание. Това е голямото удовлетворение на Бащата да ви даде царството, та всеки човек да може да влезе в него. Въпросът е: „Кога?" Отговорът винаги е бил: „Когато външното стане вътрешно."

Грамадното дъбово дърво, което спи в жълъда, се пробужда в целия жълъд, преди дървото да се развие. „Окото не е видяло, ухото не е чуло, нито е влязло в човешкото сърце разбирането на нещата, които Бог е приготвил за тези, които Го любят."

Бог знае, че в огромната структура на Вселената има едно прекрасно място за всяко човешко същество и че всеки има своето лично място в него. Структурата може да е трайна само, защото всеки стои на своето място. Тази вест не облекчава ли товара на всекиго и не украсява ли всяко лице, дори тези на уморените, които мислят, че работят като безсловесно подгонено стадо? Казвам ви, вие сте специално предопределени създания, вие имате специална мисия, имате светлина да раздавате, работа да вършите, която никой друг не може да извърши. И ако откриете сърцето си, ума и душата си широко за духа, ще почувствате това. Ще разберете, че ви говори собствения ви Баща.

Безразлично е, колко капризни или безразлични сте мислили, че сте. Ще откриете, че вашият Баща ви обича предано и нежно в момента, който се обърнете към Бога и помазването, което имате от Бога живее във вас и не е необходимо да бъдете обучавани от някой човек. Не е ли това възкръсване от старото мислене? Не е необходимо някои да ви учи, необходимо е само да получите миропомазването от Бога, което винаги е било ваше. Можете да приемете другите като братя помощници, но вие винаги сте били напътвани и водени отвътре, там е истината за вас и вие ще я намерите.

Тази истина винаги е учила, че човечеството е цялостна единица не общност, а голяма единица. Съединено с Бога то е Велико. Човечеството е повече от братство. То е един човек, също както стеблото и клоните са една лоза. Нито една част от един елемент не може да бъде отделена от цялото. Христовата молитва е: „Нека всички да станат Един." „Този, който е сторил и най-малкото за моите братя, за мен го е сторил." Сега познавате Христа, Когото всички на небето и на земята славят. Истината е: Всичко е едно - Един Дух, едно Тяло - Великото Божие Тяло на цялото човечество. Великата

Любов, Светлината и Живота на Бога свързват Духа с това тяло в едно общо Цяло."

ГЛАВА ПЕТА

По време на разговора един от нашата група попита къде е ада и какво е значението на дявола.

Исус бързо се обърна и каза: „Адът и дяволът нямат местожителство, освен в човешката смъртна мисъл. И двете са там, където човек ги е поставил. С вашето сегашно просветление, можете ли да поставите кое да е от тях в някое географско място на Земята? Ако Небето е всичко и обхваща всичко, къде в него ще бъдат поставени дяволът или адът? Ако Бог управлява всичко, къде биха били поставени дяволът или адът в съвършения Божий план?

Ако погледнем научно на нещата, знаем, че се разказва легенда, че цялата топлина и светлина, и много други естествени сили се съдържат вътре в самата земя. Самото Слънце няма нито топлина, нито светлина. То има способността да притегля светлината и топлината от Земята. След като Слънцето е изтеглило топлината и слънчевите лъчи от Земята, топлинните лъчи се отразяват обратно към Земята от атмосферата, която се носи в етера. Светлинните лъчи са изтеглени от Земята почти по същия начин и са отразени от етера обратно към Земята. Тъй като въздухът се простира на относително късо разстояние, ефектът от топлинните лъчи се променя с напускането на земната повърхност и издигането им към външната повърхност на атмосферата.

Когато въздухът става по-малко плътен, отражението е по-слабо. Като се издигне на по-голяма височина топлината намалява, а студът нараства. Всеки топлинен лъч, изтеглен и отразен, пада обратно на Земята, където се възстановява. Когато се достигне предела на въздуха, се стига предела на топлината. Същото е и със светлинните лъчи. Те са изтеглени от Земята и отразени обратно от етера. Тъй като етерът се простира много по-далече от Земята, отколкото въздухът, светлинните лъчи достигат много по-далече, преди да бъдат отразени. Когато сте стигнали предела на етера, вие сте стигнали предела на светлината. Когато сте стигнали предела на светлината и топлината, сте стигнали до големия студ. Този студ е много по-компактен от стоманата и притиснат от етера и атмосферата представлява непреодолима преграда, която ги държи заедно. Адът би трябвало да бъде горещ, а Негово Сатанинско Височество ненавижда студа, така че не можете да намерите жилище за него там.

След като се разпоредихме с него горе, нека вземем друга легенда и да слезем долу. Според тази легенда малко под повърхността си Земята е разтопена маса. Толкова е гореща, че би могла да разтопи всичко. Тази разтопена маса в центъра си се движи по-бавно, отколкото обвивката отвън и зоната, където се срещат двете движения, е мястото, където се зараждат естествените сили, но и там пак ръката на Бога управлява всичко. Така че няма място за Негово Сатанинско Величество, нито пък за дома му, защото ако се беше опитал да живее в най-горещото или в най-студеното място, щеше да му бъде много неудобно, тъй като би трябвало да понася студа или горещината. Ние претърсихме всички места и не можахме да намерим дома му. Затова предполагахме, че той е тъкмо там, където е човекът и че той използва мощта, която човек му дава.

Аз отхвърлих личния неприятел. Мислите ли за момента, че ще изхвърля дявола, от който и да е човек, и след това ще му позволя да влезе в стадо свине, които да хвърля

в морето? Никога, не съм виждал дявола, в който и да е било човек, освен ако той сам не го е довел в себе си.

Едничката власт, която някога съм му дал, е тази, която човек сам му е дал."

После разговорът се измести за Бога и един от нашата група каза: „Бих желал да знам кой и какво наистина е Бог."

Тогава Исус проговори и каза: „Мисля, че разбирам причината за този въпрос, който бихте желали да си изясните. Много противоречиви идеи озадачават или смущават светът днес, без никакво указание за произхода на думата. Бог е източник на всичко, което днес съществува. Източникът, който стои зад всяко нещо е Духът. Духът е Вездесъщ, Всезнаещ и Всеомогъщ. Бог е единственият Разум, който е едновременно пряка и управляваща причина за всичкото добро, което виждаме около нас. Бог е източник на всичката истинска Любов, която задържа или свързва всички форми в едно. Бог е безпристрастен източник. Бог никога не е бил личен, освен когато стане за всеки индивидуален, любещ Баща - Майка. Бог никога не е само велико същество, намиращо се нейде във въздуха на местото наречено Небе, където има трон, на който седи и съди хората, след като те умрат, защото Бог е самият живот и този живот никога не умира. Това е само едно недоразумение, резултат на невежото човешко мислене. Бог не е съдия или цар, който натрапва своето присъствие или ви поставя на подсъдимата скамейка. Бог е любещ, отдаващ всичко Баща - Майка, който когато бъде доближен, простира ръце и ви прегръща. Не е важно кой си или какво си бил. Вие сте Негови деца, когато Го търсите с искрено сърце и намерение. Ако сте блудният син, който отвърнал лицето си от бащиния дом и сте изморени от огризките на живота, с който сте се хранили подобно на свинята, можете отново да обърнете лице към вашия бащин дом и да сте сигурни, че ще получите любящ прием. Там винаги ви очаква празненство. Масата е винаги наредена и когато се върнете, няма да има обвинение от брата, върнал се преди вас.

Божията Любов прилича на чист поток, който извира от планината. При източника си той е чист, но когато тече по своя път, той става мътен и замърсен, докато влезе в океана толкова нечист, че съвсем не прилича на това, което е излязло, от извора. Когато влезе в океана, започва да утаява калта и тинята на дъното и отново се издига на повърхността като част от радостния свободен океан, от който отново може да бъде взет за освежаване на потока.

Можете да видите и да разговаряте с Бога по всяко време, както можете да правите това с баща си и майка си, брат си или приятелите си.

Наистина, Той е много по-близо до вас, отколкото може да бъде всеки смъртен.

Бог е по-близо, по-мил и по-верен от който и да е приятел. Той никога не е ядосан, нито сърдит, нито унил. Бог никога не унижава, нито огорчава, нито затруднява някое от децата или творенията си. Ако Той правеше това, нямаше да е Бог. Бог, Който съди, унищожава или задържа хубавите неща далеч от децата или творенията си, е само Бог, Който е създаден от невежото човешко мислене и няма защо да се боите от този Бог, освен ако сами не желаете това. Защото истинският Бог простира ръце и казва: „Всичко, каквото имам, е ваше." Когато един от вашите поети казва, че Бог е по-близо, отколкото диханието и по-близо отколкото ръцете и краката, той бе вдъхновен от Него. Всички са вдъхновени от Бога, когато това вдъхновение е за добро или истина и всеки може да бъде вдъхновен от Бога винаги, стига сам да пожелае.

Когато казах: „Аз съм Христос, дни роден от Бога", аз не заявих това само за себе си, защото ако бях сторил това, не бих могъл да стана Христос. Видях ясно, че за да

създам Христос, аз и всички други, трябва да го обявя, след това трябва да живея живота на Христос и Той ще се яви. Вие можете да обявявате Христа, колкото си искате, но ако не живеете живота Му, Христос никога не ще се появи.

Помислете, скъпи приятели, ако всички обявят Христа и тогава заживеят живота Му, една година или пет години, какво пробуждане би било! Не можем да си представим възможностите. Това бе видението, което Аз имах.

Скъпи мои, не можете ли да застанете, където аз бях застанал и да видите каквото Аз видях? Защо не заобикаляте калта и мрака на предрасъдъците? Защо не повдигнете очите, ума и мислите си над тях и не погледнете с ясен взор? Ако го направите ще видите, че там няма чудеса, няма мистерии, няма болка, няма несъвършенство, няма дисхармония и няма смърт, освен когато човек сам не ги е създал.

Когато казах: „Аз превъзмогнах смъртта“, знаех за какво говоря, но трябваше да дойде разпятието, за да покажа това на моите скъпи.

Много от нас са събрани заедно, за да помагат на целия свят. Това е делото на нашия живот. Понякога, когато се включваха нашите общи енергии, се случваше да отблъснем вълните от лоши мисли на съмнение, неверие и предрасъдъци, които почти погълнаха човечеството. Можете да ги наречете зли сили, ако пожелаете. Ние знаем, че те са лоши, само защото човек ги прави такива. Но сега ние виждаме светлината да блести все по-ярко и по-ярко. Идва време, когато скъпите нам ще отхвърлят веригите. Първоначално този процес може би ще потопи човечеството в материалното, но дори и така да е, това е крачка по-близо до целта, защото материалното не задържа човека така, както го задържат предрасъдъците, митовете и мистериите. Вие мислите, че когато стъпих върху водата в онзи ден, хвърлих поглед надолу в огромните дълбочини на материалното вещество? Не. Аз насочих очите си непоколебимо върху Божията Мощ, която превъзхожда всяка сила на дълбочината. В момента, когато сторих това, водата стана твърда като скала и Аз можах да вървя по нея съвсем безопасно."

За момент Исус спря да говори. Един от групата ни попита: „Когато говорим, не Ви ли пречим да вършите Вашата работа?“ Исус отговори: „Не можете да пречите на никого от нашите приятели, нито за миг, и аз вярвам, че съм един от тях.“ Някой каза: „Вие сте наш брат.“ Тогава лицето на Исус се озари от усмивка и Той рече: „Благодаря Ви, аз винаги съм Ви наричал братя.“ Един от групата Го попита: „Могат ли всички да изявят Христа?“ Той отговори: „Да, има само един завършек на постижението. Човек произлиза от Бога и трябва да се върне при Бога. Това, което е слязло от небето, трябва отново да се изкачи на него. Историята на Христос не започва от Моето раждане, нито завършва с разпятието. Христос беше, когато Бог сътвори първия човек по Свой образ и подобие. Христос и онзи човек са едно. Всички хора и Христос са едно. Както Бог е негов баща, така и Той е баща на всички хора, всички са Божи деца. Както детето има качествата на своя родител, така и Христос е във всяко дете. Много години живя детето и разбра своето единство с Бога чрез Христа в себе си. Тогава започна историята на Христос, която можете да проследите назад чак до човешкото начало. Няма спор, че Христос означава повече от Човека Исус. Ако не бях разбрал това, не бих обявил Христа. За мен то се оказа безценна перла, старо вино в нови бутилки истината, която много други са обявили и така са постигнали идеалите, които и Аз постигнах и доказах.

Повече от петдесет години след онзи ден на кръста Аз учех и живях с моите ученици и много от тях обичах силно. През онези дни се събирахме на тихи места извън Юдея. Там бяхме свободни от любопитните очи на суеверието. Там мнозина придобиха големи

дарования и извършиха велики дела. Тогава видях, че ако временно се оттегля, ще мога да постигна много и ще помогна на всички. Аз се оттеглих. Те разчитаха на мен вместо на себе си и за да ги направя самоуверени, счетох за необходимо да се оттегля от тях. Ако живеяха в по-близко общение с мене, щяха да ме намерят пак, ако пожелаеха да сторят това?

В началото кръстът беше символ на най-великата радост, която светът някога е познавал. Подножието на кръста е мястото, където човекът най-напред е стъпил на земята, той е знакът, който символизира изгряването на Божествения ден тук на земята. Ако проследите назад, ще откриете, че кръстът напълно изчезва и човекът стои в пространството в молитвена поза с ръце, издигнати за благословия и пращайки своите дарове на човечеството ги излива щедро във всички.

Като разберете, че Христос е Животът вътре във формата, появяващата се енергия, която ученият зърва и не знае от къде идва, когато почувствате Христос, че животът се живее, за да бъде раздаван щедро, когато се научите, че човек е принуден да живее с постоянното разпадане на формите и че Христос е живял, за да се откаже от това, за което тялото е жадувало, заради хубавото, на което в момента не може да се наслаждава, тогава ви сте Христос. Когато се видите като част от величавия живот, но желаете да се жертвате за доброто на цялото, когато се научите да вървите, както трябва без да се замисляте какъв ще бъде изхода за вас, когато се научите с радост да се отказвате от физическия живот и всичко, което животът има да ви даде, защото, когато давате на Бога, ще намерите, че имате повече за даване, макар понякога да изглежда, че е необходимо да дадете всичко. Ще знаете също, че този който спаси живота си, ще го изгуби. Тогава ще видите, че чистото злато се намира в най-дълбоката част на пещта, където огънят напълно го е очистил. Ще почувствате велика радост, като узнаете, че животът, който сте отдали на другите е живот, който сте спечелили. Ще знаете, че за да получите, трябва щедро да дадете, а ако напуснете човешката форма във вас ще възтържествува по-висш живот. Вие имате радостното потвърждение, че така спечеленият живот е спечелен за всички.

Трябва да знаете, че Великата Христова Душа може да слезе в реката и че стъпването му във водата представлява съпричастността, която изпитвате към великата нужда на света. Тогава сте в състояние да помогнете на своите братя и да не се хвалите с добродетели. Можете да подадете хляба на живота на гладни души, които идват при вас и този хляб никога няма да намалее. Трябва да знаете, че сте способни да изцелявате всички, които идват при вас - болни или изморени, тежко обременени с Думата, която изпълва душата. Вие сте способни да отваряте очите на слепите и на невежите. Не е важно колко надолу е паднал слепият, той трябва да почувства, че Христовата Душа е до него и трябва да знае, че вие вървите с човешки крачки по същата земя, по която и Той върви. Тогава ще знаете, че истинското единство на Бащата и Синът е вътре, а не вън от тях. Бъдете спокойни, ако отвън не видите Бога, но Го почувствате вътре във вас.

Трябва да сте в състояние да задържите вика на любовта и страха, когато прозвучат думите: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“ В този час не трябва да се чувствувате сами, защото трябва да знаете, че стоите с Бога, че сте по-близо до сърцето на любещия Баща, отколкото сте били преди. Трябва да знаете, че часът, в който се докосвате до най-голямата скръб, е часът, от който започва най-големият ви триумф. Освен това знайте, че скръбта не може да ви засегне.

От този час гласът ви ще прозвучи с мощна волна песен, защото със сигурност ще

знаете, че сте Христос, Светлина, която трябва да блести между хората и за хората. Тогава ще знаете за тъмнината, която е във всяка душа, не можеща да намери протегнатата ръка и да я стисне, и която се лута по неравния път, докато най-сетне намери Христа в себе си.

Трябва да знаете, че сте истински божествени и бидейки божествени, трябва да се погрижите всички да бъдат като вас. Ще знаете, че има тъмни места, където трябва да минете със светлина, която ще носи най-висшето и душата ви ще прозвънти във възхвала, че можете да бъдете в услуга на всички хора. Това е радостен и волен възглас, вие се изкачвате до най-голямата висота в единството ви с Бога.

Сега знаете, че няма заместване на вашия живот за други животи или вашата чистота за чуждите грехове и че всички са радостни, свободни духове и за самите себе си, и за Бога. Знайте, че можете да ги стигнете, докато те се могат да се стигнат един друг, че не можете да помогнете, давайки своя живот за живота на всяка душа, за да не загине тя. При това трябва да бъдете толкова почителни с тази душа, че да не излеете в нея поток от живот, освен ако животът на душата се отваря, за да го получи. Тогава вие щедро ще излеете в нея поток от любов, живот и светлина, такъв че когато тази душа отвори прозорците, Божията светлина да нахлуе и да я освети. Ще знаете, че чрез всеки Христос, който се появи, човечеството се повдига с една стъпка по-нагоре. Трябва също да знаете, че имате всичко, което Отец има. Като имате всичко, то е за да го ползвате за всеобща полза. Трябва да знаете, че като се издигате и сте верни, вие повдигате целия свят около вас, защото като вървите по пътеката, пътят за останалите става все по-лесен. Трябва да имате вяра в себе си. Знайте, че тази вяра е Бог вътре във вас. Най-сетне трябва да знаете, че сте Божи неръкотворен храм, неразрушим нито на земята, нито на небето.

Тогава те ще пеят за вас. Привет на Всички! Привет на всички! Той идва. Той идва Царят! Той е винаги с вас. И ето, вие сте в Бога и Бог е във вас."

Исус стана, казвайки, че ни напуска, тъй като трябва да отиде същата вечер в дома на друг брат от същото село. Станахме. Исус благослови всички ни и заедно с двама от събратята си излезе от стаята.

ГЛАВА ШЕСТА

Седнахме отново. Един от групата попита Емил дали всички могат да придобият изкуството да изцеляват. Той отговори: „Силата да се лекува можем да постигнем само, когато се научим да проследяваме нещата от техния източник. Надмощието над всяко неразположение може да дойде, когато разберем, че то не е изпратено от Бога."

„Божествеността, която определя вашите съдби, не е могъща личност, която ви моделира така, както грънчарят моделира глината, а могъща Божествена сила в самите вас и навсякъде около вас, в и около цялата материя, която е ваша и вие можете да я използвате, както желаете. Ако не разберете това, можете да имате вяра в себе си. Най-мощното средство срещу дисхармонията е познанието, че тя не е от Бога, че Бог никога не я е създал."

Мозъкът има свойството да получава и да регистрира вибрациите на всеки предмет, който окоето му предава. Вибрациите на светлината и сенките на цветовете - всички те се регистрират. Той има свойството да репродуцира тези вибрации и да ги прожектира отново чрез вътрешното виждане - тогава отново виждаме картината, която окоето е

предало. Вие предавате това чрез вашия фотоапарат, когато експонирате чувствителна плака. Тази плака получава и регистрира вибрациите, които предметът, който искате да фотографирате, изпраща. След като вибрациите са получени и репродуцирани върху плаката, трябва да фиксирате резултата върху нея, ако той трябва да остане за постоянно, така че да можете да го виждате. След кратко време ще разберете, че движенията и цветовете на предметите, които фотографирате, могат да се регистрират и прожектират, като най-напред се фиксират и тогава могат да се върнат или да се прожектират светлините и цветовете на същата скорост на вибрациите, от които са получени и фиксирани. Същото е и с мисълта, думите и делата. Всяка отделна група мозъчни клетки приема и регистрира съответната група вибрации и когато тези вибрации са повторени и прожектирани, те могат да бъдат репродуцирани, така както са станали, ако клетките се придържат към своите задължения.

Има и друга група избрани мозъчни клетки, които могат да получават, регистрират и фиксират вибрациите на мислите, делата и картините, които други тела или форми изпращат. Тези вибрации могат отново да се репродуцират и прожектират и вие можете така да подредите тези клетки, че да репродуцирате тези клетки, че да репродуцирате думите и движенията на тези тела или предмети и дори мислите на тези, които ги изпращат.

Чрез тези клетки можете да подпомогнете другите толкова лесно, колкото ако се отнасяше за самите вас в контролиране на техните мисли. Чрез тези клетки се осъществяват катастрофите и бедствията като война, земетресения, наводнения, пожари и всички ужаси, които смъртният човек е наследил. Някой вижда онова, което още не се е случило и си представя, че то се е случило. Съответната вибрация се фиксира в клетки, тя отпраща и се отпечатва върху съответните клетки на други мозъци, след това се излъчват обратно, докато се фиксира случилото се. Тези неща могат да се избегнат, ако мисълта, която ги поддържа, се оттегли веднага и не се допусне вибрациите да бъдат фиксирани върху други мозъчни клетки. Така тези специални вибрации не могат отново да се проявят. Именно чрез тази група клетки се предсказват всички бедствия.

Съществуват и други мозъчни клетки, които получават, регистрират и фиксират вибрациите на мислите и дейностите на Божествения Разум, където се създават и изпращат всички истински вибрации. Този Божествен Разум или Бог обхваща всяка материя и винаги изпраща божествени и истински вибрации. Ако използваме тези клетки според тяхното истинско предназначение, ние ще сме в състояние да получим и изпратим същите истински и божествени вибрации, които получаваме от Божествения Разум."

Настъпи пауза на дълбоко мълчание. На стената се появи картина. В началото тя бе неподвижна, но след това цялата оживя. След още една минута картината започна да се променя. На стената се сменяха изгледи от всички големи търговски центрове. Макар че те се движеха много бързо, все пак имаше достатъчно време, за да разпознаем и назовем много познати места и в частност едно копие на сцената, разиграла се, когато ние пристигнахме в Калкута през декември 1894 година. Това беше години преди да сме чули за кинематография или движеща се картина. Тези картини пресъздаваха всички движения на човешката фигура и останалите предмети. Те се сменяха в интервал около минута в течение на около един час.

Докато картините се меняха, Емил каза: „Тези картини представляват условията, които съществуват днес в света. Ще забележите атмосфера на всеобщо спокойствие и

благосъстояние, което господства в по-голяма част на света. Съществува умерено задоволство. Хората изглеждат необезпокоявани от нищо и са щастливи. Но под цялото това спокойствие се таи котел, клокочещ от разногласия, породени от невежото мислене присъщо на човека. Съществува омраза, интрига, разногласие между народите. Хората започват да си представят грамадни военни институции, подобни на които дотогава никога не са били познати. Докато ние вършим всичко, на което сме способни, за да покажем доброто, нашите общи усилия не са достатъчни да контролират тези, които са решили да управляват със сила. Ако са способни да усъвършенстват и предприемат своите сатанински планове, ние сме уверени, че ще го сторят, защото хората и народите спят точно, когато трябва да се пробудят и помислят. След няколко години вие ще видите осъществени картини подобни на тези."

Тогава преминаха десет-двадесет военни картини. Това бяха сцени, които ние никога не сме сънували не сме помислили, че в действителност могат да се случат.

Емил продължи: „Това е израз, употребен да означа Съвършеното Същество, което Божественият Първоизточник или Бог е сътворил, за да изяви своите качества тук на земята.

Това същество бе създадено по образ и подобие на Божествения Първоизточник. Имаше достъп и можеше да използва всичко, което Божествения Първоизточник имаше. На това същество бе дадено да доминира над всяко условие, което съществува на земята. Това същество има всички възможности на Божествения Първоизточник и силата да ги изяви, щом влезе във връзка с Него и развие способностите, които са му дадени по идеалния път, който Божественият Първоизточник беше планирал или имаше предвид. Това същество беше наречено Господ Бог и то намира израз в съзидателното действие и Божия закон. Това е съвършеното Същество, за което Божественият Принцип (Първоизточникът) е избрал човека да го изрази. Това е Божественият Едничък човек, когото Божественият Първоизточник е сътворил. Човекът, чрез духовната си същност има достъп за Него и може да стане Господ Бог. Този Божествен човек след това стана известен като Христос. Той имаше господство на небето и земята и всички неща върху тях. Тогава Господ Бог, ползвайки силата си да твори, създаде други същества по свое подобие. Тези същества след това бяха наречени Синове на Твореца Бог, техния създател-Баща, а Божественият Първоизточник-Бог."

Тук той прекъсна, за момент простря ръката си и почти веднага в нея се появи голямо парче пластична материя, която приличаше на глина. Той остави това парче и започна да го моделира във форма, която все повече вземаше образа на красива човешка фигура висока около шест инча (петнадесет см). Той работеше сръчно и образът беше завършен за кратко време. След това за момент той задържа фигурата в двете си ръце, после я повдигна, дъхна върху нея и тя оживя. Той я поддържа в ръцете си, после я сложи на масата и тя започна да се движи, фигурата се движеше като човешко същество. Ние не зададохме никакъв въпрос. Но стояхме с широко отворени уста и вторачени очи.

Емил започна да цитира: „И Господ сътвори човека от прахта на земята и вдъхна в ноздрите му дъха на живота и той стана жива душа. Тогава синовете на „Господа Бога" сътвориха човека от прахта на земята и те със своята творческа способност, вдъхнаха дъха на живота в статуята и тя стана жива душа. Геният може да направи това от своята глина. Ако той остави статуйката или картината, както ръцете му са я оформили, тя е само образ и той няма отговорност. Но ако той продължи и използва своята

творческа сила да постави живот в нея, отговорността му няма край. Той трябва да следи всяко свое творение, защото те трябва да спазват Божествения ред. Този е единният начин, по който човек е изгубил връзката си с Бога. Той създаде образи като този, а не оттегли Живота, с който Той в своето усърдие ги е надарил и те скитаха по света без цел и желание. Ако бе отнел живота, с който го е дарил, щеше да има само статуя и отговорността му щеше да спре до тук."

Тук образът спря да се движи и Емил продължи: „Вие видяхте фигурата в ръцете на грънчаря, но това е човекът, а не Бог, който е манипулирал глината. Ако той го е сътворил от Божията чиста материя, от която сам бе сътворен, също като Него би бил истински син. Това ще ви стане по-ясно, след като преведете първата част от скрижалите. Тъй като е късно, мисля, че бихте желали да се оттеглите."

Щом като гостите си отидоха, ние се приготвихме за сън. Тъй като чувствувахме, че последните няколко дни бяха изпълнени до изнемога с необикновени събития.

ГЛАВА СЕДМА

Следващата сутрин започнахме редовната работа по преводите. Всъщност ние изучавахме азбуката на това древно писание. Нашата домакиня ни беше учител.

Бяхме заети с тази работа почти две седмици и когато една сутрин тръгнахме за храма, срещнахме нашия приятел Чандар Сен, който беше умрял и беше възкръснал, без видима следа старост. Не можеше да грешим, това бе той. Като влязохме в стаята, той стана и ни поздрави със сърдечно ръкостискане. Скупчихме се около него като група ученици и го засипахме с въпроси един през друг. Това наистина беше той в собственото си тяло, говореше със собствения си глас, но у него нямаше никаква следа от старост. Дорк гласът му си беше възвърнал вибрациите, присъщи на човек на средна възраст. Видът му показваше добър начин на живот. Беше много бодър и жизнерадостен. Лицето и очите му имаха неопишуемо излъчване.

В първите няколко минути не можехме да вършим нищо, освен да констатираме разликата. Когато го видяхме първия път, той бе изнемощял старец, който се опираше на дълъг бастун, с дълги снежно бели къдрици, накуцваща походка и изтощен вид. Когато го срещнахме за първи път, един от групата беше отбелязал: „Тук между тези велики души, намерихме един толкова остарял, че изглежда е готов да мине във великото отвъдно."

Разбира се, промяната, на която присъствахме само преди няколко дена, бе оставила своя отпечатък, но внезапното му изчезване бе почти изтрило случката от съзнанието ни, тъй като не мислехме, че ще го видим отново. Това, което сега виждахме бе повече от подмладяване. Аз мога да го сравня само с преображенията на Единствения, който толкова уважавахме и обичахме. Тази душа наистина беше преродена и това потвърждаваше контраста между вида му, когато го срещнахме за пръв път и това, което виждахме тази сутрин. Вярно е, че го познавахме отскоро, но времето, през което бяхме заедно, беше достатъчно, за да видим, че той действително бе старец. След това Чандар Сен живя с нас почти две години, работейки като наш преводач и водач през великата Гоби. Преживяното тази сутрин ще бъде темата на моя разказ. Разказвайки тази случка няма да проследявам целия разговор, нито ще го документирам дума по дума. Използвахме по-голямата част от двата дни само в разговори и вярвам, че подобно описание е уморително за четене. Затова аз ще изложа

само главните точки.

След като първото изумление премина, ние седнахме и той започна да говори: „Както тялото представлява най-ниската степен на действието на мисълта, така душата представлява най-висшите мисли на Божествения Разум. Както тялото е външният израз на мисълта, така Духът е това, в което формата съхранява началния импулс, получен от Божествения Разум. Това е безсмъртното и истинското Аз, което прие в себе си всички възможности на Божествения Разум. Атмосферата на мислите е реално, веществено нещо и съдържа в себе си всичко, от което се състои тялото. Много хора смятат нещата, които не могат да видят, като нематериални и въпреки, че им е казано много по това, че те самите не могат да се укрият, те продължават да вярват, че могат. Укриха ли се Адам и Ева, когато се криеха от Господа или Божия закон. Добре е за нас да знаем истината, че ние носим със себе си отворената книга на своя живот, от която всички могат да четат, безразлично дали го съзнаваме или не. Някои хора са добри четци на мисли, а други не, но всички могат помалко да четат и ние не можем да ги скрием. Ние можем с малко опитност да почувстваме мисловната сила на атмосферата, която ни заобикаля и постепенно да разберем реалността на нейното съществуване, така истинска както е истински и външния свят.

Научих, че както човек може да стъпи на земята, така с крилата на стремлението, може да полети в небесните висини. Човек може да ходи по земята и да говори с Бога и колкото повече върши това, толкова по-трудно ще е за него да открие къде свършва Всемирния Живот и къде започва индивидуалното съществуване. Когато човек се свърже с Бога чрез духовно разбиране, граничната линия между Бога и човека изчезва. Когато тази точка е достигната, човек знае, какво Исус е искал да каже с думите: „Аз и Моят баща сме едно!“

Великите философи през вековете приеха идеята за човека като триединство, но никога не вярваха, че той има троична индивидуалност и го смятаха за същество, което по своята природа е триединно.

Стремежът да се персонализират нещата е принизило това, което се нарича Света Троица до невъзможното понятие три в едно, докато то, триединството може да се разбере най-добре като Вездесъщ, Всемогъщ, Всезнаещ-Всемирният Разум-Бог. Докато хората смятат Светата Троица за Три личности в едно, което трябва да се приеме, макар да не може да се обясни, те ще живеят в пустотата на суеверието, а оттам в съмнения и страх.

Ако триединната природа на Бога е повече духовна, отколкото физическа, тогава триединността в човека трябва да се разглежда повече от духовна, отколкото от материална гледна точка. Един мъдър философ бе казал: „Презирайки всичко друго, мъдрецът трябва да се стреми да познае себе си, защото няма познание по-висше и носещо по-голямо удовлетворение от познаването на самия себе си. Ако човек се познава истински, той не може да стори нищо друго, освен да открие своите скрити възможности, енергия и дремещи дарби.

Каква е ползата, ако човек спечели целия свят, а изгуби собствената си душа? Душата е неговото духовно Аз и открил духовното в себе си, той може да построи цял свят, ако при това служи на ближния си. Аз разбрах, че този, който евентуално би постигнал крайната цел, трябва да претърси дълбините на истинската си същност. Там той ще намери Бога-съвкупност от всичко добро. Това е така, защото човекът е Троица в единство, съставен от дух, душа и тяло. Именно поради духовно невежество той има тенденция да мисли на най-ниското ниво на своята природа- физическото. Невежият

човек гледа на тялото си като на източник на удоволствия и идва време, когато получава от сетивата си цялата болка, която може да понесе. Каквото не може да научи чрез мъдрост, трябва да научи чрез нещастие и след повтаряне на опитите вече не ще може да отрече, че мъдростта е по-добрия начин. Исус, Озирис и Буда казваха, че смисълът на целия наш опит е да постигнем мъдрост.

Мисълта в интелектуалната област издига вибрациите на тялото до точка, която съответствува на течност. В тази област мисълта не е напълно материална, нито напълно духовна, тя вибрира като махало между материалното и духовното, но идва време, когато човек трябва да разбере на какво ще служи. Ако избере материалното, очаква го цял свят от смущения и хаос. Той може да предпочете духовното и ако направи това, може да се изкачи на купола на Божия храм в човека. Това състояние на мисълта може да бъде сравнено с газообразното състояние на материята, което е пластично и има тенденция към безпределно разширение. Бог винаги предоставя на човека сам да избере дали ще насочи потока на мислите си по посока на онези небесни висини, които го носят над линията на съмнението, страха, прегрешенията и болестите или ще го остави да падне до състоянието на животното в човека. Ако мислейки за човека, като за триединство от дух, разум и тяло, го разглеждаме принципно от гледна точка на разума или душата, ще видим, че той заема позицията между двете големи крайности от умствена дейност, по-ниската от която е тялото, а по-висша духът. Разумът е брънката, която свързва видимото и невидимото. Действайки на нивото на чувствата, разумът става седалище на всички животински апетити и страсти. Той е змията на човешката градина на рая, която го примамва да вземе отровния плод. Когато Исус каза: „Както Мойсей издигна змията (разума) в пустинята, също така трябва да бъде издигнат човешкия Син“, Той не споменаваше за издигането на неговото тяло на кръста, а за издигането на душата или разума над чувствената заблуда. Стояща между духа и тялото, макар и не разделена от тях, душата или разумът е способна да мисли даже по-ниско, отколкото звярът или може да влезе в съзнателна връзка с чистия дух, където има изобилие от спокойствие, чистота и Божия сила.

Когато синът на човека е издигнат до тази сфера, която се намира над заблудите на физическото, той мисли и действа на нивото на чистата интелигентност. Там той прави разлика между инстинктите, които споделя с всяко друго животно и тези Божествени интуиции, които са общи с Бога. Показано ми бе, че когато човек мисли с чист дух, душата съзнателно навлиза в тази сфера, където предпочита да възприеме идеалното в нещата, отколкото самите неща. Гоя не разчита повече на чувствата, но с по-ясен поглед вижда на широкия хоризонт величествената гледка. Тук истината се разкрива чрез Божествената интелигентност и предава вдъхновяващи и даващи здраве вести.

Когато Синът на човек е бил издигнат от дъното на материалния свят и е бил заобиколен от картините на спокойна красота и изящество на духовния свят, душата му се е издигнала в по-висши сфери. Там той не съзерцава картини на спокойствие, а живее в страната на спокойствието заобиколен от вечната красота. Той надниква във вътрешното и за него то става всичко и външното става също вътрешно. Той сега живее в света на причините, докато по-рано се е движил в света на ефектите от тях. Духът на триединния човек е чиста интелигентност, тази област на съществуването му, където не съществува свидетелството на чувствата и никакво човешко мнение няма влияние върху една установена истина. Това е вътрешният Христос или Божият син в човешкия, откритието, което ни подкрепя, когато се съмняваме или сме обезкуражени. От тази

най-висока точка на съществуването си, човек вижда всички неща с ясният поглед на просветената душа. Той вижда повече неща на небето и земята, отколкото е мечтала, която и да е философия. Когато той разбере, че не е тяло с разум, което може да бъде управлявано отвътре или отвън, но четете и двете могат да бъдат направени послушни слуги на неговото духовно същество, той ще даде израз на даденото му от Бога господство, с което е бил надарен от самото начало.

Духът е висшата есенция на човешкото същество. Той никога не е измамен или нещастен, защото онази велика душа Емерсон каза: „Ограниченото страда. Неограниченото се е отпуснало в усмихваща се почивка. Яков във вашата Библия ви е казал, че човек е Дух и духът на Всемогъщия му е дал живот. Наистина духът в човека дава живот и духът управлява по-ниските му действия. Духът властно заповядва и всички неща стават подчинени на правилното ръководство.“

Нова ера в одеждите на появяващия се ден зазорява в сърцата на хората и скоро Невинният Дух Божии ще изгрее от сърцето и отново ще отвори вратата, чрез която всички, които желаят, ще намерят по-щедър и изобилен живот. Млада, трептяща с вечна младост и надежда, душата на човека застава на прага на новата ера, по-великолепна от всяка дъга украсявала небето от сътворението насам. Звездата на Витлеем блестеше по-ярко при рождението на Исуса, отколкото преди, но скоро нейната яркост ще бъде като обедно слънце, защото тази нова светлина подсказва деня, в който Христос е роден в сърцето на всички хора.“

ГЛАВА ОСМА

На следващата сутрин Чандар Сен продължи разказа си: „Показано ми беше без съмнение, че човешката интелигентност може да се превърне в Божествена интелигентност. Изясни ми се, че мога да вляза в Божието Царство и че това Царство е в самия мен. Сега знам, че Бог е едничката сила, Вездесъщ и Всезнаещ и че преходното, не хармоничното, болестите, старостта и смъртта принадлежат само на минали изживявания. Сега разбирам действителността и знам, че бях в мъглата на илюзиите. Времето и пространството изчезнаха съвсем и знам, че сега живея в субективния свят, а те принадлежат на обективния. Ако ми бе възможно да се придържам към импулсите и прозренията, които по-фините сетива ми разкриват понякога, щях да избегна много мъчителни и тревожни часове и бих се спасил. Докато бях млад като повечето хора мислех, че има само един живот и трябва да задоволявам всичките си прищевки без оглед на начина. Аз реших да взема колкото мога повече от този свят. За мен това беше главната цел в живота и дадох пълна власт на животинската страст и над себе си. В резултат аз разпилявах жизнените флуиди на тялото си, докато то се превърна в празната черупка, която вие видяхте в началото: Ще ви разкрия мислите си по-ясно чрез една картина.“

За момент той замълча и на стената на стаята се появи картина. Тя показваше предишния му образ. Това бе куцукащ старец, който се подпираше на бастуна си. Следваше друга картина на човека, какъвто се яви тази сутрин.

Той продължи: „Първата картина представяше човек, който разпилява енергиите и жизнените флуиди на тялото си, докато е останала само празната черупка. Другата представяше човека, който е запазил енергиите и жизнените флуиди на тялото си. На моя случай вие гледате като на пълно подмладяване, което всъщност е истина. На това

аз гледам от друг ъгъл. Колко души щяха да бъдат щастливи като мене, ако получат помощта, симпатиите и подкрепата, която аз получих.

За да разберете мисълта ми, нека проследим живота на човека от раждането до края му, за който мнозина смятат, че е смъртта. Детето е родено. То е неосъзнато относно жизнено важните флуиди, които циркулират в тялото му. Те не са активни, защото органите, които ги произвеждат, са недоразвити и още не са активизирани. През време на периода на развитието им детето, ако е нормално, е прекрасно, активно и кипящо от живот. Жизнените флуиди се развиват все по-силно и по-силно, докато детето стигне периода на развитие, когато жизнените флуиди са активни и могат да се пропиляват. Ако започне такова пропиляване за няколко години, детето започва да се състарява. Очите изгубват блясъка си, тялото своята активност и грация, чертите се втвърдяват. Още няколко години и мозъкът загубва способността си да се координира с мускулите. Тялото изнемощява като на старец и се превръща в празна черупка на това, което е било.

Вземете лицето, което е запазило всичките си жизнени сили и ги е оставило да циркулират по естествения им път през тялото. Вижте колко силен и деен е той. Ако този човек продължава и занапред да опазва жизнените си флуиди, дори да не възприема по-висша идея за живота от тази, че е роден да живее кратко време на земята и да отmine, продължителността на неговия живот ще бъде 3-4 пъти по-голяма, отколкото тази на човек разпилял жизнените си сили. А ако разбере, че има по-голяма задача за него, поставена в Божия план, ще запази жизнените флуиди на тялото си завинаги, тъй като скоро ще разбере, че те са необходим сътрудник за съвършено развитие.

Едва неотдавна хората на науката познаха деликатната съвкупност от артерии и вени, които образуват циркулационната система на вашето тяло. Остава им тепърва да установят, че има много по-нежна и изтънчена система на циркулиране през тялото, която пренася жизнените сили до всеки атом. Чрез нашата нервна система тази жизнена сила се изпраща до определени клетки в мозъка. Тези клетки за себе си действат като разпределители на силата и тя се изпраща на всеки атом на тялото чрез нервите. Тя им действа като предпазно средство. Ако жизнената сила е прахосвана, клетките се втвърдяват и не могат да се заменят с нови. В този случай новите клетки се отхвърлят, вместо старите, които постепенно се разлагат и умират. Ако е запазена жизнената сила, клетките се сменят еднакво лесно, както при човек на петстотин години, така и при десетгодишно дете.

Ще бъде открито още, че когато всички жизнени сили са запазени, тялото така е изпълнено с живот, че вие можете да го изразявате във всички негови форми. Можете да нарисувате картина, да моделирате статуя или да работите каквато и да било ръчна работа, която изразява вашия идеал, вдъхнете ѝ живот и тя ще живее. Тя още говори на вас и на другите, които могат да видят вдъхновението на живота, което сте вложили в нея и тя ще бъде активна, защото вие „Господ-Бог“ във вас, е проговорил и е станало това, което Той е пожелал. Но тези форми не включват човека, освен ако не ги отнесете до Божия Живот. Ако им дадете живот, трябва да ги доближите до чистия Божи Живот. Тогава те ще са съвършени образи и вие сте изпълнили своята отговорност. Може би ще намерите, че това е истинска гениалност.

Съществува една жизнена заблуда, която искам да посоча. Гениалният, както го схващате вие, когато започне да се развива, придобива способността да запази и изпрати жизнените сили в тяхната чистота по техните естествени канали. Това условие

е възбудило тялото и творческата му способност и тогава той вижда, че има нещо по-висше от него, което да изрази, вместо обикновеното. Докато той запазва жизнените си сили, и им позволява да се движат свободно, той ще има все повече и повече славни постижения, но ако позволи половата страст да се вмъкне в него, той бързо загубва своята творческа сила. Тялото на гения е било създадено, така че да запази жизнените сили, както клетките от по-фина тъкан са повече, отколкото в обикновения човек. Ако геният е постигнал славата, но не е развил в себе си Божията сила, той бива отнесен от собствената си слава. Той изоставя пътеводната си светлина, защото не е напълно осъзнат. В стремежа си към по-голяма възбуда, започва да разпилява жизнените си сили и бързо ги изгубва. Ако човек издигне мисълта си над животинската страст и запази своите жизнени сили, докато тялото е започнало да придобива по-фина тъкан, и след това си позволи да се върне назад, той ще се върне много по-бързо от този, който не е бил просветен.

Когато човек е просветен до степен да знае да запази жизнените си сили и да ги остави да се разпръснат по нервите по естествен път, а след това ги остави да минат по нервите и стигнат до всеки атом на тялото, без да бъдат деформирани от мисъл за полова страст, бодростта ще бъде постоянна, а резултатът ще превишава този от секса. Змията (разумът) ще бъде повдигната и няма да има нужда, да пълзи по корем през нечистотиите на похотта и страстта. Ако човек можеше да разбере, че този жизнен флуид е много пъти по-ценен, отколкото съответното количество чиста кръв, той щеше да го пази, вместо да го разпилява. Но той затваря очи пред този факт и продължава в слепота и невежество, докато жетварят дойде.

Тогавата се оказва, че не е доволен от жътвата.

Вие гледате на старостта с почитание, а на снежно белите къдри като на корона на честта, която в никакъв случай не искам да отнема. Но като гледате картината, оставям на вас да решите кой е по-достоеен за почит: този със снежнобелите коси, който от незнание или извратеност си е докарал немощ или на онзи, който със зрелостта е станал по-жизнен, по-силен, по-готов да посрещне следващите години и поради това е по-внимателен и по-щедър. Аз смятам че този, който е стигнал до края си в невежество е за съжаление, докато този, който е знаел и е стигнал до същия край, е неопишуем."

ГЛАВА ДЕВЕТА

От този ден нататък ние се захемем усърдно да изучаваме азбуката, на която се твърдеше, че са написани ръкописите. Чандер Сен беше наш учител. Дните минаваха бързо и края на април приближаваше, а все още по-голямата част от ръкописите не беше преведена, но се успокоявахме, че можем да се върнем отново и да завършим преводите. Въпреки че нашите приятели ни бяха превели голяма част от тях, те настояваха ние да изучим азбуката и сами да можем да ги превеждаме.

Миналият септември ние се уговорихме да се срещнем в пустинята Гоби и те трябваше да ни придружат до трите древни града, които са разрушени, но местоположението им е дадено в някои от ръкописите.

Още не бяхме видели ръкописите, но ни беше казано, че те съществуват. Тези, които преди това бяхме видели и които възбудиха нашето любопитство, бяха само копия на ръкописите, които стояха пред нас. И двата комплекта посочваха, че тези градове са съществували преди двеста хиляди години. Претендира се, че населението им било на

висока степен на цивилизация, познавало е изкуството и занаятите и е могло да обработва металите. Златото е било обикновен метал, толкова обикновен, че са го употребявали за направа на съдове за пиене и за подковаване на конете.

Твърди се също, че тези хора са управлявали природните сили, така добре, както и собствените си, дадени им от Бога сили. Всъщност легендите, доколкото това са легенди, са много близки до тези от гръцката митология. Ако картите са верни, тази грамадна империя е покривала по-голяма част от Азия и се е простирала в Европа до Средиземно море, където сега е Франция, а най-голямата височина е била шестотин фута — над 200 м надморско равнище. Казва се още, че това бил голяма равнина, много плодородна, гъсто населена, колония на Майката-Отечество. Няма съмнение, че ако се намерят остатъци от тези градове те ще представляват голяма историческа ценност. Според описанието, което дават ръкописите за това царство, пищността и разкоша по време на династиите на седемте му царе надминават блясъка на Древния Египет. Дори преди царуването на описаните царе то е било още по-цветущо. Хората сами, са управлявали страната, не е имало войни, нито васали и роби. Неоспоримо е, че хората от тази страна са наричали своя владетел „Ръководна Първопричина“ и те са обичали и слушали тази Ръководна Първопричина. Ръкописите описват, как първият цар на първата династия е узурпирал управлението от Ръководната Първопричина и сам стъпил на престола като властник.

Времето минаваше бързо. Бяхме заети да приготвяваме всичко необходимо за експедицията, тъй като, за да бъдем през май на уговореното място трябваше по-бързо да попълним запасите и екипировката си за последното пътуване.

Думите не ми достигат, за да опиша мислите и чувствата си, в навечерието на заминаването ни оттук. Всеки час от престоя ни беше радостен и интересен.

Въпреки, че бяхме с тези хора и споделяхме дома им повече от пет месеца, времето минаваше толкова бързо, че ни се струваше сякаш са минали само няколко дни. Освен това, цял свят от възможности се бе открил пред нас. Сякаш се беше появила разтворена врата. Всеки чувстваше откриващите се възможности и все пак се колебаехме преди да пристъпим към вратата, както се и колебаехме да напуснем тези великолепни хора, които имахме за братя.

Вярвам, че в живота на всеки смъртен настъпва време, когато той или тя ще могат да видят вратата напълно отворена така, както всеки от нас я видя в онази прекрасна априлска утрин и всеки може да види широките възможности, които могат да се постигнат. Ще помоля читателите временно да оставят настрана всички предразсъдъци и ако са в състояние да го направят, ще могат да видят нещата, както ние ги видяхме. Не очаквам да вярвате, но искам да разберете, че едно е да пишеш за тези хора, а съвсем различно е да седиш в краката им и да ги слушаш. Изглеждаше, че ако тръгнем смело и минем през вратата, бихме имали всички постижения, но въпреки това се колебаехме. Защо бе така? Защото не вярвахме напълно и допускаме традиционните вярвания да ни отвлекат назад и да затворят вратата. После казваме, че ръката на съдбата я е затворила пред нас. Трябва да разберем, че няма съдба, освен тази, която ние сами си определяме.

Тук ние намерихме едни мили, обикновени и при това прекрасни хора, някои от тях цели поколения, а може би винаги са живели тъкмо отвъд тази врата и животът е само опитност за тях. Не съществува, прецедент или традиция, нищо друго освен чист, честен живот, добре живян и изживян тъкмо тук на земята. Оставям изводите на читателя.

Ние се колебаехме да напуснем тези скъпи, мили души, към които толкова силно се бяхме привързали през последните няколко месеца, макар че знаехме колко много нови интересни неща ни очакват и гледахме с нетърпение напред. Сбогувахме се с нашите приятели в онази прекрасна априлска утрин, със сърдечни ръкостискания и поздравии, със сърдечни покани да дойдем пак. С последното сбогом и добър път се обърнахме с лице на север, този път наистина, за да прекосим великата Гоби с нейните разкази за ужасни трудности, като неясни видения в нашето въображение. Ние обаче не се бояхме, защото Емил и Джаст бяха отново с нас, а Чандер Сен беше заел мястото на Нюпроу.

За нас, които бяхме посетили много страни, щом като групата тръгна на път, всичко бе само част от ежедневната работа. Всеки от нашия малък отряд беше щастлив, че е тук. Всички разбирахме, че пред нас започва да се разкрива нов свят. Осъзнавахме изолираността на местността и рисковете на едно пътуване от такова естество и все пак у всички надделяваше непреодолимият стремеж да продължим. С абсолютно доверие, което имахме в нашите велики приятели, всякакъв страх или мисъл за предстоящите ни неудобства бяха отхвърлени и ние се втурнахме в приключението с ентузиазма на ученици.

Бяхме свикнали на отдалечените места в света, но никога не бяхме попадали в толкова далечна страна, при това такава, в която можем да пътуваме със свободата и лекотата, която изпитвахме тук. Учудва ли ви, че бяхме очаровани от местността и от нашите благодетели? Чувствахме, че можем да продължим на север, докато стигнем полярните области и ги покорим. Не бяхме отишли далеч, когато един от групата забеляза: „Ако можем да пътуваме, както тези хора могат, това щеше да бъде лека работа. Само защото не можем да пътуваме като тях, те се влачат с нас.“

Всичко вървя добре до седмия ден. От пет часа след обяд, тъкмо излизахме от една дълбока клисура, която следвахме, за да достигнем до по-откритата местност долу, един от групата извика, че в далечината има конници. Обърнахме биноклите си към тях и преброихме двадесет и седем човека, напълно въоръжени. Докладвахме това на Джаст и той каза, че това навярно е една от скитническите банди, които населяват местността. Попитахме дали не са от разбойническите банди. Той ни отговори, че са именно такива, тъй като не изглеждаше да се грижат за някакво стадо.

Оставихме пътеката, продължихме към група дървета и направихме лагер за през нощта. Докато лагерът се приготвяше двама от групата преминаха ручей, близо до който лагерувахме и се покачиха на билото, откъдето им се откриваше изглед към хълмистата местност. Когато стигнаха на върха, те спряха вдигнаха биноклите към очите си, останаха неподвижни, после се обърнаха и забързаха към лагера. Щом дойдоха на разстояние да могат да бъдат чути, те докладваха, че групата конници не е по-далече от три мили и че се е упътила към нашия лагер. В същото време някой забеляза, че приближава буря. Погледнахме нагоре и видяхме тежки облаци да се събират на северозапад. Мъгла се спускаше от всички страни. Ние много се обезпокоихме, тъй като сега вече можехме да видим как бандата от конници през настъпващата буря, слиза по хълмистия склон право към лагера ни. Бяхме направо уплашени. Въпреки че бяхме тридесет и двама, в групата ни нямаше никакво оръжие. В този момент бурята се разрази с всичката си ярост. Няколко минути вятърът, виеше и носеше дребни снежинки около нас с яростта на своите седемдесет мили в час. Изглеждаше, че ще бъдем принудени да преместим лагера си, за да избегнем падащите клони, които бурята чупеше от дърветата. Тогава за момент всичко се успокои и ние си

помислихме, че това е била само вихрушка, каквито често се случват в тази страна и че скоро всичко ще отmine.

Тъй като имаше мъглява полусветлина, която ни позволяваше да виждаме, ние се заловихме да приведем лагера в ред. Бяхме заети с тази работа около половин час и вече не мислехме нито за бурята, нито за предполагаемите бандити, които преди малко ни причиниха толкова голямо безпокойство. Когато бяхме спрели за малко да отдъхнем, нашият ръководител отиде до входа на палатката и погледна навън, после се обърна и каза: „Изглежда, че бурята вилнее надалеч оттук, но на мястото на което сме ние едва се чувствува полъха ѝ. Погледнете само палатките и дърветата наоколо — едва се движат и въздухът изглежда топъл, и благоуханен.“ Някои от нашата група го придружиха навън и спряха за момент учудени. Докато бяхме заети с работа в палатката бяхме дочули шума от бурята и предполагаме, че тя вече отминава в дефилето, така като някои бури в тази местност идват като циклони, пътуват мили докато изразходват своята ярост и след като отминат, настъпва мъртво спокойствие. Сега случаят не бе такъв. Бурята бушуваше с всичката си ярост на около стотина стъпки от нас, но където бяхме ние, въздухът бе спокоен и топъл. Когато бурята започна студът беше силен и пронизващ, докато вятърът носеше иглообразни части сняг със заслепяваща, почти задушваща хората ярост.

Изведнъж наоколо се освети по магически начин. Докато се удивлявахме на това явление, стори ни се, че чуваме викове на хора през трясъка на бурята. Бяхме повикани за вечеря, влязохме и седнахме. Докато ядохме един от групата се чудеше какво ли е станало с конниците, които видяхме да слизат от височината.

Друг каза: „Стори ми се, че чувам повиквания, докато бяхме вън и си мисля дали не бихме могли да помогнем в случай, че те са се загубили в бурята.“

Джаст каза, че те принадлежат към една от най-известните хайдушки банди, които бродят наоколо. Той добави, че не се занимават с нищо друго, освен да обират и плячкосват селата, да крадат стада, овце и кози. След вечеря, през едно затишие на бурята, чухме викове, тропот и пръхтене на коне, които цвилеха, като че бяха вън от контрол. Макар, че изглеждаше да не са далеч, не можахме да ги видим. Валеше гъст сняг, който се въртеше от вятъра, беше тъмно и не се виждаше никаква светлина от огън.

След няколко минути Емил стана и каза, че ще ги покани в нашия лагер. Освен ако бяха добре екипирани, иначе не би било възможно човек или животно да преживее бурята до сутринта, тъй като студът се усилваше. Докато се приготвяше да излезе от палатката, двама от нашата група помолиха да го придружат. Емил изглеждаше спокоен. Той им разреши и те изчезнаха в бурята. След около двадесет минути се върнаха, последвани от двадесет бандити, които водеха и конете си. Оказа се, че седем души от бандата са се отделили и изгубили в бурята. Тези, които се събираха в нашия лагер, бяха пъстра дружина от полудиви на вид същества. В момента, когато влязоха в кръга на светлината, те станаха подозрителни, че може да има заговор за тяхното залавяне. Те не криеха страха си, докато Емил ги уверяваше, че са свободни да си отидат, когато пожелаят и им показа, че нямаме оръжие за защита, ако пожелаят да ни нападнат. Оказа се, че именно такава е било намерението на техния главатар, когато ни видели да се появяваме от дефилето, преди да се развихри бурята. След като тя се разрази, те се объркаха, изгубили пътя и не могли да стигнат до своя лагер. Когато Емил и двамата от нашата група ги намерили, те се били прислонили под една скала, стотина ярда по-надолу по реката. Водачът им каза, че ако бяха останали навън

сигурно щяха да загинат. Емил ги увери, че няма да им се случи нищо лошо. Те се погрижиха за нощуване на конете между дърветата, после се събраха на групи, седнаха и почнаха да ядат козя пастърма и масло от як, които извадиха от дисагите на конете. Докато бяха заети с това те държаха оръжието си под ръка и се оглеждаха и слушваха при всеки звук. Те говореха и ръкомахаха високо. Джаст ни каза, че те се учудват на нашата екипировка и светлината, питат се защо тук вятърът не духа и е топло, защо конете им са толкова доволни. Един от бандата, който най-много говореше, казваше на хората си, че тези хора са като Боговете (ставаше дума за нас) и могат да ги унищожат (тях бандите) за една секунда, стига само да пожелаят. Джаст каза също, че някои от тях се опитват да убедят другите, да вземат всичко, което имаме и да си отидат, тъй като мислят, че това е заговор да ги пленим. Но този, който ръкомахаше, настояваше да не бъдем обезпокоявани. Той им казваше, че ако ни причинят зло, всички ще бъдат унищожени. След като разговорът продължи доста време, осем души от тях станаха, приближиха се до нас и казаха на Джаст, че няма да останат, защото много се страхуват и ще се опитат да отидат до своя стан, който се намира на няколко мили надолу по реката. След около двадесет минути всички се върнаха. Казаха, че падналият сняг е толкова дебел, че не могат да вървят срещу бурята. Тя била най-силната от много години насам. Тогава те започнаха да се приготвят за пренощуване.

Един от нашата група отбеляза: „Е, предполагам, че ще им е добре, макар да се страхуват от нас повече, отколкото от бурята навън.“

Джаст се обърна към нас и каза: „Домът на Отца е там, където живеете, ако сте в тази къща и там живеете, вие сте в радостния дух на Отца. Каква полза имате от топлината и веселието, царуващи, ако не сте от него или не знаете за топлината и веселието, които го изпълват? Може да поканите тези, които са останали навън и те не ще влязат, защото не знаят къде живеете. Тези приятели тук, макар да чувствуват топлина, няма да се приближат по простата причина, че те винаги са ограбвали и не могат да разберат, че същите тези хора, на които са гледали като на законна плячка, ще се отнесат приятелски с тях, без да имат явна причина да сторят това, особено като не принадлежат към бандата им. Те не знаят, че в снега, в студа или в най-силната буря, присъствува нашият Отец. Тези, които правят Неговия дом свой дом и пребивават в него, не могат да пострадат от буря, вятър или прилив. Само когато не сте в контакт с Бога, вихрушките, бурите, приливите и отливите ви връхлитат.

Само когато човек застане здраво и непоколебимо и погледът му е насочен само към Бога, не знаещ и не виждащ нищо друго, само тогава той ще постигне това, което виждате сега. Мисълта ми е: Аз стоя здраво с взор насочен към Теб, Отче мой, виждам само Бога във всички неща. Аз стоя здраво на святата планина, не познавайки нищо друго, освен Твоята Любов, Живот и Мъдрост. Твоят Божествен Дух ме обгръща винаги и ме обогатява вътрешно и външно. Аз зная, Отче, че нямаме повече от това, което те имат и Бог е един за всички. Благодаря Ти, Отче!“

Истинското спокойствие може да се намери даже в сърцето на бурята. Но дълбоко в сърцето на човека, който е намерил себе си, е истинският покой. Обратното, човек може да се намира сам в пустинята, обгърнат от сумрака и дълбокото мълчание на природата и да бъде разкъсан от вихъра на страстите или разтърсван от гръмотевиците на страха. Природата наглед безгранично наблюдава как на хищниците е дадена сила, алчност, способност да проливат кръвта на слабите животни при едно несравнимо преимущество, но отбележете, следните прости факти, върху които малцина са се замисляли.

В света има повече овце, отколкото лъвове. Това не е случайно. Природата не е нещо случайно и сляпо. Природата е Бог в действие, а Бог не хаби материали, нито греша в своите творби. Не ви ли се струва странно, че в гърнето за претопяване на Природата, лъвът не е изял агнето, преди още човекът да се появи на сцената. Агнето буквално е унищожило лъва в борбата за съществуване. Не се ли крие причината за този резултат в намесата на човека? По всяка вероятност човекът е започнал своята кариера на касапин, убивайки най-напред послушните. Положително човек е убил повече агнета, отколкото лъвове. Не човекът, а природата е тази, която произнася присъдата над лъвския род. Помислете за минута и ще видите, че природата не може да даде значителна сила в обратна посока на едно и също животно. Лъвът е голям борец, но бавен създател на потомство. Цялата сила на хубавото му тяло отива в борбата. Да има малко лъвче е вредно и става случайно в живота му.

Агнето от своя страна не е борец, следователно е слабо. Агнето не изразходва енергия в борба и следователно е по-добър създател на потомство. Природата съзнава, че като е създала лъва, е направила грешка. Лъвът и всички други животни, чийто инстинкт е да убиват, изчезват.

Няма изключение за тази присъда за изчезване, произнесена от неизменния закон на природата против всички същества от вида на убийците. Природата управлява според вечната справедливост и според самия закон на вселената. Борецът участва в една предварително загубена битка. Винаги е било така и винаги така ще бъде, независимо от това дали е животно или човек, дали е в гората или в града, сега и завинаги. Лъвът губи. Той губи, когато побеждава. Той умира, когато убива, той по самата същност на нещата изяжда собствения си вид, когато разкъсва топлото месо на агнето, което е отделил от стадото, когато първият лъв е ударил жертвата си със силната си лапа и пред кървавите ребра е ръмжал от удоволствието, което изпитва, той е пълн не за смъртта на беззащитните, които изяжда, а погребалния химн на собствения си вид. Лъвовете не ходят на стада, мечките също. Диваците от човешки род образуват малки групи и се бият помежду си. Дивацината се обръща против собствения си вид и както при зверовете, така и при хората, е извор на слабост.

По аналогия на нещата, дивите зверове трябва да си отидат. Един велик войник в действителност никога не е победил никого. Всичките му победи са само илюзии. Военните империи не почиват на нещо по-съществено от сабята и бързо се разпадат. В заключение, войниците трябва да отрекат насилието и да прибягнат към справедливостта и разума или империите ще се разпаднат. Хищникът е жертва, безразлично дали е звяр или човек, той е самотен, без надежда и безпомощен, безвъзвратно обречен, защото благородството е истинската мощ. Благородството е лъв с всичките му качества с изключение на кръвожадността и тогава всичко живо ще дойде под неговата всепобеждаваща власт.

Човекът създава или не създава себе си. В арсенала на мисълта той изковава оръжията, с които се самоунищожава. Той оформя инструментите, с които си строи небесни дворци на радост, сила и спокойствие. С правилен избор и прилагане на мисълта човек се издига до божественото съвършенство. При злоупотреба и неправилно прилагане на мисълта, той слиза под равнището на звяра. Между тези крайности са всичките степени на характера и човекът е техен създател и господар. Тези бандити тук са останки от някога велик и преуспяващ народ. Прадедите им са управлявали тази страна, когато тя била прекрасна, богата и индустриална империя. Те знаели своя произход и мощ и ги боготворели. Дошло време, когато те започнали да

гледат на тялото си само като на средство за удоволствие. След време то им изневерило. Тогава мощен катаклизъм помел страната, опустошил я и оставил малко хора, пръснати по високите места. Те се развиха в общества и станаха най-големите раси в Европа.

Областта, в която сме-Гоби, била откъсната и издигната изцяло, докато нищо не могло да расте по нея. Хората били до такава степен унищожени, че останали само няколко изолирани общества, на места останали само едно или две семейства. Те се събрали в банди и това били прародителите на тези хора. Те не могат да напредват, тъй като непрекъснато са във война помежду си. Докато историята и произходът им са били забравени, религията и легендите могат да се проследят до техния общ източник."

Тук Джаст каза, че му се струва, че вече сме изморени, тъй като всичките ни приятели спяха дълбоко. Погледнахме към бандитите — те също спяха, забравили като нас вилнеещата наоколо буря. Оттеглихме се в палатките, още веднъж благодарни на нашите велики приятели. След като отпочинахме една седмица и подновихме екипировката, експедицията се насочи към древния град на уигурите. На 30 юни бяхме там и веднага започнахме работа.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Направихме изкоп с дълбочина 15.25 метра (50 фута) и се натъкнахме на стените на древна сграда. Когато продължихме на дълбочина, малко по-голяма от 18.45 м (90 фута), влязохме в голямо помещение, в което имаше много златни, сребърни, бронзови и глинени статуи, всички прекрасно изработени. Когато работата напредна достатъчно, за да имаме доказателства извън всяко съмнение, че това някога е било голям град, ние продължихме към втората местност. Тук слязохме на дълбочина 12.20 метра (40 фута), преди да намерим нещо, което може да се нарече сигурно доказателство за минала цивилизация. Отново извършихме огромна работа, за да докажем, че сме в развалините на голям древен град. Преместихме се на трета местност, където очаквахме да намерим белези, които биха засвидетелствали, че това е най-стария и най-големия от трите града.

За да спестим средства и време, ние разпределихме силите си в четири групи. Три от тях се състояха от водач и шестима помощници. Това правеше седем души в групата. Цялата изкопна работа извършвахме сами, като на всяка група бяха определени по осем часа от денонощието за работа. На четвъртата група, съставена от останалия персонал на експедицията, бяха предоставени задълженията по домакинската работа в лагера. Аз бях в групата, на която нашият ръководител беше водач. За работа ни бяха определени часовете от полунощ до осем часа сутринта.

След като привършихме разкритията в първия изкоп и получихме достъп до четири подземни стаи, разчистихме достатъчно от развалините, за да покажем, че несъмнено това е най-старият и най-големият град от трите и че той е най-богат на съкровища.

Една сутрин групата, която замести групата на нашия ръководител, докладва, че конници приближават нашия лагер от север, когато стигнахме на повърхността, видяхме, че идващите към нас имаха вид на друга разбойническа банда, която изглежда вървеше по следите ни.

Джаст дойде при нас и каза: „Това е група бандити, които са решили да ограбят лагера, но не мисля, че трябва да се страхуваме.“

Почакахме да ни наближат. Те дойдоха на около 500 ярда (450 метра) от лагера и спряха.

След кратка пауза, двама от мъжете пристигнаха и след като разменихме поздравии, ни попитаха какво правим тук. Казахме им, че се опитваме да намерим разрушени градове. Отговориха ни, че не вярват на нито дума от казаното. Те се съмняваха, че ние търсим злато и бяха ни проследили, за да вземат екипировката и провизиите ни. Попитахме ги дали са правителствени войници. Те ни отговориха, че не признават никакво правителство, тъй като най-силният в тази страна е този, който побеждава. Тъй като не видяха у нас огнестрелно оръжие, вероятно си помислиха, че имаме повече хора, отколкото виждаха. Те се върнаха при бандата си, за да обсъдят положението. След малко двама от тях отново дойдоха и ни казаха, че ако се предадем, няма да ни сторят зло, но ако откажем и не им се подчиним, ще застрелят всеки, който окаже съпротива. Бяха ни дадени десет минути време, след това щяха да нападнат без всякакви преговори. На това Джаст отговори, че нито ще се съпротивляваме, нито ще се предадем. Това изглежда ги ядоса и обръщайки конете, те тръгнаха обратно към бандата, като размахваха оръжието си. Тогава цялата банда тръгна към нас в пълен галоп. Признавам, бях много уплашен, почти незабавно бяхме заобиколени от неясните форми на конници, които галопираха около нас. После те станаха по-ясни и по-многобройни. Очевидно нашите нападатели също бяха видели това, което виждахме и ние, защото конете им спряха едновременно, сякаш обуздани от невидима ръка и започнаха да се изправят на задните си крака, неподчинявайки се на своите ездачи. За момент сред бандата настъпи голямо объркване. Конниците бяха около седемдесет и пет. Конете се хвърляха наляво и надясно, без всякакъв контрол. Това завърши с паническо отстъпление на ордата.

След като възбудата премина, ръководителят и двама от групата, в това число и аз, отидохме на мястото, където беше спряла основната група нападатели, но не намерихме никакви следи. Бяхме много озадачени от случилото се сторило ни се беше, че спасителите ни са толкова реални, колкото и бандитите, и че те идват от всички страни. Очаквахме да намерим по пясъка следи от техните коне, както имаше следи от конете на бандитите.

Когато се върнахме, Джаст каза: „Конниците — фантоми, бяха картини, направени така реално, че вие, както и бандитите, можахте да ги видите. С други думи, те бяха картини от други случки, които можехме да репродуцираме по такъв начин и толкова живо, че те не можеха да бъдат различени от истинските. Ние сме в състояние да редуцираме за своя собствена защита, както и за защита на другите без никой да пострада. Определената цел е постигната, без да има лош изход. В умовете на бандитите се появи съмнение. Според тяхната логика не е възможно експедиция като тази да рискува да дойде толкова далеч без защита и ние използвахме предположението им, за да ги изплашим. Та са много суеверни, но винаги са готови за засада. Този тип хора са най-податливи на страха и видяха тъкмо това, което очакваха, че ще намерят. Ако не бяхме използвали този метод, по всяка вероятност щяхме да бъдем принудени да унищожим част от бандата, преди да ни оставят на спокойствие. Така няма да чуем повече за тях. Наистина не бяхме обезпокоявани повече.”

След като свършихме достатъчно работа, за да се уверим, че тези три града съществуват, ни посъветваха да запълним изкопите, за да ги предпазим от някоя скитническа банда, която би открила разкопките, тъй като подобно откритие би довело до пълно разграбване на самото съкровище.

Има легенди почти сред всички банди, че тези големи градове съществуват и че в тях има златни съкровища. Всеки изкоп запълнихме така, че да прикрием всякакви следи от разкопките. Първата вихрушка щеше да заличи останалото. По тези места пясъкът се премества постоянно, а това прави много трудно откриването на развалините. За нас би било невъзможно да направим това без помощта на нашите приятели. Казаха ни, че подобни развалини съществуват и в Южен Сибир. Има неоспорими доказателства, че тук е живяло многобройно население и че то е достигнало високо ниво на цивилизация. Такива доказателства има и за това, че тези хора са разбирали от земеделие, минно дело, текстил, имали са собствена азбука и са развивали всички науки. Очевидно е, че историята на тези хора е историята на арийската раса. Докато седяхме на масата след обяда, един от нашата група попита Емил дали историята на тази велика раса може да бъде проследена и описана. Той отговори, че това е възможно и че градът под мястото на нашия лагер съдържа абсолютни доказателства и писмени документи, които ако се намерят и преведат, ще хвърлят светлина върху историята на тези хора.

Тук разговорът беше прекъснат от човек, появил се на процепа на палатката, който попита дали може да влезе. Емил, Джаст и Чанер Сен станаха и побързаха към входа да го посрещнат. От поздравите, които си размениха, разбрахме, че са добри познати. Нашият ръководител стана и се присъедини към тях. На отвора на палатката го видяхме да се спира и да се вглежда за миг, после бързо излезе като протегна двете си ръце и каза: „Е, това наистина е изненада.“ Чухме гласовете на двама мъже и една жена. Ние излязохме навън и видяхме новодошла група от четиридесет души. Групата включваше майката на Емил, нашата домакиня от селото на бившата ни зимна квартира, прекрасната дама, която председателствуваше банкета, на който присъствахме в дома на Емил и синът и дъщерята на Емил. Те бяха весела компания и тяхното присъствие възвърна спомените ни за събитията през миналите дни.

Изненадата ни беше пълна и ние я показахме, но най-шумни бяха приятелите ни, които се присъединиха към нас за тази експедиция. Любопитството им надминаваше всякакви граници. Те не бяха виждали такива явления и изчезвания, с които ние вече бяхме свикнали. Заети с много работа по експедицията, ние не намерихме време да им разкажем нещо друго, освен незначителни епизоди. Идвайки „като гръм от ясно небе“, те съвсем объркаха нашите нови приятели. Разбира се, ние от сърце се забавлявахме с изумлението им.

След като запознаването и поздравленията привършиха човекът, който се грижеше за лагера и доставките, потърси Емил и ръководителя. Показвайки своята безпомощност, той каза: „Как ще нахраня всички тези хора? Провизиите още не са пристигнали, а това което имаме едва ще стигне само за нашата утрешна закуска.“

Докато вървяха заедно и разговаряха водачът на сборната експедиция чу част от разговора им. Направи няколко крачки и се присъедини към тях. Като стори това, чух го да им казва: „Небеса! Откъде пристигнаха всички тези хора?“

Нашият ръководител го погледна и с усмивка каза: „Ти познай, Рей, те дойдоха направо от небесата. Виж, няма никакво превозно средство.“

Рей отговори: „Но това, което най-много ме озадачава е, че те нямат криле. Като нямат криле трябваше да чуем тупване, когато слязоха на пясъка, особено, когато са толкова много, но ние не чухме ни най-малък шум. Така, че временно можем да приемем, че предположението ви е съвсем вярно и логично.“

Тогава Емил се обърна към компанията и каза, че за да успокои домакинята ще се види

принуден да смърри гостите, задето не си носят провизии. Домакинът изглеждаше много смутен и каза, че не е искал да се изрази така грубо, но въпреки всичко фактът си остава факт-няма достатъчно продукти за всички. Гостите се смееха, а това още повече смути нашия домакин. Бившата ми хазайка и прекрасната дама в един глас казаха, че ще поемат грижата за вечерята, тъй като биха желали да вечерят с нас. Домакинът с облекчение прие предложените услуги.

Следобедът преваляше. Това бе един от онези дни в Гоби, когато времето ласкае земята до един момент, а в следващия картината може да се превърне в ад от безпощадна ярост. Бяхме постлали всички платнища върху пясъка пред лагера. На всяко странично лице тази картина би изглеждала като весел пикник, какъвто и беше. Съдовете, в които готвихме и в които се хранихме едновременно, по желание на новодошлите бяха сложени с това, което имаше в тях, върху платнищата. После цялата компания насяда наоколо.

По лицата на тези, които се присъединиха по-късно към групата ни, се четеше почуда и недоумение. Рей-водачът погледна в казаните и каза, че ако добре вижда количеството на храната в съдовете, тя не може да нахрани толкова гладен народ. За това ще държи очите си отворени, за да види това чудо. Един от групата каза: „Трябва добре да си отваряш очите, защото тъкмо това ще видиш“. Нашият ръководител каза: „Втори път днес отгатваш вярно, Рей!“ Тогава трите дами започнаха да сипват от казаните. Подаваните им празни чинии се връщаха пълни, докато на всички бе сервирано изобилно. Докато траеше сервирането, видях, че Рей ставаше все по-неспокоен, когато неговата чиния бе напълнена, той искаше да я върне, като заяви, че може да мине с много по-малка порция. Нашата хазайка го увери, че няма защо да се безпокои — има храна в изобилие за всички.

След като на всички бе сервирано изобилно, той отново погледна в казаните, като видя, че съдържанието им не бе намаляло, той стана и каза: „С риск да бъда неучтив, лошо възпитан и ограничен човек, ще ви помоля, ако е възможно, да седна при дамите, тъй като откровено признавам, че любопитството ми е взело връх дотолкова, че не мога да хапна нито троха.“ Дамите казаха, че ще приемат желанието му като знак на учтивост и ако желае може да седне при тях. Той се премести накрая на платнището между майката на Емил и прекрасната дама.

Когато Рей седна, някой поиска хляб. Беше останало само едно парче върху капака на кутията, който служеше за табла. Прекрасната дама протегна ръцете си и веднага в тях се появи цял хляб. Тя го предаде на домакинята ни, която започна да го реже и да го раздава. Водачът стана и помоли да му разрешат да види хляба от близо. Подадох му го. След като го огледа критично, той го върна. Виждаше се, че е развълнуван. Той се отдалечи на няколко крачки, после се върна и като се обърна направо към дамата каза: „Не бих желал да изглеждам нахален, но това объркване мислите ми до такава степен, че не мога да се въздържа да задам няколко въпроса.“

Тя се поклони и каза, че е свободен да задава, каквито въпроси желае. Той запита: „Да не би да искате да кажете, че сте способни да пренебрегнете всички познати природни закони-поне тези, които знаем-без всякакво усилие да получите хляб от невидим източник на припаси?“

Дамата отговори: „За нас припасите не са невидими, ние винаги ги виждаме.“

Тогава се видя, че докато нашата домакиня режеше и раздаваше хляба, той не намаляваше.

Рей се успокои и седна отново на мястото си. Дамата продължи: „Само ако можехте да

видите, че трагедията на Исуса завърши с разпятието, че радостта в живота на Христа започна от Възкресението и че целта на всеки живот трябва да е Възкресението, а не разпятието. По този начин всички могат да Го последват към един по-богат живот-този на Христа вътре в самите тях. Можете ли да мечтаете за по-радостен и по-пълнен живот от този да бъдете едно с Могъщата Сила, Силата на Христа вътре във вас? Сега можете да узнаете, че сте създадени да имате господство над всяка форма, мисъл, дума или условие. Живеейки такъв живот, който е презадоволяване на всяка нужда, ще разберете, че живеете истински свят живот.

Исус увеличи няколко хляба и рибите, докато те бяха достатъчни да задоволят множеството. Вие ще забележите, че Исус нареди народът да стои в очакване, готов да получи увеличените припаси, съгласно закона. Ако искате да откриете радостта и задоволството в живота на Исус, трябва да изпълните закона на Неговия живот, като действувате в хармония с идеите Му. Не трябва да стоите и да се безпокоите как ще се нахраните. Ако Исус бе позволил това, множеството нямаше да бъде удовлетворено. Вместо това Той тихичко благослови и благодари за това, което имаше, и провизиите бяха увеличени в достатъчно количество, за да бъдат посрещнати всички нужди.

Да се живее, не бе тежък проблем, докато хората не станаха непокорни и отказаха да се вслушват във Вътрешния глас. Когато човек се обърне отново назад и отново се научи да слуша този Вътрешен глас, той ще престане да се труди, за да печели средства за преживяване, ще работи за радостта от творчеството. Той ще познае радостта да твори и ще твори в съгласие с Божия Закон, със Словото Божие. Чрез Неговото слово човек ще открие, че може да се придвижи към всеобхватната Божия субстанция и да направи видим всеки идеал, който има в мислите си. По този начин, стъпка по стъпка Исус достигна върха и показа надмощието на Христа в Него над ограничената концепция на смъртната човешка мисъл. Исус показва, че истинският духовен живот е единствено радостният. Той бе облечен в достойнство и слава. Тази победа Го направи свободен като малко дете. Въпреки, че светът не е напълно пробуден, за да изясни желанието си, именно желанието за радост и велико блаженство е това, което се търси. Човек може да търси удовлетворение в стремежа си да постигне лични неща, като не внимава за закона, който гласи: „Този, който преследва нещо за лична полза, ще го загуби. Загубата на личното, обаче, прехвърля ударението върху духовното. Той разбира, че човешката беда е Божията възможност за успех.“

Трябва да знаете, че имате право на всички хубави и съвършени Божии дарове и че трябва да се приготвите да приемете тези дарове чрез познаването на Бога, като ваша собствена Божествена природа, ако в мислите си се отделите от Бога, като ваша собствена Божествена природа. Ако в мислите си се отделите от Бога, ще се отделите от Него и в проява, за да можете да почувствувате напълно радостта от живота. Трябва да я търсите в пълнотата и радостта, които този живот дава на цялото човечество.

Законите, чрез които можем да установим Небето тук на Земята, на които Исус ни учи и които видяхте да се прилагат в много малък мащаб, са точни и научни. Човекът, бидейки син и точно подобие на Бога, носи в себе си истинския Дух на Бога, на своя Отец. Той може да разбере и използва законите на своя Създател-Отец и да ги приведе в действие в своя активен живот, стига да поиска.“

После тя каза, че те ще са доволни да отговорят на въпросите, които той би искал да постави. Рей каза, че е много развълнуван, за да може да задава въпроси. Той искал да мисли. Каза също, че има някои неща, които иска да каже и се надява да не ги обиди с

това.

Той продължи: „Ние дойдохме, като предполагаме да намерим останки от хора, отдавна умрели и изчезнали. Вместо това намираме хора, които живеят далеч по-прекрасен и деен живот, надхвърлящ нашето разбиране. Ако това, което видяхме, може да се извести в чужбина, целият свят ще се поклони в краката им, но те копнеят да видят цялото човечество преклонено в Божиите нозе.

Те казват още, че човечеството има вече твърде много идоли. Идеалът, а не идолът е това, което действително е нужно.“

Гостите, с изключение на този, който пръв дойде на входа на палатката, станаха, като казаха, че трябва да тръгват. Със сърдечни ръкостискания, пожелания за успех и покана да ги посетим по всяко време, те изчезнаха внезапно така, както и дойдоха, като оставиха Рей и групата му, втренчени в мястото, където стояха. След минута той се обърна към човека, който остана и попита за името му. Отговори му, че се казва Багет Айрънд.

Тогава Рей му каза: „Вие искате да покажете, че можете да идвате и си отивате по желание, без всякакви видими средства за пренасяне, както току що видяхме, пренебрегвайки всички познати закони на физиката, включително и този на земното притегляне.“

Багет Айрънд отговори: „Ние не пренебрегваме никакъв закон, не накърняваме никой закон-човешки или Божий. Ние работим с всички закони-и на природата, и на Бога. Средствата, които използваме, макар и да са невидими за вас, за нас са съвършено видими. Работата е там, че вие не ги виждате и не им вярвате. Ние виждаме, вярваме, знаем и сме в състояние да ги използваме. Когато откриете начина да знаете, да виждате и да ги използвате, скоро ще осъзнаете, че законът който използваме, е точен и много по-достъпен за употреба от човечеството, отколкото органическите закони, които виждате и използвате. Някой ден вие ще откриете, че само сте се докоснали до повърхността на човешките възможности. Ние винаги сме доволни, когато можем да ви упътим по някакъв начин.“

Чандер Сен каза, че този приятел е дошъл да ни покани да се върнем в нашата снабдителна база през неговото село, тъй като пътят е по-къс и разстоянието може да се вземе за ден по-малко през това време на годината. Поканата бе приета с готовност. Багет Айрънд сподели, че е потомък на процъфтяващ народ, който е населявал областта Гоби.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Привършихме работата, предвидена за общата експедиция. Бяхме готови да тръгнем рано на следващата сутрин към базовия лагер, където щяхме да се разделим, и всички, с изключение на една група от единадесет души, да се върнем в селата, които временно обитавахме. Четирима от нашата група, решихме да приемем поканата на нашите приятели и да се върнем в селото, до храма Тао Крее, където прекарахме миналата зима. Както стояхме и наблюдавахме залеза в навечерието на нашето заминаване, "един от групата каза, че той мисли върху въпроса какви са били старата

цивилизация и религия, и дали и двете са преминали през вековете.

Джаст отговори: „Зависи какво разбирате под думата „религия“. Ако с тази дума искате да означите символ на вярата, догма, секта или може би суеверие — думата е много млада и датира не повече от двадесет хиляди години. Но ако с думата „религия“ искате да изразите почитта към истинската философия на живота, истинското благоговение към самия живот и оттам истинското преклонение пред върховната чистота на Бога, на великата съзидателна причина, тогава можете да я проследите назад през цялата история, цялата митология и т.н., чак до времето на първото появяване на човека на Земята, преди царете, императорите или създадените от човека закони да получат власт. В сърцето на първия човек гореше най-силното преклонение пред източника на живота и красотата на този живот.

Когато човек най-напред прие живота, той много добре знаеше неговия източник. Той имаше най-дълбоко почитание към този източник и това благоговение, което сега познаваме като Христос. Но като слизаме надолу по тъмните коридори на времето, ги намираме разделени на такава мрежа от секти, вероизповедания и догми, че са заприличали на воал от неверие и суеверие. Кой, питам аз, ги раздели? Бог или човекът? Кой е отговорен за големия водовъртеж от грях и дисхармония, причинен от това разделяне? Може ли за момент да спрете и да помислите и после да се запитате Бог или човекът носи отговорността? Помислете, стои ли Бог някъде на небето, гледайки надолу към тази голяма паяжина, поправяйки условията тук и там, изглаждайки и поправяйки живота, хвалейки един и укорявайки друг, държейки ръцете на някого, за да не подтиска другия. Истинският дарител на живот трябва да е ВСЕМОГЪЩ, ВЕЗДЕСЪЩ, ВСЕЗНАЕЩ, далеч над всичко, около и над всяко нещо, изливайки живот на всички, чрез всички-иначе Той няма да е истинският дарител на целия живот. Така може да определите идеята в безброй варианти и форми, но когато достигнете последната, ще разберете, че сте стигнали пак до началната, и така двете стават цикъл без начало и без край. Ако не беше така, нямаше да има нито изходна точка, нито хипотеза, нито истина."

Тук някой запита: „Опитвате ли се да превъзмогнете смъртта?"

Отговорът беше: „О, не, ние се издигаме над смъртта, като оставяме живота да се изрази в абсолютната си пълнота. Така ние дори не знаем какво е смъртта. За нас тя не е нищо повече от по-изобилен живот. Голямата грешка на мнозина е, че се опитват да скрият религията си зад някакъв воал от тайни, вместо да я отворят за широкия простор на Божията светлина."

Някой от групата попита дали Исус е живял с тях, като имаше предвид хората на Джаст.

Той отговори: „Не, Исус не живее с нас. Той само е приобщен към нас от общите ни мисли така, както също е приобщен към всички, които имат общи мисли с Него. Исус живее само, за да бъде полезен, както и всички останали велики души.

Било е време, когато Исус е пребивавал в Северна Арабия, където е имал достъп до библиотеката, която е събрана от Индия, Персия и Хималайската област. Там Той най-напред се е запознал с тайните учения на Братството. Тези учения послужиха само да Го убедят по-непоколебимо в схващането, формирало се вече в Него, че истинската мистерия на живота е Бог, изразен чрез Христос в индивида. Той видя, че за да изрази това напълно, трябва да се оттегли от всички видове култ и да обожава Бога и само Него, изразен чрез индивида. Той видя, че за да покаже напълно това, ще трябва да се отдръпне от тези, които са Го учили, дори ако с оттеглянето си, навлече антипатията

им. Това не Му попречи нито за миг, толкова предан беше Той на своята кауза и на голямата полза, която разбра, че може да принесе на света чрез тази преданост. Той видя, че ако човек някога се издигне до величавата сила на това могъщо присъствие вътре в нас, до Могъщия Божи Син, Този, в Когото е събран целият Божествен Разум, цялото обилно излято богатство на Божиите съкровища, изворите на живота то Бог или Законът на Съчувствието и Мъдростта, действително ще добие плът на Земята. Той трябваше да излезе и изяви тези притежания. Тогава с чисти мотиви трябваше да заживее живота, който сам бе създал. На явното му присъствие бе дадено името Христос."

Той излезе и заяви ясно, че Христос, Който живее в него, живее във всички, че небесният глас, който го провъзгласи за любимия Син, провъзгласява всички за синове Божии, законни наследници и братя. Тази епоха е отбелязана с Неговото кръщение, когато Духът е бил видян да слиза, като гълъб от небето и да живее в Него. Той още каза, че всички са Божия изява в плът.

Той смело учеше, че невежеството е причина за всички грехове. Той видя, че за да практикува опрощението, човек трябва да е осъзнал факта, че има силата да опрости всички грехове, раздори и дисхармония, че не Бог е, който прощава греха, защото Бог няма нищо общо с греха, болестта и дисхармонията в човека, а човек сам ги е допуснал и той е единственият, който може да ги заличи или опрости. Той видя, че човек сам трябва да осъзнае, че невежеството е пренебрегване и липса на разбиране на Божествения Разум като Творчески източник и на родството на хората с този източник. Той видя, че човек може да има цялото интелектуално познание и да бъде опитен в светските работи, и все пак, ако не признае Христа като жива, жизнена същност на Бога вътре в него, великият фактор, който ръководи живота му. Исус скоро видя несъобразността да се молим на съвършено справедливия любящ Баща да изцелява болест или грях. Той учеше, че болестта е резултат на греха и че прошката е важен фактор при лекуването, че боледуването не е наказание, изпратено от Бога, както мнозина мислят, а че то е следствие от човешкото неразбиране на собственото си същество. Той учеше, че Истината е, която дава свобода. Чистотата на учението Му е причина то да надживее тези на Неговите учители.

Когато Петър каза, че е простил седем пъти, Исусовият отговор бе, че той е простил седемдесет пъти по седем и продължава да прощава, докато деянието стане всеобщо. За да прости омразата, Той съсредоточи вниманието Си върху Любовта. Това не беше само, когато се отнасяше до Неговия живот, но и когато Той я виждаше да се проявява в света около себе си. На тази истина бе присъща светлина, която Той виждаше във всички и която щеше да ги изведе от тъмнината, когато бъде разбрана. Той знаеше, че всеки победител е бил в съгласие със своя Бог за постоянно прощаване на греховете, за съпоставяне на всяка дисхармония с Истината и това е бил Неговият начин да бъде в близост до делата на своя Отец. Той видя и разбра, че по никакъв друг начин не може да бъде преобразена Земята и мир и хармония да господствуват сред хората, и каза: „Ако простите на хората грешките им, вашият Небесен Отец също ще ви прости."

За да можете напълно да оцените значението на това изявление, ще попитате: „Какво е Бог — Отец?" Той е Живот, Любов, Сила и Господство. И всички тези атрибути принадлежат на детето по наследство. Това е, което Павел искаше да каже, когато учеше, че ние сме законни наследници заедно с Христа на Божието Царство. Това не означава, че най-старият син получава по-голям дял, а остатъкът бива поделен между останалите деца. За да бъдете сънаследници с Христа на Царството Божие, означава да

бъдете еднакви участници във всичките благословения на Божието Царство. Понякога някои ни обвиняваха, че приравняваме себе си с Исус. Това се дължи на факта, че те не разбираха, какво се крие под думата сънаследници. Уверен съм, че няма нито един между вас, който би казал, че е бил на същото ниво на просветление, на което е бил Великият Учител, на нивото на Неговата велика, белоснежна Чистота. Това сънаследничество значи да имате възможност да придобиете същата сила, същата мощ, същата степен на разбиране. Въпреки това, няма нито един измежду нас, който да не разбира пълната истина на Исусовото обещание към всичките Божии чеда, към всеки истински ученик, че те могат да бъдат притежатели на всички качества, които Той има. Ние напълно разбираме, какво иска да каже Той, с думите: „Бъдете свършени, както е свършен Отец ваш Небесен.“ Ние знаем много добре, че тази велика душа никога, нито за минутка не е искала от своите ученици умствено или морално невъзможното. Когато Той търсеше и изискваше свършенство у човека, знаеше, че иска само това, което човек може да постигне. Мнозина са имали погрешното успокоение, че никога не могат да бъдат така свършени, както е Учителят. Те спорят, че Той е бил Божествен и по Своята Божественост е извършил прекрасни дела, които никой член на човечеството не би могъл да ги повтори, и затова е абсолютно безполезно да ги опитва. Те казват, че няма нищо по-хубаво, по-умело и по-научно, с което да изградят съдбата си, от обикновената човешка воля. Великият Учител е казал ясно, че обикновената воля в случая не е голям фактор. Великият фактор е Божественото разбиране. Колко пъти е казвал: „Ти ще узнаеш Истината и Истината ще те направи свободен.“

Нека сведем това до законните на простата физика в света около нас. От момента, в който хората напълно опознаят Истината за определен обект от физическия свят около тях, от този момент те се освобождават от своята невежа концепция за същността на този конкретен обект. В момента, когато хората са се запознали с факта, че Земята е кръгла и че се върти около Слънцето, те са се освободили от остарялата идея за плоска Земя и за изгряването и залязването на Слънцето. От момента, в който те се освободят от вярването, че са обикновени човешки същества, подвластни на човешките закони на живота, на смъртта и ограниченията, които хората са наложили, ще видят, че са свободни от всички човешки ограничения и могат да станат СИНОВЕ БОЖИИ, стига само да пожелаят. Те се освобождават от всички ограничения и стават притежатели на Божествената сила. Човек узнава, че тази божественост е мястото, където съществото идва в най-пряк допир с Бога. Той започва да вижда и знае, че божествеността не е нещо, което се инжектира във всеки отвън. Той проумява, че това е самият живот на другите. Ние знаем, че идеалите, които виждаме в живота на другите, се вкореняват в нашия живот и в хармония с Божествения Закон се проявяват според своята същност. Докато вярваме в силата на греха и виждаме резултата на греха като същност, наказанието за този грях ще присъствува в нашия живот. Но докато носим в себе си и отправяме към другите красиви мисли, въпреки нехармоничните, които получаваме, ние подготвяме жетвата на велико духовно празненство, което непременно ще последва сеитбата. Така прошката има двуюка мисия. Тя освобождава и грешния и любещия, защото зад молбата за прошка стои дълбока и чиста любов, любов основана на истина, любов която желае да даде заради радостта от даването, без мисъл за друга награда, освен одобрението на Отца с думите „Това е възлюбеният Ми Син, от когото съм много доволен.“

Тези думи са толкова верни за нас, колкото и за Исус. Греховете, болестите и

разногласията, не са част от Бога или от самите вас, както гъбите не са част от растенията, към които се прикрепват. Те са фалшиви израстъци, които са се събрали по тялото ни като резултат на погрешно мислене. Мисъл за боледуване и болест са само причина и следствие. Заличете, опростете причината и следствието ще изчезне. Отхвърлете погрешното вярване и болестта ще изчезне.

Този бе едничкият метод на лекуване, който Исус използваше. Той заличаваше погрешната представа в съзнанието на този, на когото помагаше. Най-напред Той издигна вибрациите на собственото си тяло, като свърза мислите си с тези на Божествения разум и ги задържа твърдо в съгласие с тях. Тогава вибрациите на тялото Му станаха равностойни на вибрациите на Божествения Разум. След това Той успя да издигне вибрациите на тялото на молителя с изсъхналата ръка до такава степен, че той да може да заличи представата за изсъхналата ръка от собственото си съзнание. Тогава Исус му каза: „Протегни ръката си!“ Той я протегна и тя стана здрава. Така Исус издигна вибрациите на собственото си тяло, като виждаше във всичко Божественото съвършенство и това Му даде възможност да издигне вибрациите и на този, когото лекуваше, докато представата за несъвършенство бе напълно заличена. Тогава съвършенството бе осъществено незабавно и опрощаването бе пълно.

Скоро ще разберете, че със съсредоточаването на мислите и вниманието си върху Бога и Неговото Божествено съвършенство, можете да издигнете вибрациите на тялото си до степен, те да се съгласуват така хармонично с тези на Божественото Съвършенство, че да станете едно цяло с Него и по този начин едно цяло с Бога. Тогава сте в състояние по същия начин да повлияете на вибрациите на телата на другите, с които сте в контакт, така че да виждат съвършенството, което вие виждате. Така ще изпълните Божествената си мисия. Или може да видите несъвършенството и следователно да понижите вибрациите, докато в резултат получите несъвършенство, но ако сторите това, не можете да не пожънете плодовете на семето, което сте посели. Бог работи чрез всички, за да изпълни съвършените Си планове и съвършените изпълнени с любов мисли, непрекъснато излизащи от сърцата на всички, са Божието послание към Неговите чада. Тези мисли поддържат вибрации и това семе е Божието Слово, което намира убежище във всяко възприемчиво сърце, безразлично дали човек е осведомен за своята Божествена природа или не. Ние се доближаваме по-пълно до нашето Божествено наследство, когато можем да държим мислите си изцяло върху нашето собствено Божествено съвършенство и Божественото съвършенство на всички, както това е заложено в Божествения Разум. Така вибрациите на тялото ни са в пряко хармонично съзвучие и едно цяло с божествените, вибрации, излъчвани от Божествения Разум. Но за да получим богата жетва на духовното разбиране, нашите мисли непрекъснато трябва да вибрират в унисон и да препацат съвършените хармонични мисли на Божествения Разум или на Разума на Бога към човека-Неговият Любим Син. Скоро разбираме, че имаме силата да се заробим или освободим, както и да простим всеки грях на цялото човешко семейство чрез нашето отношение с мисъл, дума или дело и чрез така освободените вибрации-на целия свят. След като сме избрали да оформим и мислите си по споменатия начин скоро откриваме, че сме поддържани от самия Всемогъщ. И разбираме, след като сме минали през необходимата дисциплина, за да се уверим в превъзходството и, че това е чудесна привилегия, тази именно сила, която имаме, да се освободим, ние и нашите последователи чрез процеса на Божественото мислене.

Всички случай на излекуване от Исус бяха на основата на премахване на умствената

причина. И така, необходимо е да сведем идеализирането на Исус до практическа демонстрация и да вършим само това, което Той ни предписва да сторим. Много грехове изчезват при първите лъчи светлина проникнала в невежите ни представи, докато други са по-твърдо вкоренени в съзнанието ни и изискват търпение и постоянство, за да бъдат превъзможнати. Опрощаващата Любов на Христа ще възтържествува, ако не ѝ се противопоставяме, а ѝ дадем пълен размах. Истинската прошка пречиства и благославя всички. Тя е в сърцето на човека. Отначало това е промяна на мисълта и оттам възкресение. Осъзнавайки, че Бог е Едничкият Разум и този Разум е чист и свят, вие помагате на хората да съхранят в сърцата си Неговата истина. Христовият Разум по съвършен начин преминава във вас и ви увелича в хармоничния си и конструктивен поток от мисли. Вие съзнавате, че сте част от този вечно течащ поток на любящи мисли, които Бог излива върху своите чеда.

Също ще узнаете, че приближава времето, когато ще живеете в света, ще узнаете, че мисълта е най-могъщият фактор във вселената. Ще разберете, че мисълта е посредника между Божествения Разум и всяка телесна болка или разногласие в света. Ако винаги се обръщате към Божествения Разум, Царството вътре във вас, когато у вас се появи дисхармония, незабавно ще бъдете свързани с Божествените мисли и ще видите, че Божествената Любов винаги е готова да даде лечителен балсам от най-чиста любов на всички, които я потърсят.

Исус живее днес, за да заличи от човешкото съзнание силата и същността на греха и неговите последствия. Току що излязъл от сърцето на любовта, Той дойде, разбрал родството между Бога и човека. И чрез своето безстрашие и свободно признаване на духа като едничка сила, провъзгласи надмощието на Божествения закон, който, когато е разбран и приложен при всяка постъпка в живота, ще преобрази страдащите хора в сияещи същества и разпоредители в едничкото истинско царство — Царството небесно на Земята." Тук Джаст спря да говори.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Слънцето изчезна зад хоризонта и прекрасната вечерна заря, предсказваща спокойна вечер, пламтеше по цялото небе.

Беше първата вечер без вятър и буря през последните десет дни и ние се наслаждавахме на прекрасната хармония от багри. Един залез над Гоби може да плени човека, да го потопи в мечти и да го накара да забрави всичко. Цветовете не блестят, те като че ли са разхвърляни тук и там в снопове лъчи и като че ли невидими ръце придвижват цветни прожектори. Тези ръце сякаш се опитваха да покажат целия спектър и вариации на тоновете, които могат да се получат от комбинациите им. Появи се широка ивица от бяла светлина, разделена от ивици виолетов цвят, който преминаваше в индигово синьо, докато цялата атмосфера изпълни с широки цветови ивици. После те отново преливаха в ивица от бяло, което изглеждаше неподвижна. Отново светваха във формата на ветрило със сноп лъчи от целия цветови спектър, разпръснати във всички посоки. Това постепенно преминаваше в златист цвят, от който вълнообразните пясъци изглеждаха неспокойни, като море от разтопено злато. Гледката продължи около десет минути. После избледня в омарата на топло синьо, жълто и сиво, които сякаш идваха от небето и покривалото на нощта изведнъж падна върху нас. Тъмнината ни обгърна толкова бързо, че мнозина изразиха учудването си от

такава внезапност.

Водачът на експедицията се обърна към Багет Айрънд и го помоли да ни разкаже това, което знае за хората, които са населявали тази област и основали градове като този, който лежи в развалините под нас.

Той започна така: „Ние имаме писани документи, които са били грижливо пазени от поколенията седемдесет хиляди години. Тези документи сочат датата на основаването на града. Развалините, които лежат под този лагер, са на повече от двеста и тридесет хиляди години. Първите заселници са дошли от запад много години преди основаването на града. Те се установили на юг — югозапад. Населението им нараствало и се развивало. Някои от тях се придвижили на север и на запад, докато населили цялата страна. Като устроили плодородни ниви и овощни градини, те положили основите на градовете. Отначало те били малки градчета, но с годините те осъзнали, че е по-удобно да се съберат в тези центрове, за да развият по-тясно сътрудничество в изкуството и науката.

Храмовете били съградени не като места за Богослужение, тъй като живота на тези хора бил непрекъснато богослужение. Животът им бил винаги посветен на Великия Източник, животът никога не ги е напуснал. По онова време е било обикновено да се намерят мъже и жени на хиляда години. Всъщност те не са познавали смъртта, само минавали от едно към друго по-голямо постижение в живота. Те приемали истинските източници на живота и това освободило за тях безкрайни съкровища и потоци от изобилие.

Но, аз се увлякох.

Нека се върна към храмовете.

Те са били места, където са писани документи за постижения в науката, изкуството, историята и където документите се запазвали за тези, които искали да се възползват от тях. Храмовете не са били използвани като място за Богослужение, използвали са ги като място за задълбочени научни дискусии. Актовете и мисълта за богослужение през онези дни са били част от всекидневния живот на индивидите и това не е било привилегия на определена група от хора в определено време.

Те намирали за по-удобно да имат широки, гладки магистрали, като средство за съобщение. Започнали да градят уютни къщи и открили начина за сечене на камък и правене на тухли и хоросан, необходим, за да ги свърже. Модернизирали къщите и храмовете си. Вие вече видяхте тези строежи. Те открили, че златото е най-практичният метал, тъй като не ръждясва. Намерили начин да го добиват от пясъците и от скалите, така че той станал съвсем обикновен метал. Хората намерили начин да получават в достатъчно количество и други метали, тъй като се нуждаели от тях. Тогава тези общества, вместо да се препитават само от земеделие, започнали да снабдяват с фабрични артикули тези, които обработвали земята. Средищата растели и се развивали, докато станали градове от по сто-двеста хиляди души.

И все още те нямали, временен глава, нито управител. Цялото управление било поверено на съвещателно тяло, което било избрано от самото население. Делегации били изпращани за посрещане от други общества, но народът не публикувал закони или правила за държавното управление, тъй като всеки осъществявал собствената си личност и живеел съобразно универсалния закон, който управлявал тази личност. Нямало нужда от закони, създадени от човека, нуждаели се само от мъдър съвет.

Постепенно хората започнали да напускат страната и да странствуват. Отначало това били по-издигнати души, които бързали напред, докато тези, които били

предразположени само да говорят изостанали. И тъй, несъзнателно дошло разделението, тъй като способността за обич не била напълно развита у всички. Разединението се задълбочавало все повече и повече, докато една много доминираща личност се издигнала, като цар и временен владетел. Щом като управлявали мъдро, хората с изключение на неколцина, които чувствували, че могат да виждат бъдещето на разединението приели това управление, без да мислят за бъдещето. Тези неколцина се затворили в собствени общества и оттогава заживели изолиран живот, като постоянно се опитвали да покажат на другите, че разделението е безумие. Те станали първият монашески орден. Царят учредил първият орден на временно управляващите и оттогава техните разклоняващи се пътища могат да се проследят само със задълбочено изучаване и изследване. Някои запазили простите учения и живеели като ги следвали. Но в основата си животът за мнозинството станал много сложен. Всъщност, той станал толкова сложен, че те отказали да вярват, че животът е просто начин за добро балансиране в съгласие с Източника на целия живот. Те не можели да видят, че техният начин на живот е комплициран и тежък и че простият живот в съгласие с Източника на живота е по-богат. Така те трябвало да продължават, докато открият по-добър начин."

Тук говорещият спря, за минута постоя мълчаливо и пред погледа ни се яви картина. Отначало тя бе неподвижна, както и видените преди, след това се оживи, фигурите започнаха да се движат, сцените се сменяха постоянно сякаш под негово ръководство, докато той обясняваше всяка една от тях. Изглежда, че той бе в състояние да задържи или възпроизведе отново сцената по желание, докато му задавахме въпроси, а той ни отговаряше. Картините бяха моменти от живота в разрушения град, т.е. мястото където лагерувахме. Те не се различаваха по нищо от сцените на съвременен многолюден ориенталски град, с изключение на широките и добре поддържани улици. Хората бяха облечени в красиви дрехи, лицата им бяха светли и весели, нямаше войници, пияници и просяци. Архитектурата привлече вниманието ни, тъй като къщите бяха хубави и привлекателни. Сред всичките тези сгради се показва един храм с възхитителна красота. Обяснено ни бе, че този храм бил издигнат само с доброволен труд и е бил един от най-старите и най-красивите в страната. Изобщо, ако тези картини бяха достоверни, хората трябва да са били доволни и щастливи. Казаха ни, че войници са се появили едва след като вторият цар на първата династия е управлявал почти двеста години. Този цар, за да издържа свитата си, започнал да облага поданиците си с големи данъци, а войниците били назначени, за да ги събират. Само след петдесет години, бедността започнала да се появява в по-изолираните места.

Изглежда, че част от хората, които били недоволни от царуването и от тези, които завзели управлението имат пряка наследствена връзка с Багет Айрънд и неговите хора. Тъй като нощта беше доста напреднала, Багет Айрънд ни посъветва да поспим, тъй като е много по-приятно да се пътува рано сутринта. Около три часа от обедната горещина бяха неудобни за пътуване, а времето на зимните бури бързо приближаваше.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На сутринта станахме рано и още на разсъмване бяхме на път към родното село на

Багет Айрънд, където стигнахме вечерта на дванадесетия ден. Бяхме посрещнати от групата, която ни бе посетила последния следобед по време на престоя ни в пустинята, и бяхме поканени дори на неколкодневна почивка. Настаниха ни в жилища, които бяха истински разкош след това, което преживяхме в пустинята. След като поставихме в ред външния си вид, влязохме в съседната стая и там намерихме много приятели. Поздравиха ни сърдечно и ни казаха, че в селото всеки дом е широко отворен за нас. Старейшината на селото, чрез преводач ни поздрави и ни покани на вечеря в неговия дом, за където трябваше да тръгнем веднага. Тръгнахме водени от него с по двама войници от двете ни страни, съгласно обичая в страната. Следваха ни водачът ни, нашата домакиня, нашият ръководител и красивата дама. След това идваха Емил, майка му и останалите. Аз бях с тях.

Не бяхме изминали голямо разстояние, когато едно бедно облечено дете се отдели от тълпата, която се бе събрала и попита на местен език дали може да говори с майката на Емил. Старейшината го изтика настрана безцеремонно, като каза че не можем да бъдем обезпокоявани от такива като него. Майката на Емил хвана ръцете ни и тримата излязохме от редицата, за да чуем какво ще каже момиченцето. Като направихме това, домакинята ни се подвоуми и също излезе от редицата. Цялата компания спря. Майката на Емил каза на старейшината, че би желала останалите да продължат и да пригответ трапезата, а през това време ние със сигурност ще дойдем.

Междувременно тя държеше ръцете на момиченцето в своите, когато компанията тръгна, тя коленичи и слагайки ръцете на раменете на момиченцето попита: „Мила моя, какво мога да сторя за тебе?“ Тя узна, че братчето на момиченцето било паднало същия следобед и всички мислели че гръбнакът му е счупен. Детето молеше дамата да дойде с него, за да види дали може да помогне, тъй като малкото имало силни болки. Майката на Емил стана, обясни ни положението и каза да продължим, а тя ще отиде при детето и ще дойде по-късно. Водачът ни каза, че ако тя разреши, той може да я придружи. Майката на Емил покани всички да отидем, така че ние завихме и последвахме нея и момиченцето. Докато те вървяха хванати ръка за ръка, детето подскачаше от радост.

Когато стигнахме вратата, видяхме, че къщата беше само барака от кал, от най-бедняшките. Майката на Емил трябва да е разбрала мислите ни, защото каза: „Въпреки, че е къщурка, в нея туптят горещи сърца.“ В този момент вратата се отвори, груб мъжки глас заговори и ние влязохме. Ако колибата изглеждаше жалка от вън, отвътре тя беше двойно по-жалка. Тя едва ни побра, когато се наблъскахме вътре, а таванът бе толкова нисък, че не можехме да стоим прави. Слаба светлина гореше и хвърляше странни отблясъци върху лицата на бащата и майката, изправени сред своята беднотия.

В най-отдалечения ъгъл, върху нечиста слама и отвратителни миришещи парцали лежеше момче, не по-голямо от пет години с изопнато и бледо като пепел лице. Момиченцето коленичи до него, държейки лицето му с двете си ръце, притискайки ги до бузите му. Тя му говореше, че то отново ще бъде здраво, тъй като прекрасната дама вече е тук. След това отдръпна ръцете си, премести се встрани, за да му позволи да я види, и за пръв път видя останалите от групата. Моментално изражението му се измени от страх и изненада. То скри лице в ръцете си, тялото му се затресе в конвулсивно хлипане, когато извика: „О, аз помислих, че идваш самичка!“ Майката на Емил падна на колене пред него, сложи ръцете си около момиченцето и го задържа близо до себе си. За момент детето се успокои и майката на Емил каза, че тя ще ни отпрати, ако то

пожелае. Момиченцето каза, че е било само изненадано и изплашено и че не бива да ѝ обръщаме внимание, тъй като е мислила само за братчето си.

Тогава майката на Емил каза: „Ти много обичаш братчето си.“ Момиченцето, което не беше на повече от девет години, каза: „Да, но аз обичам всички.“

Разговорът ни превеждаше Емил, тъй като никой от компанията ни не говореше местния език.

Майката на Емил каза: „Ако обичаш братчето си толкова много, можеш да помогнеш да го излекуваме.“ Тя подкани момиченцето да вземе позата, която беше заела преди и да сложи ръцете си около бузките на болното дете. Тогава майката на Емил се премести така, че да може да постави ръката на челото му. Почти моментално стенанията спряха, лицето на момченцето се проясни, малкото му телце се отпусна, настана съвършено спокойствие и детето заспа спокойно и естествено.

Майката на Емил и момиченцето постояха, както бяха няколко мига, после с лявата ръка дамата нежно махна ръцете на момиченцето от лицето на момченцето, като каза: „Колко е хубав, колко е силен и нежен.“ Тя отдръпна ръката си също така нежно и тъй като аз стоях близо до нея, когато протегна ръка, аз ѝ подадох моята, за да ѝ помогна да стане. Когато ръката ѝ се допря до моята, такъв трепет премина през цялото ми тяло, че ме остави съвършено безпомощен. Тя скочи леко на крака и каза: „За момент, аз се забравих. Не трябваше да поемам ръката ви, защото за миг, като че бях смазана, така могъща бе силата, която изтичаше през мен.“ Възвърнах самообладанието си почти веднага. Другите не забелязаха нищо, тъй като всички бяха вгълбени в това, което ставаше около тях.

Момиченцето внезапно се беше хвърлило в краката на майката на Емил и хващайки ту едната, ту другата ѝ ръка, лудо целуваше дрехата ѝ. Майката на Емил посегна с една ръка, обърна пламналото му, обляно в сълзи лице нагоре, после коленичи, притисна детето към себе си и целуна очите, и устните му. То обгърна с двете си ръце шията ѝ и двете останаха за миг неподвижни. Тогава онази странна светлина започна да прониква в стаята и тя ставаше все по-ярка, докато всеки предмет изглеждаше облян със светлина и нищо не хвърляше сянка. Стаята изглеждаше като, че се разширява. Бащата и майката на двете деца досега седяха на мръсния под в каменно мълчание. Те станаха и изражението на лицата им се измени от сливане до ужас и мъжът хукна през вратата, като едва не събори на земята водача на експедицията в бързината си да избяга. Майката се хвърли в краката на майката на Емил, ридания разтърсиха цялото ѝ тяло. Майката на Емил сложи ръката си на челото ѝ и заговори стих глас. Незабавно риданията престанаха и полуседнала полуколеничила, тя заглежда преобразената стая. Лицето ѝ доби изражение на ужас, тя скочи на крака и поиска да избяга навън. Емил протегна ръка и я хвана за едната ръка, докато прекрасната дама хвана другата. Те задържаха ръцете ѝ само за момент и изплашеното изражение на лицето ѝ се смени с усмивка.

Ние също се оглеждахме наоколо и вместо барачката, в която бяхме влезли, сега се намирахме в средно комфортна мебелирана стая със столове, маса и чисто легло. Емил приближи, взе детето все още спящо, от купа мръсна слама и парцали, сложи го нежно на чистото легло и притегли завивките отгоре му. Като направи това, той се спря и целуна детското чело, така нежно, както би направила всяка жена.

Майката на Емил и момиченцето станаха и отидоха при стопанката на къщата. Всички се събрахме около тях. Майката падна на колене и хващайки краката на майката на Емил започна да ги целува и да я моли да не си отива. Емил приближи и навеждайки

се, взе ръцете на жената и я повдигна на крака, като през всичкото време ѝ говореше тихо на нейния език. Докато стоеше права, старите мръсни дрехи, които носеше се смениха с нови. Тя остана за момент като омагьосана в мълчание, после се хвърли в протегнатите ръцете на майката на Емил. Така те останаха за момент, докато Емил посегна и ги раздели.

Тогава момиченцето изтича към тях с протегнати ръце, викайки: „Вижте, вижте, нещата ми са нови!“ Тя се обърна към майката на Емил, която пристъпи и го подхвана. Детето я прегърна и сложи глава на рамото ѝ. Водачът на експедицията стоеше точно зад гърба на майката на Емил и детето протегна ръцете си над майчиното си рамо, и повдигайки лицето си, му се усмихна щастливо. Водачът пристъпи напред и протегна ръцете си. Детето го хвана като каза, че обича всички хора, но не така много, както обича тази мила дама, имайки предвид майката на Емил.

Емил каза, че ще отиде да намери бащата. След няколко минути той се върна, водейки изплашения и полусърдит баща. Все пак можахме да видим, че под тази сърдитост, прозираше дълбока благодарност. Пригответе се да напуснем този дом и като бяхме вече вън, стопанката на дома попита дали няма да дойдем пак. Казахме ѝ, че ще се видим отново на следващия ден.

Побързахме към къщата на старейшината, уплашени да не би да сме станали причина компанията да ни чака. Въпреки, че изглеждаше да са минали часове, ние не бяхме се забавили повече от тридесет минути. Сигурен съм, че всичко се случи за по-малко време, отколкото ми бе необходимо да опиша случката. В къщата стигнахме когато останалите от компанията сядоха на масата. Водачът на експедицията попита дали може да седне до нашия ръководител и така бе определено. Лесно бе да се види, че той бе много възбуден. След това ръководителят ни каза, че човекът е бил толкова трогнат от всичко, което е видял, че едва ли ще може да мълчи. Наредено бе да седнем така: в средата на масата старейшината, отдясно на него майката на Емил, прекрасната дама, нашият ръководител и водачът на експедицията. От ляво на старейшината седеше нашата домакиня, после синът на Емил и сестра му. Споменавам този ред, заради случилото се по-късно.

След като седнахме, започнахме да се храним. Когато бяхме на половината на яденето, старейшината се обърна към Багет Айрънд, молейки го да продължи разговора, който беше започнал преди и който бе прекъснат при идването му.

Багет Айрънд стана и каза, че са говорили за сходството между житията на Буда и Исус. С наше разрешение, той продължи да говори, но беше необходимо да говори на език, който домакинята разбира, като не беше обичайно да има преводач, освен ако самият говорител не владее езика на двата народа. Джаст доброволно поиска да бъде преводач, но когато старейшината разбра за какво става дума, настоя Багет Айрънд да говори на английски, а Джаст да му превежда, тъй като болшинството говореше и разбираше английски.

Тогава Багет Айрънд продължи: „Можем да сравним в мислите си каква може да бъде силата на човека, ако атрибутите на Истинския Дух направляват всяко негово действие, дело и мисъл или както Исус каза: „Когато Светият Дух е слязъл над вас.“ С това той е искал да напомни за времето, когато силата на Бога трябва напълно да определи живота на всичките Му деца. Това значи Бог да се изяви в плътта. В действителност не виждаме ли това духовно разкриване за всички хора да идва чрез живота и ученията на ясновидците и пророците, в по-голяма или по-малка степен в съответствие с това как духовното им развитие се доближава до съвършеното развитие на Бога, изявяващ

се чрез всичките Си чада.

Съвсем ясно е, че тези, които са следвали твърдо истинските идеали в живота, които те са възприели, като идващи пряко, съединили Бога и човека, са направили най-голямата крачка към благородството на характера, чистотата на душата и моралното величие на живота.

Все пак никой от тях не претендира да е постигнал определеното съвършенство, което Бог е избрал за Своите чада, защото Исус казва: „Този, който вярва в мене, работата, която аз върша, той също ще я върши-аз отивам при Отца.“ И двамата-Исус и Буда са казали: „Ще бъдете съвършени, както е съвършен вашият Небесен Баща.“

Тези Божии синове не са митични личности, но животът и делото им са въздействували определено върху живота и сърцата на хората през вековете на историята. Мит и традиция са се преплели около техния живот. Реален тест за този, който се интересува от техния живот и характер, е лично да поеме и приложи тяхното учение в своя ежедневен живот, фактът, че идеите, изразени от тези велики мъже са тези, които управляват всички хора е доказателство за тяхната истинност. Ако човек се опита да опровергае живота на тези велики хора, това е все едно да попита защо съществуват великите религии. Положително е, че те носят отпечатъците на непреодолимия подсъзнателен подтик, на инстинкта, който е предсказал великата дълбока и истинска основа за подобряване на човешкия живот. Те надживяват всички други опити да бъде освободен човешкият род от ограниченията.

Документите за живота на тези хора са запазени за нас и техният живот става законен източник на сведения и изследвания, стига само да отворим сърцата си, да проследим това сведение с открит разум и направим живота, учението, идеалите им наши собствени. По никакъв друг начин не можем да се присъединим към тях. Това е било вдъхновеното послание на всеки истински ясновидец, откакто съществува световната история. Най-малко двама от тези духовно просветени мъже-Исус и Буда, стигнаха до осъществяване на големите възможности, на които учеха. Те са казвали почти едни и същи думи: „Аз съм пътят, истината, светлината на живота за всички хора.“ Осъзнали божествеността си могат искрено да кажат: „Аз съм светлината на света. Който ме последва, който върви и живее, както аз съм живял, няма да бъде в тъмнина, но ще има Вечен Живот и ще бъде напълно свободен от всякакви ограничения.“

И двамата почти с едни и същи думи са казали: „За такъв край бях роден и затова дойдох в света, за да удостоверя истината. Всеки, който е за тази истина, чува гласа ми“. Тези думи навярно са имали пряко влияние върху истинското развитие на живота на Христос във всяко Божие дете.

Нали всички религии в света разкриват по-висша сила в човека, който се бори, за да се освободи от ограниченията на сетивата. Книгите на различни раси са външен израз на тази интелигентност. Книгата на Йов във вашата библия предхожда цялата ви история. Тя е била написана в тази страна и мистичният ѝ смисъл е бил запазен през всички останали промени, въпреки че е била почти задушена от обичаите и вярванията на народа. Въпреки че всички тогавашни хора са почти изчезнали, мистичните слова на Йов никога няма да изчезнат. Защото този, който живее на тайно място в най-висшето, живее в сянката на Всемогъщия и има неговата способност да разбира. Друго, което трябва да видим, е че всички свещени книги са дошли от религията, а не религията от тях. Светите писания са продукт на религията, а не нейна причина. Историята на религията е дошла от опитността, докато евангелията са създадени от всички религии. Скоро ще се убедим, че единството между намерението и усилието е най-мощното

средство за постигане на всеки желан резултат. Вместо много хора да мислят и действат в много насоки и всеки по своему, добре е да мислят като един. Само тогава човек ще разбере какво значи да помогнеш. Тогава ще разберете, че когато съвкупност от воли е приведена в действие всички неща стават възможни. Когато човек отхвърли егоистичните, сатанински мисли от съзнанието си, битката на Бога и Мамона ще спре. И това няма да дойде изведнъж от някое външно божество.

Когато Исус казва: „Думите ми са Дух и те са живот“, Той има предвид онзи вътрешен глас, който е сътворил всички неща. Той знаеше, че думата Му е изпълнена с есенцията на живота и с движещата сила, създаваща нещата, които той желае. Ако тези думи бяха прозвучали в душите на всички хора и народи, те биха знаели, че имат достъп до извора на Вечния живот, който изтича от Бога.

Някои могат да си представят Христа, виждайки Го седнал на трона точно зад сърцето, седалището на любовта. От този трон виждате как Христос управлява всяко действие на тялото ви в съвършено съгласие с Божия неизменен закон. Знайте, че вие се съгласувате с Христа чрез мислите, получени направо от Божествения Разум. После вижте Христа седнал на Своя трон, разпространяващ се навсякъде, включил всеки атом, клетка, фибра, мускул и орган от тялото ви. фактически той се е разпрострял по цялото ви тяло и то е станало Христос, единственият роден Син на Бога, чист храм, където Бог е в дома си, в който обича да живее. От този трон можете да сигнализирате всеки център на цялото ви тяло. Можете да съобщите на тези центрове, че сте сигурен, любящ, силен, мъдър, неустрашим, свободен дух. Вие сте чист с чистотата на Духа. Никаква човешка мисъл, желание или нечистота не може да ви доближи. Вие сте потопени в чистия Христос. Духът на живота в Христа ви прави чист Божи храм. Тук можете да спрете и да кажете: „Отче, в това, както и във всички неща откривам Христа, Твоя съвършен Син.“ После да благословите Христа.

Когато сте съзнали Христа, можете да протегнете ръката си и ако поискате злато, и злато ще намерите в нея."

Тук той протегна ръцете си-във всяка от тях имаше кръгъл диск от злато, малко по-голям от златна английска лира. Той ги даде на тези, които седяха от дясната и лявата му страна и на свой ред те ги предаваха, докато дискчетата обиколиха цялата маса. (Ние ги запазахме и изследвахме при експерти, които установиха, че са от чисто злато).

„Ако желаете да подпомогнете другите, вижте Христа на трона в тях, както Той е във вас и говорете на Христа в тях, като че говорите направо с тях.

Ако искате да видите по-ясно предмет, който имате сега, оставете Христа да говори мислено на абстрактната душа на субекта или предмета. После поискайте разумното същество вътре в предмета да ви разкаже за себе си.

Божиите чада са Му също така необходими за изпълнението на Неговия съвършен план, както всяко растение, цвете или дърво. За тях също е необходимо да сътрудничат в съвършения път, който Той вижда. Оттеглянето на човека от този съвършен план на сътрудничество, стана причина светът да бъде изместен от равнотеието, а това стана причина големи вълнения да залееят и унищожат по-голяма част от чедата му.

Съвършената мисъл е Любов, която сътрудничи с Равнотеието, и Силата и в сърцата на Божиите чада и която поддържа равнотеието в света.

Когато те бяха прахосали тази сила в грешни и похотливи мисли, Той се отдалечи толкова от равнотеието, че големите вълни преляха и почти унищожиха човека и работата, която беше извършил.

По онова време човек бе постигнал много повече, отколкото днес. Но Бог не можеше да контролира човешките мисли за Любов и Равновесие или омраза и неравновесие. Човекът сам трябваше да ги контролира.

Когато силата на мисълта, която хвърли света извън равновесието, бе унищожена от страшния катаклизъм, който тя самата предизвика, тогава Бог в могъщата си сила можеше да възстанови земята до истинското ѝ равновесие. Но докато човешката мисъл се колебаеше, Бог бе безсилен да действа. Тук Багет Айрънд спря да говори и седна. Забелязахме, че нашият домакин, старейшината проявява признаци на безпокойство и когато Багет Айрън седна, възбудата му се изрази във възклицание, което преведено означаваше: „Куче, куче християнско, ти опозори името на нашия светъл Буда и затова ще пострадаш!“ Когато изрече това, той дръпна шнура, който висеше до него от тавана. В същия миг се отвориха три врати в противоположния край на стаята и тридесет войници с извадени саби се втурнаха вътре. Той беше станал от мястото си на масата и двамата телохранители, които го пазеха и стояха точно зад стола му по време на храненето, излязоха напред и застанаха от двете му страни. Старейшината вдигна ръка и изрече заповед. Десетина войници излязоха напред и се строиха покрай стената на мястото, където Багет Айрънд седеше. Двама излязоха напред и заеха мястото точно зад и отстрани на неговия стол. Командирът пристъпи напред и застана нащрек близо до мястото, където стояха старейшината и двамата му телохранители. Не бе казана нито дума, от когото и да било от компанията и никой не мръдна от мястото си. Ние стояхме зашеметени напълно от внезапната промяна.

Тогава сред дълбокото мълчание, което бе настъпило, в стаята запламтя силна светлина. Тя идваше от началото на масата, точно пред мястото, където седеше старейшината. Всички погледи бяха устремени към него, той бе вдигнал ръка, като че искаше да даде друга команда, но лицето му бе бледо като платно и на него се изписа ужас. Някаква мъглива форма, изглежда стоеше до масата пред него. Всички чухме думата „Спри!“, произнесена ясно с мощен глас, а самата дума се изписваше с огнени букви между мъглявата форма и старейшината. Той изглежда разбра какво му се казваше, защото стоеше прикован като статуя. В това време мъглявата фигура бе взела определена форма и ние я познахме. Това бе Исус, Когото бяхме виждали и преди, но това, което повече ни изуми, бе другата мъглява фигура, която стоеше до Него и именно тя приковаваше вниманието на старейшината и войниците му. Те изглежда я познаха и се бояха от мъглявата форма, която стоеше отстрани на Исуса много повече, отколкото от фигурата на самия Исус. Докато старейшината и войниците му стояха вцепенени, втората фигура започна да придобива ясни очертания. Тя вдигна дясната си ръка, както беше направил Исус и в този момент всички саби паднаха от ръцете на войниците със звън на пода. Стаята отекна от звука на дълбоката тишина. Светлината започна да блести с още по-голяма сила и стана толкова ярка, че едва можехме да виждаме.

Командирът бе първият, който дойде на себе си. Той протегна ръцете си и извика: „Буда, нашият Буда, Възвишеният!“ Тогава старейшината възкликна: „Наистина това е Възвишеният!“ и се просна по очи на пода. Двамата телохранители пристъпиха напред, помогнаха му да стане и застанаха мълчаливи и неподвижни като статуи.

С вик войниците, които до този момент стояха наредени край стената, се спуснаха безразборно, от двете страни на масата като викаха: „Възвишеният дойде да унищожи християнските кучета и техния главатар.“ В това време фигурата пристъпи до масата така, че да гледа всички право в лицето и вдигна ръка с думите: „Аз не казах веднъж

„Спри“, нито два пъти го казах, три пъти казах „Спри“. Всеки път, когато произнасяше думата, тя се явяваше в пламтящи букви, както когато Исус я произнасяше. Изписаните думи не изчезваха. Тълпата войници отново се спря втрещена и сякаш прикована, някои от тях с ръце във въздуха, други с единия крак вдигнат от пода, положението в което са били в момента, когато Буда вдигна ръка. Той отново отиде там, където стоеше Исус и слагайки лявата си ръка под Исусовата вдигната ръка, каза: „В това и във всичко друго аз поддържам моя скъп брат.“ След това сложи дясната си ръка върху рамото на Исус и те останаха за момент в това положение. После и двамата леко се оттеглиха от масата, докато старейшината, командирът, телохранителите и войниците се обърнаха, гледайки ги със смутени и бледи лица. Старейшината седна премалял на стола си, който беше преместен назад до стената. Останалите от групата въздъгнахме с облекчение.

Действието дотук се разви за няколко мига.

Тогава Буда хвана под ръка Исус и двамата отидоха направо пред старейшината. С думи изречени със сила, която можеше да разруши стените, Буда каза: „Как смееш да наричаш тези наши скъпи братя християнски кучета? Ти, който само преди малко безмилостно отхвърли малкото дете, което молеше помощ за любимото си братче. Тази тук мила и велика душа се обърна и отговори на зова.“ Тук Той пусна ръката на Исус, обърна се и като посочи майката на Емил, пристъпи към нея.

Дълбоко развълнуван, Той започна да говори на старейшината: „Ти, трябваше да бъдеш първият, който да отговори на зова на това мило дете, не се отзова на дълга си и след това наричаш този, който се отзовава „християнско куче“.

Виж оздравялото дете, чието тяло само преди миг се разтърсваше от болка. Виж удобния дом, който бе издигнат вместо колибата, за която отчасти са отговорни твоите дела.

Виж жалката купчина от мръсотия и парцали, от която тази мила душа, (сочейки Емил) освободи това детско тяло. Виж колко нежно той го повдигна и постави върху хубаво легло. После виж, как след като повдигна малкото тяло, парцалите изчезнаха. И ти, развратният фанатик, какъвто всъщност си, седеше в пурпура, който трябва да се носи само от тези, които са чисти. Ти се осмели да наречеш тези, които по никакъв начин не са наранили теб или другото с обидни думи, а себе си смяташ за последовател на Буда и първосвещеник в тукашния храм. Срам! Срам! Срам!”

Всяка дума сякаш удряше старейшината, стола и завесите около него и отскачаше от удара. Впрочем, думите бяха изречени с такава сила, че старейшината се разтрепери, а завесите се развяха сякаш духани от силен вятър. И въпрос не ставаше за преводач. Разбрахме ги всички, макар че бяха изречени на най-чист английски език.

Буда се обърна и доближи двамата, които бяха получили златните парчета и поиска да му ги дадат. Те му подадоха кръгчетата и с тях в отворената си ръка, Той се върна при старейшината си му заповяда: „Подай си ръцете!“ Старейшината подаде ръцете си, но те трепереха толкова силно, че едва можа да му ги подаде. Буда пусна по едно кръгче във всяка ръка и почти веднага те изчезнаха.

Буда каза: „Виждаш ли, дори и чистото злато избяга от ръцете ти.“ И двете златни кръгчета паднаха почти едновременно на масата пред двамата мъже, които ги бяха получили преди това.

Буда протегна двете си ръце, сложи ги върху протегнатите ръце на старейшината и с мек, и спокоен глас каза: „Братко, не се бой. Аз не съдя, ти сам се осъждаш.“ Така Той държи ръцете си и стоя тихо, докато човекът се успокои. Тогава оттегли ръцете си и

каза: „Много си бърз със сабите. Поправяш това, което смяташ, че е грешно. Но помни -когато съдиш и обвиняваш другите хора, ти съдиш и обвиняваш самия себе си.“

Той се обърна към Исуса и каза: „Ние, които знаем да застанем заедно за общо добро и братска любов на цялото човечество.“

Той съедини ръцете си с тези на Исус и каза: „Братко, мисля, че отнех изцяло тези неща от Теб. Сега всичко е в Твоите ръце.“

Исус отговори: „Ти постъпи благородно и аз не мога достатъчно да Ти се отблагодаря.“

Те се прегърнаха и се поклониха, после хванати под ръка, излязоха през вратата и изчезнаха.

Изведнъж в стаята настъпи бъркотия. Старейшината, командира и телохранителите се струпаха около нас и започнаха да ни стискат ръцете. Всички говореха едновременно и се мъчеха да ни накарат да ги разберем. Старейшината каза нещо на Емил и той вдигна ръка, което беше знак за мълчание. Щом можеше да бъде чуто, той каза, че старейшината желаел всички отново да седнем на масата.

Когато всички заеха местата си и настъпи тишина, Емил преведе думите на старейшината: „Аз допуснах фанатизмът да вземе връх в мен, за което искрено се срамувам и съжалявам. Едва ли е необходимо да казвам това след всичко, което се случи. Надявам се, че по моето държание ще разберете, че съм се променил и искам да помоля брат Багет да приеме моето най-смирено извинение. Сега моля цялата компания да стане.“

След като станахме, той продължи: „Моля всички да бъдат така добри и да приемат моето най-смирено извинение. Изказвам на всички ви най-сърдечното си приветствие и ако желаете, можете да останете между нас завинаги. Ако желаете военен ескорт предполагам, че не го желаете, а сигурен съм и командирът също, ще го сметнем за голяма чест да ви бъдем в услуга. Не мога да кажа нищо повече. Пожелавам на всички ви лека нощ. Преди да си отидете искам да ви кажа, че всичко, което имам е на ваше разположение. Аз ви поздравявам, войниците също. Те ще ви придружат до квартирите ви. Още веднъж ви пожелавам лека нощ, поклон на всички ви в името на Великия Божествен Буда.“

Командирът се кланяше извинително и говореше, че е уверен, че сме в съюз с Божественния, докато с петима от своите войници ни придружаваше до квартирата. Преди да се оттеглят войниците отдадоха чест, което се изразяваше в образуване на полукръг около командувачия офицер и поставяне на сабите така, че върховете им едва допираха върха на сабята на командира. После се извърнаха бързо, свалиха шапките си и се поклониха много ниско като опряха едното си коляно на земята. Такава чест се отдава само на големи държавни персони. Ние приехме отдадената ни чест, както можахме и те си отидоха. Бяхме толкова много, че квартирата на любезната домакиня не можеше да подслони всички ни. Затова бяхме разпънали палатки около къщата ѝ.

Водачът ни седна на походното легло и каза: „Въпреки че съм уморен до смърт не ми е никак необходимо да лягам, докато не кажа нещо повече и ще заявя, че възнамерявам да стоя тук цяла нощ, докато поне донякъде бъда осведомен. Казвам ви, че случилото се тази вечер за мен е много по-дълбоко и не остана само на повърхността на моите впечатления. Вие, приятели стоите и нищо не казвате и изглеждате мъдри като ангели.“

Казахме му, че и ние знаем, колкото и той, тъй като никога дотогава не бяхме присъствували на подобно нещо.

Някой отбеляза, че това било инсценирано специално за нас. Водачът ни се нахвърли върху него: „Инсценирано! Ей, човече, да се инсценира подобно нещо, би струвало един милион седмично, от която и да било валута. А старейшината, този възрастен човек, беше съвсем изплашен. Ще призная, че и аз в един момент бях изплашен не по-малко от него. Далеч някъде имаше смътен намек, че старият приятел ни готвеше много горещ прием. Това избухване не беше само за Багет Айрънд. Когато войниците се спуснала напред имаше твърде много победоносни нотки в гласовете им. Ако не греша, те всички играеха играта по-добре, отколкото сме съзнавали. Същото нещо ни подсказа моментът, в който си помислиха, че Буда е дошъл да им помогне. Тогава те видяха, че всичко се обръща против тях, самите им тела се отпуснаха и доколкото си спомням, те напуснаха сабите си. Ей, каква сила имаше Буда! Вижте само с каква сила Той изхвърляше думите върху старейшина. Буда изглеждаше много по-силен от Исус, но неговата страна беше, която се нуждаеше от поддръжка, защото нашата при това събитие не бе нуждаеща се.

Но не беше ли старият губернатор в напрегнато състояние? Когато Буда стисна ръцете му, в действителност той като че ли изхвъркна от собственото си същество. Още много ще узнаем за него преди да съмне, ако не греша и ще предскажа, че е добре, защото старикът е голяма сила в тази страна. Ако той получи онова прекрасно издигане, което аз получих от това, което се случи, нямам желание да бъда на негово място.

Ние говорихме за нещата, които видяхме и чухме, и преди да разберем как мина времето, почна да се разсъмва.

Водачът ни стана, протегна ръцете си над главата и каза: „Кой може да спи? Не мисля, че аз мога, след като ви слушах да говорите.“ Ние легнахме напълно облечени за едночасова почивка преди закуска.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Когато на сутринта бяхме поканени на закуска, водачът ни беше първият, който беше станал. Той набързо, като усърден ученик направи утринния си тоалет. След като свърши, той подкани, всички да побързат. Най-после влязохме за закуска и намерихме Емил и Джаст. Водачът ни седна между тях по време на храненето и непрекъснато задаваше въпроси. Когато свършихме с яденето той стана и искаше да излезе навън, за да види отново къщата, която бе издигната за петнадесет минути, както се изразяваше. Той сложи ръцете си върху раменете на Джаст и каза, че ако има двама като Емил и майка му би му било забавно да обикаля и да създава къщи за бедните хора. После се пошегува: „Но няма ли да накарам хазяите си в Ню Йорк да се разболеят? Аз плащам наем на тези приятели.“

Тогава Емил каза: „Да предположим, че няма да ви оставят да строите къщи за бедните. Добре, пак ще ги направя и след като ги построя, ако те не ги използват, ще ги взема лично, ще ги сложа в тях и ще ги оковам.“

Всички се смяха сърдечно на тази възможност.

Винаги сме смятали водача си за тих, резервиран човек. След това той ни каза, че нещата, които видяха са го стъписали така, че не може да не задава въпроси. Той каза също, че това била със сигурност най-интересната експедиция през целия му живот, въпреки че е запознат с най-отдалечените краища на света. Той непоколебимо реши да ни помогне да организираме втора експедиция и да продължим разкопките под

водачеството на нашите приятели, но това бе осуетено от внезапната му смърт. Ние едва го удържахме да не отива направо в новата къща. Най-сетне направихме компромис и Джаст и един от другите отидоха с него да я видят. Те се върнаха след около тридесет минути-той ликуваше. Бе видял малката къща и тя бе истинска. Каза, че си е спомнил съвсем ясно видение от момчешките си години-че се разхожда с феи, строи къщи за бедните хора и ги прави щастливи.

Тъй като групата ни беше доста голяма, помислихме, че е най-добре да не отиваме всички да видим къщата. Беше решено да отидем на групи от по пет-шест души. В състава на първата група трябваше да се включат Емил, една или две от дамите и аз. Ние тръгнахме, майката на Емил и нашата домакиня се присъединиха към нас. Вървахме докато видяхме къщата. Малкото момиченце изтича да ни посрещне и се хвърли в прегръдките на майката на Емил, като казваше, че братчето ѝ е здраво и е добре. Като стигнахме до къщата, майката на детето излезе, падна на колене пред майката на Емил и почна да ѝ говори, че я обожава. Майката на Емил ѝ подаде ръка и ѝ помогна да стане, като ѝ казваше, че не трябва да стои на колене пред нея, че каквото е сторила за нея, би го сторила за всекиго, че трябва да хвали не нея, а Великия, от Когото е получила благословение. Малкото момиченце отвори вратата и майката с жест ни покани да влезем. Ние последвахме дамите, като нашата домакиня ни превеждаше. Нямахме никакво съмнение, че къщата беше там, че се състоеше от четири стаи и беше много уютна. Беше заобиколена от трите страни с най-мизерни бараки. Казаха ни, че живеещите в тях щели да ги напуснат, тъй като мислели, че къщата е от сатаната и може да ги унищожи, ако останат.

Ние получихме известие от старейшината, около единадесет часа тази сутрин, той беше изпратил командира и част от войниците си, да ни поканят на обяд при него в два часа след пладне. Ние приехме и в определения час дойде гвардията, за да ни придружи до къщата на старейшината. Читателят ще разбере, че тук нямаше хубави карети и екипажи, така че ние се възползувахме от единствения начин за придвижване, който ни беше на разположение-пеша.

Когато пристигнахме в къщата на старейшината, видяхме, че са дошли няколко ламии, включително и първосвещеника на близкия манастир. Знаехме, че този манастир е дал подслон на около хиляда и осемстотин ламии и е от голямо значение. Старейшината беше от висшето тяло на духовенството в манастира.

Отначало очаквахме оживени разисквания, но скоро разбрахме, че обядът е само повод да се запознаем с членовете на компанията. Нашите приятели бяха добре познати на Първосвещеника, тъй като се бяха срещали много пъти и са работили заедно. Това изглежда старейшината не е знаел, тъй като първосвещеникът отсъствувал от манастира около три години и се беше завърнал едва вечерта преди нашето пристигане.

По време на обяда разбрахме, че тези ламии са с добро образование, имат широк поглед за живота, пътували са доста и двама от тях са прекарвали една година в Англия и Америка. Старейшината им разказал какво се бе случило миналата вечер и преди края на обяда ни бяха засвидетелствани най-топли чувства. Що се отнася до старейшината ние разбрахме, че е много добър другар и единственото напомняне за миналата вечер бе само, за да каже какво велико просветление му е дошло. Той каза ясно, че до миналата вечер е таял голяма омраза към чужденците. Ние трябваше да проведем целия разговор чрез преводач, нещо много неудобно, когато човек желае да проникне в самата същност на мислите на събеседника си.

Преди да си тръгнем получихме сърдечна покана да посетим манастира и да прекараме следващия ден там като техни гости. По внушение на Емил ние приехме и денят прекаран с тях бе много приятен и поучителен. Ние открихме, че главният лама е забележителен човек. Приятелството, което започна този ден между него и нашия ръководител, след това прерасна в задушевно и братско разбирателство за цял живот. Той бе от голяма полза за нас и в по-късната ни изследователска работа, която продължи в съседната страна.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Емил каза, че ще има събрание тази вечер, също като събранието, което бяхме посетили в неговото село предишната година. Покани ни да отидем. Приехме с голямо удоволствие.

Тъкмо преди определеното време Емил, майка му и ние отидохме в къщата на детето, да вземем майка му и сестра му, тъй като и те искали да дойдат с нас. По пътя от къщата до мястото на събранието минахме покрай няколко запустели тухлени къщи. Малкото момиче спря пред вратата на една от тях, като каза че там живее една сляпа жена. "То попита Емил дали може да влезе и да я вземе, за да я доведе на събранието, ако тя желае да дойде. Емил ѝ разреши. "Момиченцето отвори вратата, а ние стояхме и чакахме навън. След няколко минути се показа отново на вратата и каза, че жената се бои и махна с ръка на Емил да отиде при нея. Той отиде до вратата и те разговаряха няколко минути, после двамата влязоха.

Майката на Емил каза: „Това дете ще бъде някой ден сила за доброто на тези хора, защото тя има способността и смелостта да извърши това, което е започнала. Ние решихме да я оставим да се справи сама по свой начин и само я наставлявахме и ѝ помагахме водени от това, което смятахме за най-подходящо, за да ѝ дадем повече увереност в себе си. Нека видим начина, по който тя ще накара тази жена да присъствува на събранието. Страхът, който тези хора имат от нас е невероятен. Много от тях се преместили далеч от къщата на това момиче, а вие бихте помислили, че те ще ни обсадят с молби да им помогнем да получат подобни къщи. Тази е причината, заради която трябва да сме толкова внимателни към техните чувства. Докато ние желаем да ги подпомогнем като обновим всички заобикалящи ги неща, както сторихме с тези мили хора, те бягат от нас веднага щом видят, че се приближаваме."

Аз попитах как можа да помогне на детето и родителите му.

Тя отговори: „Причина за това стана държанието на детето, чрез него ние можахме да помогнем на всички. Това дете е балансиращо колело в дома и чрез него ние ще достигнем до не една душа. Ние искаме да ги доближим до сърцата си. Тази къща не бе издигната напразно."

В този момент Емил и момиченцето излязоха, и казаха, че жената е поръчала то да я почака, защото тя ще дойде след малко. Ние продължихме и оставихме детето при сляпата жена.

Когато пристигнахме на мястото на събранието, почти всички вече се бяха събрали. Първосвещеникът от манастира щеше да бъде главен оратор тази вечер. Казаха ни, че Емил е срещнал този лама преди около седем години и оттогава ги свързва горещо приятелство. Тук бяхме поканени по специалното желание на ламата. Това бе причината за тяхното посещение при нас през последния ни ден в пустинята. Казаха

ни, че старейшината е вторият по власт, след този човек.

Емил изрази мнение, че и двамата мъже отсега нататък ще станат техни близки приятели. Казаха ни също, че миналата вечер за трети път Исус и Буда се явили да им помогнат и изглеждаха доволни, че присъствахме.

Момиченцето влезе като водеше сляпата жена. То намери място за своята питомка малко назад, встрани.

След като старицата седна, то застана срещу нея, като държеше двете ѝ ръце и за момент пристъпи напред, като че ли говореше на жената с тих глас. После се изправи и като пушна ръцете ѝ, постави малките си ръчички върху очите на жената и ги държа там две-три минути. Това движение изглежда привлече вниманието на всички в стаята, дори на Първосвещеника. Всички станаха прави и гледаха момиченцето и жената, докато Първосвещеникът отиде при тях и постави ръката си върху главата на детето. Като направи това детското тяло видимо се разтърси, но то не промени позата си. И тримата останаха така няколко минути. Тогава детето махна ръцете си и извика радостно: „Виж, ти вече не си сляпа, ти можеш да виждаш.“ То допря устните си до челото на жената, после се обърна и отиде при нашия ръководител.

Детето изглеждаше доста смутено и каза: "Аз говорих на вашия език. Как го направих?" После попита: „Защо жената не погледне? Тя вече не е сляпа? Тя може да вижда.“

Ние отново погледнахме жената. Тя се бе изправила и хванала Първосвещеника за дрехата, говореше на родния си език: „Аз Ви виждам, аз Ви виждам!“ И като закри лицето си с ръце се отпусна на мястото си, плачейки. „Аз мога да виждам, но всички вие сте чисти, а аз съм толкова мръсна, оставете ме да си отида.“

Тогава майката на Емил пристъпи напред. Застанала точно зад жената тя постави и двете си ръце на раменете ѝ. Първосвещеникът издигна ръцете си. Не бе изречена нито дума. Изведнъж дрехите на жената станаха чисти и нови. Майката на Емил отмести ръцете си от раменете ѝ. Жената изумено се огледа. Духовникът я попита какво търси, а тя отговори, че търси старите си дрехи. Тогава той ѝ каза: „Не търси старите си одежди. Виж, облечена си в чиста нова премяна.“ Тя постоя още минута, обзета от объркани мисли, после лицето ѝ засия в усмивка, поклони се ниско и отново зае мястото си.

Казаха ни, че тази жена е ослепяла преди двадесет и пет години, когато очните ѝ ябълки са били засегнати от дребни съчми от разбойнически куршум. Развълнувана нашата група се струпа около нея. Водачът ни си проби път до момичето и те заговориха тихо. После той ни разказа, че то говорело английски много добре. До момента нашата домакиня превеждаше, когато разговорите се водеха на местния език. Някой предложи да седнем на масата. Когато почнахме да сядаме, излекуваната стана и каза на майката на Емил, която стоеше тихичко до нея, че би желала да си отиде. Детето пристъпи напред като каза, че ще отиде с нея да се увери, че ще стигне благополучно до дома си. Първосвещеникът попита жената къде живее и когато тя ми каза, той отвърна, че не бива да се връща отново в това нечисто място. Момиченцето обаче, каза, че очаква жената да остане в нейния дом и хванати под ръка те напуснаха стаята.

Когато всички седнахме, чиниите бяха поставени на масата като от невидими ръце. Видяхме как духовникът се втренчва и оглежда учуден. Но когато ястията започнаха да пристигат по същия начин, той се обърна към майката на Емил, която седеше от дясната му страна, и попита дали това е обикновено нещо за тях, като каза, че никога преди това не е имал привилегията да присъствува на подобно явление. Той се обърна

към Емил, който ни превеждаше, като че искаше някакво обяснение. Тогава Емил обясни, че могат да употребят същата сила, която беше използвана за изцеляването на сляпата жена, за да си набавят всичко, от което се нуждаят. Беше съвсем ясно, че духовникът е още озадачен, но до края на обяда той не каза нищо повече. След това се изправи и с Джаст, като преводач, каза: „Вярвам, че мога да видя по-дълбоко, отколкото съм си представял, че човешки същества могат да бъдат привилегирани да видят. Въпреки, че целият ми живот е бил прекаран в Ордена на Духовенството, в което предполагах, че съм служил на моите братя. Сега виждам, че съм служил повече на себе си, отколкото на тях. Понятието братство беше разширено тази вечер и моят мироглед също се разшири.

Осъзнах какъв ограничен живот живеем. Живели сме презирайки всички, освен нашите хора. Осъзнах, че вие сте божествени, също като нас и това съзнание ме изпълва с радост.”

Тук той спря с полуповдигнати ръце, докато израз на изненада и удоволствие заля лицето му. Той остана в това положение за момент, после каза: „Това са глупости! Аз мога и ще говоря на езика, на който вие говорите. Защо да не мога да го сторя? Разбирам какво имахте предвид, когато казахте, че няма граници за човешката способност да се изразява. Намирам, че мога да говоря направо с вас и то така, че да можете да ме разберете.”

Той спря за момент, като че да подхване нишката на мислите си и заговори без помощта на преводач:

„Колко хубаво е, че мога да говоря направо на вашия език. С всеобхващащия поглед, който ми е даден, съм изпълнен с учудване от това, че хората гледат на някои свои братя като на неприятели. Съвсем ясно е, че всички сме от едно и също семейство, от един и същи източник, от една и съща причина. Това не доказва ли, че има място за всички? Ако някой брат има разбирания различни от нашите, защо да казваме, че той трябва да загине? Виждам, че не можем да се намесваме, защото ако се намесим само забавяме собственото си развитие и се изолираме. Ако направим това, къщата ни ще падне с трясък над собствените ни глави. Сега аз виждам вместо една раса, обхващащото, вечното, неограниченото. Всичко, което идва от Единствения и се връща към Него.

Аз виждам вашият Исус и нашият Буда да живеят в една и съща светлина. Техните животи, както и тези на всички други, които живеят в и чрез същата светлина, трябва да се слоят в едно. Започвам да виждам до какво се свежда всичко това. Кристално чиста светлина разпръсква блясъка си върху мен. Аз мисля, че човек се издига до царско положение, но често, когато е придобил това положение, той вече не вижда своя брат като царствен. Той иска сам да е царствен, а брат му да бъде роб.

Защо това дете сложи ръцете си върху очите на сляпата жена? Сега виждам, че това стана защото детето виждаше по-дълбоко от мен, който би трябвало да имам повече знания. Това е то, което наричаме Великата Любов. Тя е същата, която стана причина Исус и Буда да застанат заедно, на което аз се учудвах, но сега вече не се учудвам. Сега виждам, че никому няма да навреди, ако включим и вас към нас, защото ако ви включим, ще получим доброто, което вие имате и което може да ползва и нас. Можам да разбера, че силата, която винаги ви защитава, ще покровителствува и мен. Бронята, която ме предпазва по същия начин ще предпазва и вас. Ако запази вас, тя и мен трябва да запази, трябва да запази всички. Разделителната черта трябва да изчезне. Каква Божествена Истина! Аз виждам мисълта ви, когато мислите, че всичко е Божий

свят, че близките и далечните места са Негови. Ако видим близките и далечни места заедно, те ще бъдат еднакви за нас. Ние живеем на място, заобиколено от собствения ни свят, без да виждаме факта, че извън нашия малък свят, целият останал широк свят ни заобикаля и този свят ще ни помогне, ако го оставим да стори това. После нека помислим, че Бог закриля всеки и всички!

Сега разбирам мисълта на Светия Брат, когато каза, че вратата ще се отвори широко за тези, които са готови да чуят. Казано е, че човек не може само да се вслушва, но ще стане това, което претендира, че е. И като сам се присъедини, той ще бъде включен в човешкото Братство. Делата са, които оставят, а не хубавите думи. Аз виждам, че пътят на прогреса е възпрепятстван не само от убежденията на другите, но и от собствените ни убеждения. Всеки един претендира за благоволенieto на Всевишния. Всеки се опитва да изгради собственото си положение, като разруши това на другите. Вместо да се употребява енергия за разрушаване, тя може и трябва да се употреби за обединяване на цялото. Дошло е време, когато трябва да избираме между убежденията и Братството между хората. Вярата, която може да движи планини, още е в зародиш. Възвишеността и величието са в нея и чакат човек да ги достигне. Законът за просветлението е най-висшият закон за Любовта, а Любовта е Всемирното Братство.

Сега виждам, че това, което е нужно за всеки, е да се върне към извора на собствената си религия, да премахне всички лъжливи и неверни тълкувания и да отхвърли целия егоизъм. Във всеки един може да бъде намерено златото на алхимика, мъдростта на Всевишния, вашият Бог и моят Бог, не много богове на много хора, а само един Бог. Това е същият Бог, който е говорил на Мойсея от горящия храст. Същият Бог, за когото Исус говори, когато каза, че чрез молитва може да призове легиони, за да го подкрепят в часове на смъртна борба, когато върши делото, което Отец му е дал да извърши. Същият Бог, на когото Петър, се е молил, когато е бил освободен от затвора. Сега виждам могъщата сила, която може да бъде призована в помощ на тези, които ще се присъединят към Братството на просветения живот."

Тук говорещият вдигна чаша, държа я един момент на ръката си и замълча-стъклото се разпадна на прах. Тогава той продължи: „Армиите пред Йерихон познаваха тази сила, когато надуха тръбите си и стените на града паднаха. Павел знаеше за нея, когато той самият се освободи от затвора."

Той отново застана за момент в пълно мълчание. Сградата се люлееше и наклоняваше, светваха големите езици на светкавици и два големи масива от скалите се отделиха от планината на около една миля от нас и с грохот полетяха надолу в долината. Селяните дотичаха от домовете си ужасени. Ние едва се сдържахме да не изпаднем в същата паника. Сградата продължаваше да се люлее неудържимо.

Тогава Първосвещеникът вдигна ръка, всичко утихна и той продължи: „Каква полза ще има от армиите и флотите, когато човек знае, че Бог има тази сила и Неговите истински синове могат да я използват? Тя може да помете една армия, както едно дете може да издуха пухчето на магарешкия трън. А колкото до големите бойни кораби, те могат да бъдат стопени, както това стъкло се стопи." Тук той вдигна чинията, върху която беше прахът, в който се бе превърнала чашата и го духна леко. Прахът избухна в пламъци и напълно изчезна.

Той отново поде: „Тези легиони не идват да свършат вашата или моята работа или да използват човека като техен инструмент. Човек може да ги повика, за да го окуражат и подкрепят в неговата работа, като господар при всички случаи в живота. С тази сила човек може да усмири вълните, да контролира ветровете, да угаси пожар или да

управлява тълпата. Човек може да ги използва само, ако ги е овладял. Той може да ги използва само за доброто на цялата човешка раса или, за да внуши значението от съгласуването между човека и Бога. Този, който е способен в своята божественост да призове тези сили знае несъмнено, че може да употреби тази комбинирана сила само в истинска служба на човечеството, защото знае, че те могат да го погълнат със същия успех, с който могат да го защитят."

На това място говорещият замълча за миг, протегна ръцете си напред и с отмерен и благовеен глас каза: „Отче, голямо е удоволствието да бъдем с тези наши скъпи приятели тази вечер. С искрено и смирено сърце казваме: „Да бъде волята Ти. Ние ги благославяме и по този начин благославяме целия свят."

Той седна спокойно, като че ли нищо необикновено не беше се случило и всичките ни приятели бяха спокойни, но членовете на нашата група бяха на върха на възбудата. Тогава внезапно прозвуча невидим хор, той пееше: „Всички знаят силата, която стои в Името на Бога, и човек може да я управлява."

По време на тази забележителна демонстрация на сила, ние не съзнавахме възбудата и нервното си състояние, но когато хорът свърши своето изпълнение, ние разбрахме, че сме се нуждаели от музика, за да се отпуснем. Когато и последния тон на музиката заглъхна ние станавме от масата и се събрахме около нашите приятели и духовника.

Това даде възможност на нашия водач и на ръководителя ни да зададат въпроси на духовника. Като видя техния интерес той ги покани да прекарат нощта в манастира заедно с него. Те ни пожелаха „Лека нощ" и излязоха заедно от стаята.

По план трябваше да напуснем областта по обяд на следващия ден. Беше наредено да ни придружат само Джаст и Чандер Сен до нашата снабдителна база, където Емил щеше да се присъедини към нас и тримата щяха да се върнат с нас в селото на зимната ни квартира. След като всичко бе готово ние се върнахме в лагера, но не легнахме почти до разсъмване, толкова голям интерес беше възбудило у нас видяното.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

В дванадесет часа и последните приготовления бяха завършени и нашата експедиция напусна селото, всред възклицания и добри пожелания от страна на по-голямата част от селяните, които се бяха събрали да се сбогуват с нас.

Следващата ни спирка беше на мястото, където бяхме принудени да пресечем широката река. Пристигнахме около шест часа вечерта. Решихме, че е най-добре да останем на лагер, докато се приготвим за преминаването, тъй като това щеше да заеме по-голямата част от работата на следващия ден. Тъй като нямаше нито мост, нито лодка, преминаването се извърши чрез плъзгане по едно въже, направено от сплетени кожени ремъци, което беше опънато през реката. Никой от групата не изпита трудност при преминаването по въжето. Главната трудност беше да прекараме отвъд конете и мулетата. Това постигнахме, като направихме здрава примка от кожени ивици и я прехвърлихме през коженото въже. Тази примка беше преди това здраво обвита около тялото на животното. То увисваше на нея, докато биваше изтегляно на другия бряг. Това ставаше с две въжета с достатъчна дължина, за да стигнат до другия бряг, докато третото служеше за изтегляне на ремъците обратно за следващото животно. По такъв начин и животните бяха пренесени безопасно.

Повече трудности не изпитахме. Пътят от тук беше много по-добър, отколкото този по

който дойдохме. Пристигнахме благополучно на екипировъчния пункт, където експедицията беше разформирана. Беше извършена подготовка и за тези, които трябваше да се върнат по обикновения път на керваните.

На следващата сутрин Емил се присъедини към нас. След като се сбогувахме с нашите колеги, тръгнахме обратно към селото на предишната ни зимна квартира. Спряхме отново два дни в лагера на бандите, за да си починем и където двамата мъже останаха, като по този начин нашата група се намали на седем души. Тези двама разказаха на другарите си за забележителното пътуване, което бяла направили и за чудесата, които бяха видели. На групата ни беше оказан много любезен прием като разбира се, нашите трима приятели получиха най-голяма почит. Водачът на бандата ни увери, че бандитите ще запазят мястото на трите града в Гоби, като абсолютно свещени, заради уважението и вниманието, което им е било оказано. Казаха ни, че има много малка вероятност те да отидат толкова далече, че бандитите от пустинята да нахлуят в планината, нито пък планинските ще навлязат в пустинята, тъй като са в непрекъсната война помежду си. Доколкото знаем, те честно са удържали обещанието си.

Сутринта при напускане на лагера водачът на бандата дойде и даде на ръководителя ни малка сребърна монета, почти с големината на тежестта на английски шилинг, с рядко изящно гравирани надпис върху ѝ, като каза, че ако бъдем някога нападнати от бандитска група в страната, ще бъдем незабавно освободени като покажем монетата. Каза ни, че тя била притежание на семейството му поколения наред, и че я цени много високо, но че иска нашият ръководител да я притежава като знак на уважение. След като я прегледа внимателно Емил каза, че е много вярна репродукция на монетата, която е била в обръщение в Северна Гоби преди много хиляди години. Датата показваше, че тази специална монета е била направена преди повече от седемстотин години. После ни каза, че такива монети са били носени като талисман от някои туземци в областта. Смята се, че колкото по-стари са монетите, толкова силата им е по-голяма. Без съмнение тази монета е била много високо ценена от водача и от цялата банда.

Продължихме пътуването си и пристигнахме в зимната ни квартира навреме и без инциденти. Бяхме посрещнати, сърдечно от групата, която ни беше посетила в пустинята и която оставихме в селото, където срещнахме Първосвещеника.

Отново бяхме поканени да споделим дома на бившата ни домакиня. Приехме с радост поканата. Този път бяхме само четирима, тъй като седмина от нашите колеги се бяха върнали в Индия и Монголия, за да продължат изследователската си работа. Това разпределение бе подсказано и прието, за да ни се даде повече време за превода на ръкописите. В малкото село всичко беше спокойно и ние отдавахме всяка минута от времето си за разпределение и оформяне на знаците и буквите, образуващи азбуката, като ги нареждахме така, че да можем да ги използваме и да получим същността и значението на думата. В това бяхме подпомагани от Чандер Сен. Когато той отсъстваше, ни помагаше нашата домакиня. Това продължи до последните дни на декември, когато забелязахме, че много хора, които бяхме срещнали на събранието миналата година, отново се събират за годишното събрание. Научихме, че тази година те ще се срещнат в храма и ще използват средната от петте горни стаи, които вече описах.

Качихме се в тази стая рано срещу Нова година, за да се срещнем и говорим с тези, които бяха дошли. Бяха дошли от много места и ни разказаха за неща, които се бяха случили във външния свят, с който ние чувствахме, че сме загубили връзка. Бяхме

щастливи с нашата работа-времето течеше неусетно. Докато говорехме, един от гостите дойде и каза, че луната е много красива. Много от хората в стаята, включително всички от нашата група, излязохме навън на изданината. Наистина, гледката беше прекрасна от височината. Луната беше току-що изгряла и изглеждаше, като че ли плува, заобиколена от нежни тонове, които се отразяваха върху снега, покриващ планината и долината. Цветовете непрекъснато се сменяваха. Някой каза: „Камбаните ще прозвучат довечера!“ След няколко минути камбаните започнаха наистина да звънят. Отначало изглеждаше, като че ли камбана, която се намираще далече, удари три пъти, после по-малки и по-малки камбани зазвучаха и като че ставаха все по-малки, колкото идваха по-близо и най-сетне изглеждаше, като че са дошли точно под краката ни. Действително впечатлението бе такова, че ние погледнахме надолу, като очаквахме да видим камбаните. Тази мелодия продължи, сякаш хиляди камбани звучаха в съвършена хармония. Букетът от цветове се издигна нагоре и като че ли се изравни с ръба на храма, където стояхме и изглеждаше като че ли можеше да стъпи върху него, толкова съвършено бяхме откъснати от земята долу под нас. Цветовете се издигаха на вълнисти талази, звукът от камбаните се засилваше, докато мелодията изпълни всичко.

Струваше ни се, че стоим на сцената на грандиозен амфитеатър с хиляди неясни фигури и лица, които слушат камбаните. Тогава плътен силен тенор започна да пее „Америка“ и хиляди гласове подеха думите, докато камбаните поддържаха мелодията.

Така песента продължи до края, когато гласовете зад нас казаха „Америка, ние те поздравяваме!“ После други казаха: „Ние поздравяваме целия свят!“

Обърнахме се, а там стояха Исус, Първосвещеникът и Емил. Бяхме заплени от необичайното явление и забравихме, че около нас има и други хора. Всички се оттеглихме встрани, за да позволим на тримата да влязат в стаята. Когато Исус се обърна, можахме да видим онази забележителна светлина, която винаги се появяваше, когато Той присъствуваше и когато пристъпи през вратата, цялата стая се изпълни с нея. Всички влязохме и насядахме около масата. Този път имаше само две дълги маси без покривки. Когато седнахме, обаче те бяха покрити с бели ленени покривки и сервирането започна веднага. Храната изглежда да идваше с чиниите, с изключение на хляба. Един хляб се появи на масата пред Исус. Той го взе и започна да го чупи, като слагаше парчета на чинията. Когато чинията се напълни, неясна детска фигура я вдигна и застана мълчаливо. Седем чинии бяха напълнени с хляб и седем детски фигури стояха и ги държаха. Исус пълнеше чиниите с хляб и той не намаляваше.

Когато последната чиния беше напълнена, Исус стана и с протегнати ръце каза: „Хлябът, който ви предлагам представлява чистият Живот. Вземете от този чист Живот, който винаги принадлежи на Бога.“ Докато хлябът се раздаваше, Той продължи: „Когато казах, че съм се издигнал и че като съм издигнат, ще привлека всички хора при себе си, аз знаех, че в светлината на тази опитност, някой ден всички ще видят и ще знаят със сигурност кога ще могат да бъдат издигнати като Мен. Аз видях небето точно тук на земята между хората. Това е истината, която разбрах и която ще направи всички свободни. Тогава ще разберете, че има само едно стадо и един пастир и ако една овца се отдели от стадото, безопасно е да оставим всичките деветдесет и девет за да търсим едната. Бог може да бъде във всяко дете и всички деца са Негови. Те са Му много по-близки и мили, отколкото врабците и цветята в полето. Ако Той се радва, че цветята в полето растат или държи сметка за падането на врабчето, колко повече забелязва растежа на милите Си чада! Той не ги съди повече, отколкото цветята и врабчето, но

ги пази за Своята велика цел и нито едно от Неговите чада няма да бъде изоставено, когато усъвършенстването му бъде завършено.

Аз мога да видя, че ако този идеал може да се гравира в букви от чисто злато по стените на храмовете на световната велика мисъл, това ще издигне човешките мисли над мрака и калта, ще позволи на хората да стъпят на скала, на сигурна основа, където ветровете и приливите могат да се люлеят и шумят, но когато човек стои здраво и непоколебимо, той ще бъде в безопасност. Заради тази сигурност, мир и спокойствие Божиите чада се стремят към висините, където смятат, че е тяхното владение. Те могат да се издигнат нагоре, но горе не ще намерят небето. Те ще го намерят точно тук между хората и то не се постига само с тежка работа и непрекъснат труд, а с много изпитания и едва тогава евентуално може да бъде намерен големият Диамант.

Много по-бързо се достига той, като отхвърлим всичко материално и законите, чрез които хората са привързани към вечния кръговрат. Тогава пристъпете, вземете скъпоценния камък, оставете светлината да блесне и вие сте спечелили с един замах това, което иначе, можете да отлагате вечно. Ще разберете, че душата, която настоява за незабавно, пълно духовно просветление и еманципация, тук и сега знае, че е родствена с Бога, като родител с дете. Тя веднага вижда, че това е не само изява на Божествените възможности, но че тя ги притежава и може да ги ползува, и те ще работят за нея, ако поиска. За такъв човек Новият завет не е фикция, нито смътен сън, който може да се сънува след смъртта, а идеал, който е издигнат в света за съвършена изява на живота на Любовта и служенето на другите. Този идеал е Божественият завършек на всичко тук и сега.

Тогава ще разберат видението при вида, на което казах: „Мнозина ще поискат да влязат, но не ще могат, защото тесни са Вратата и Пътят, които водят към Вечния Живот. Защото без истинска привързаност към Христовия идеал и Божествения и съвършен План за приобщаване на човека към Бога, точно тук на тази земя, реализирането на този план е невъзможно и става само сън, мечта, нищо.

Вратата, даваща достъп до това всемогъщество и трансформирана алхимия на Духа у човека, отворена за всички и по всяко време, и ключът за отварянето ѝ е в мислите на всички. Когато двата идеала и методи за спасение или за осигуряване милосърдието на Божията Любов са в различие, то човешките мисли, а не Бог са ги направили такива. Тези, които затварят вратата към незабавната Божия благословия за всичките Му чада, сами се изолират от незабавната благословия, която Бог вдъхна на Детето Христос и от духовното просветление на превъзходящата алхимия на духа и всемогъща сила, която е тяхна, за да я употребят, както Христос би сторил и ще стори. Когато човек разбере това, прокаженият веднага ще оздравее, изсъхналата ръка ще бъде възстановена, всички болести на тялото и разума ще изчезнат само с едно докосване. Чрез концентриране на изречената дума, човек ще може да умножи хляба и рибите и маслото, колкото и да чупи хляба и да излива маслото за тълпата, те никога няма да намалеят, винаги ще има в изобилие и ще остане. Човек ще може да усмирява разяреното море или бурята по своя заповед, гравитацията ще бъде подвластна на левитацията, защото неговата заповед е заповед на Бога. Тогава хората ще узнаят мислите, които Аз отправям в Словото Си към света. Когато оня ден напуснах храма и казах: „Времето е дошло и Царството Божие е наше“, „Имай вяра в Бога и нищо няма да бъде невъзможно за теб“ и „Всички, които вярват, че могат да извършат това, което Аз върша, и го извършат, могат да извършват дори по-големи дела от Мен, те ще узнаят, че това е начин на истински живот и тогава абсолютно нищо няма да бъде

невъзможно."

Те ще разберат, че Светият Дух, Великият Божествен Дух в тях говори днес, както е говорил преди много векове, че ако чуят гласа Му и не ожесточават сърцата си, ще разберат, че са светлината на света. И следвайки тази светлина, няма да се лутат в мрака. Ще разберат, че са вратата, през която всички ще влязат в светлината на живота и тези, които ще влязат и излязат през тази врата, ще намерят вечно спокойствие, велика радост и ще открият, че е настъпило уреченото време.

Те ще открият, че Христос отваря вратата на собствените им души и Духът, който живее в тях е всемогъщ алхимик, безкраен като Божията Вселена. Алхимията ще претопи и промени всевъзможните болести, ще изтрие от човешкия живот всички грехове и последиците от прегрешенията, ще просветли душата със съвършената светлина на Мъдростта, ще освободи и промени тъмните условия на човешкия живот с тази светлина. Така те ще видят, че не са само деца на природата, но и деца на Бога. Те ще изявят абсолютното съвършенство на индивида и ще усъвършенстват расата. Те ще изявят идеала и Божественото вдъхновение на пророчество, отнасящо се до крайната съдба на човека тук на Земята и идентичността на Бащата и Сина, което е второ раждане, съвършено господство на човека над всяко условие и обстоятелство."

Тук Исус спря и светлината стана по-ярка. После започнаха да се появяват картини. Сцените бяха великолепни. Картините идваха, една преобразяваща ръка ги достигаше и ги докосваше, те се превръщаха в едно цяло и ставаха прекрасни.

Появи се голяма военна сцена. Видяхме мъже да се бият помежду си. Оръдията изригнаха пламъци. Снаряди се пръскаха над главите на хората, падаха жертви и от двете страни. Ние чувахме рева и врявата на сражението. Картините изглеждаха така истински, като че ли се водеше истинска битка, но някаква ръка се протегна над тях, всичко в един миг се успокои. Щом като тези, които се биеха така ожесточено само преди една минута погледнаха нагоре, ръката написа с пламтящи букви, които изглеждаха, като разпръснати над цялата военна сцена: „Мир, Мир, Благословеният Божи Мир ви заобикаля. Вие може да нараните и унищожите само смъртното, но нито едно от собствените Божии притежания вие не можете да унищожите, а всичките вие сте Негови собствени чеда. Вие не можете да се нараните, нито да се унищожите едни други."

Тогава само за момент изглеждаше, че хората пак бяха решили да продължат битката. Това беше ясно изразено на много лица, особено на тези на водачите. Само че, колкото повече се опитваха да стрелят с оръдията си за убиване, толкова по-малък резултат имаха, защото както и да се стараеха, нито едно оръжие не можеше да се използва.

Ръката продължи да отбелязва — „Зад буреносен облак или война, ако само потърсят хората, ще намерят Бога. Те ще разберат, че Бог не е създал буреносните облаци или войната, а хората са ги създали и ако погледнат зад всичко това, те винаги ще откриват Божията ръка, вдигната за мир. Войната не е изпратена или предопределена от Бога. Когато хората се бият помежду си, те са извън Божията власт и сила. Те са напълно потънали в сфера, сътворена от човека, където Бог по никакъв начин не се намесва. И те ще бъдат принудени да продължат по този начин, докато осъзнаят заблудата си. Ако човек е достатъчно силен в това разбиране на Божията сила, той може моментално да спре войната така, както видяхте и вие в тази картина."

Тогава Исус продължи: „Аз избрах пътя на кръста. Това не бе избор на моя Баща за мен, а мой собствен избор, за да могат всички да видят, че могат така да усъвършенствуват живота и тялото си, че дори то да бъде умъртвено, да може да бъде

оживено отново."

Светлините станаха по-силни така, че всяка следа на съмнение изчезна — нито стени ни ограждаха, нито покрив имаше над главите ни, нито под нас. Всички ние стояхме някъде в безкрайното пространство.

Дванадесетте ученици дойдоха и се наредиха около Исуса, фигурата на Великия Учител изпъкваше с неповторимо великолепие и чистота повече от всеки друг път.

Невидимият хор запя: „Неговото Царство е тук на Земята -за, на и между хората. Сега и отсега нататък и завинаги, един човек, един Бог."

Преобразяващата ръка отново се появи и написа думите: „Неговото Царство е тук сега, между хората, отсега нататък и завинаги, един човек, един Бог."

След това, точно над главата на Исус бяха написани думите:

„Всички за един, един за всички!"

Тогава Буда се появи и застана отдясно на Исус. Духовникът и Емил се доближиха и коленичиха пред тях — Емил отдясно на Буда, а духовникът отляво на Исус. Исус хвана вдигнатата ръка на Буда. Те издигнаха свободните си ръце, докато стигнаха точно над главите на двамината, които бяха коленичили и казаха: „Мир, Мир! Мир! Славен мир стои над всичко! Ние ви приемаме, скъпи наши братя, във Великия Съвет на Божията Благодатна Любовта и тази Любов и братство включват целия свят."

Всички наведохме глави и сторихме път, когато четиримата минаха край нас. Учециците и неколцина от насъбралите се ги последваха и изчезнаха от погледите ни.

Когато преминаваха през множеството, невидимият хор запя:

„Ние правим път на тези могъщи братя на Любовта, защото тази Любов, Могъщата Божия Любов спасява и обединява цялото човечество във Великия Съвет на Любовта, на Братството между Човека и Бога!"

Когато се скриха от погледа, грамадната камбана отброи дванадесет удара. Тогава за момент камбаните прозвъняха във весел припев и хиляди гласове се присъединиха към тях:

„Нае носим радостната Нова Година и по-светъл ден за целия свят!"

Нашата втора година с тези Велики Същества завърши.

Край на втори том